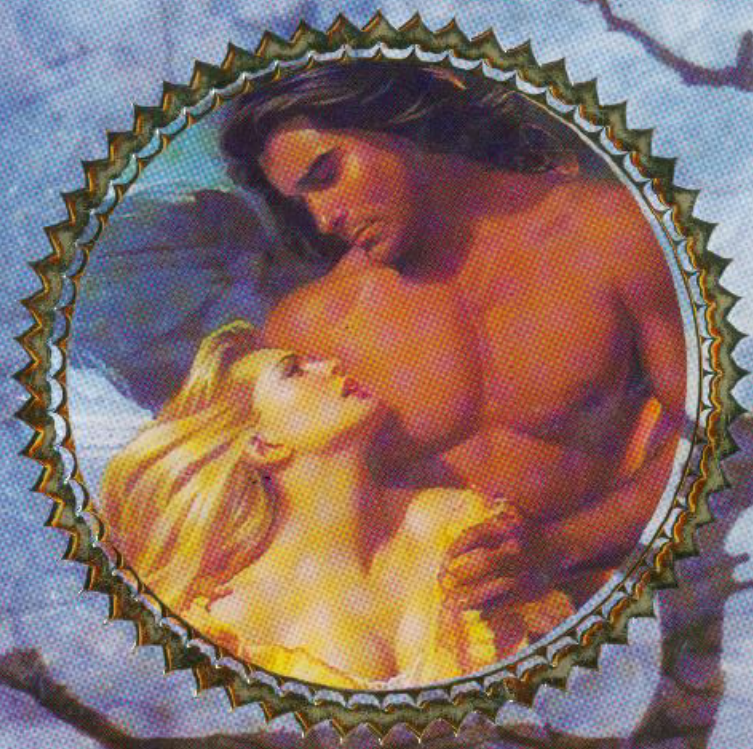

Каси Едуърдс

КАЛПАЗАНОВ 402-017 1994

ДИВНИ
МЪГЛИ

ОТ АВТОРКАТА

НА БЕСТСЕЛЪРА „ДИВО ОБЕЩАНИЕ“

Каси Едуардс

Диви мъгли

Виждам светлините на селото,
проблясващи под дъжда и в мъглите.
Чувство на тъга ме обзема –
трудно мога да устоя –
чувство на тъга и копнеж,
което не се родее с болката,
а напомня единствено за тъгата,
както мъглата напомня дъжда.

Хенри Удсуорд Лонгфелоу

ПЪРВА ГЛАВА

Форт Калхуун, Небраска... 1871.

На фона на бавно спускащата се от сивото небе мъгла канцеларията на правителствения наместник за индианците изглеждаше по-мрачна от обикновено. Независимо че вече бе юни, времето на безкрайните слънчеви дни, сивата изкорубена печка стоеше самотна в един от ъглите на стаята. Газената лампа хвърляше мъждукаща светлина върху бюрото, отрупано със счетоводни книги и документи.

Пред него стоеше вождът Железния облак – изправен, широкоплещест. Ръцете му бяха свити в юмуци, а огненочерните му очи стрелкаха заплашително Джонатан Джейкъбс, наместника за индианците, който бе седнал зад писалището с арогантна, самодоволна усмивка на тясното си, белязано от едра шарка лице.

Железния облак бе облечен в индиански кожен костюм с ресни. Черната му коса, дълга до раменете, бе пригладена назад с меча мас и откриваше красивото му, с цвят на мед, лице с мънистена превръзка на челото. Той бе дошъл да говори от името на своите хора, които получаваха евтино облекло и развалени храни от правителството на Съединените щати. Краят на Гражданската война не бе донесъл подобрение в условията за живот на индианците.

Под немарливото управление на администрацията на президента Грант Бюрото за работа с индианците бе попаднало в ръцете на шайка безсърдечни разбойници, чийто единствен бог бе златото и които безскрупулно ограбваха и правителството, и поверените им индианци.

За Железния облак Джонатан Джейкъбс бе един от най-лошите посредници между правителството и индианците. Той извличаше невероятна полза за сметка на племето омаха, като вземаше подкупи от доставчиците, за да купи техните долнокачествени стоки.

– Трябва ли да разбирам, че без да ви поднеса даровете от коне, облекло и скъпо бродирани вещи, вие няма да ни дадете полагаемите ни се годишно стоки? – каза Железния облак с пресипнал глас и погледна втренчено Джейкъбс.

– Маха, накратко казано, това е – отвърна му Джонатан и с привичен жест прокара пръсти през пепелявокестенявите си гъсти коси с подвити краища. След това оправи стегнатата яка на ризата си – явно беше, че става все по-неспокоен под гневния поглед на Железния облак.

– Ти обиждаш народа ми, като наричаш Железния облак „маха“, и показваш мързела си, като не произнасяш точно името омаха. Още веднъж искам да ти припомня, че не разговаряш с баща ми, когото ти постоянно прилъгваше и изнудваше – каза Железния облак със спокоен тон. – Докато яздох редом с кавалерията на Съединените щати по време на Гражданската война като доверен разузнавач, ти се възползва от болнавостта на главатаря – моя баща – Железния облак остана с ръце, опрени на бюрото, и леко се наклони към Джонатан. – Даваше на хората ми болни и измършавели животни за храна, както и най-евтино облекло – просъска той. – Дори и сега най-доброто, което получаваш от правителството за моето племе, разпродаваш на търговците. Чух, че си спечелил три хиляди долара за по-малко от три години, като си мамил племето омаха! Тези пари принадлежат на моите хора!

Джонатан отмести стола си и бавно се изправи. Дясната му ръка хвана кобура на пистолета, който висеше на кръста му. В гласа му прозвуча раздражение:

– Това, че си бил кавалерист разузнавач в армията на Съединените щати, не ти дава правото да идваш и да разговаряш с мен по такъв начин. Маха, ако си знаеш интереса, ще излезеш бързо оттук и ще се пръждосаш навън. Когато се успокоиш, върни се и ще поговорим сериозно. Ясно ли ти е?

Железния облак не се помръдна от мястото си, само изправи рамене и сянката на високия му метър и деветдесет стан падна върху фигурата на Джонатан, който по чорапи бе висок не повече от метър и петдесет. Агентът преглътна мъчително и бързо се отдръпна от вожда на омахите.

– Махай се оттук, Железен облак! – повиши глас Джонатан, а ръката му нервно хващаше и пускаше дръжката на пистолета. – Нито един индианец, дори и силен вожд като тебе, не може да се перчи тук със силата си.

– Баща ми умря в унижение – отвърна Железния облак със свито от болка сърце при спомена за стареца, който лежеше на смъртния си одър, лишен от достойнство. – Неговото племе сега е мое племе. Никога повече хората ми няма да разменят кожени дрехи за стари дрипи и огризки от храната ви!

Джонатан саркастично се изсмя и потъна обратно в креслото си. Той допря краищата на пръстите на двете си ръце, преди да погледне отново нагоре към Железния облак.

– Всички индианци си приличате – рече със злобен блясък в очите.

– Разтягате истината, докато не стане очевидно, че е лъжа. Прекрасно знаеш, че никой не е принуждавал народа ти да яде отпадъци.

– Ти си един жалък лъжец. Истината е, че макар през войната наше-то племе да беше лоялно към правителството и дори загубихме няколко от нашите най-смели и обични войни, докато яздохме като водачи и разузнавачи редом с дребните коне на вашите войници, правителството на Съединените щати все още счита племето омаха за недостойно да бъде третирано като равноправно на белите хора. Малко по малко, договор след договор правителството ви купи земята на омахите. С договора от март 1865 година омахите продадоха още земя на твоите хора в замяна на стока, сечива, железарски материали и инвентар за обработване на земята, но те още не са получени!

– Губиш си напразно времето, като ми разправяш за неизпълнени договори – отвърна Джонатан, като вдигна рамене и се подсмихна. – Иди във Вашингтон и сподели проблемите си с президента Грант. Сигурен съм, че той ще вземе следващия влак за Небраска и със собствените си ръце ще раздаде храна и облекло на всеки един от твоите хора.

– Ти си проклет човек с коварно сърце – изръмжа Железния облак, ноздрите му се разшириха, а очите му засвяткаха. – Баща ми някога беше горд вожд. Ти преви духа му, но никога няма да превиеш моя.

Железния облак задържа за момент погледа си върху Джонатан, след това бавно и с достойнство си тръгна. В момента, в който хвана бравата, вратата широко се отвори и той видя най-бархетносините очи, които би могъл да си представи, отправени към него, и за момент се смути. Младата дама бе висока, слаба, с бяла кожа и дълга златиста коса.

Тя не беше красавица, от която дъхът ти секва, но вождът почувства в чертите на лицето ѝ неподправена невинност. Бе по-висока от повечето жени, които Железния облак бе срещал. Първоначалното му впечатление бе като за върбичка и името Бяла върба като че излезе от сърцето му.

– Извинете – каза младата жена и нервно отстъпи, сякаш усетила, че и той като нея не намира какво да каже. Срещата им беше ненадейна, а той, изглежда, бързаше да излезе от офиса!

Когато тя вдигна ръка и прокара пръсти през косата си, Железният облак излезе от вцепенението си и видя колко мокра бе тя. Не можеше да възпре желанието си да я огледа: мокрият от дъжда костюм за път бе прилепнал към тялото на момичето и гръдта и бедрата ѝ ясно се открояваха.

Младежът, който се появи зад нея, заобиколи Железния облак и почти тичешком влезе в канцеларията на агента.

– Тимоти! – извика Джонатан и прекоси стаята, за да прегърне сърдечно петнадесетгодишния си братовчед. След това го отстрани от себе си:

– Господи, вир-вода си – той избърса длани в панталона си. Погледна над Тимоти и видя, че Железния облак все още не е излязъл. Прекалено много се бе задържал при неочакваната поява на Дамита.

Гласът на Джонатан припомни на индианския вожд къде се намира. Той не желаше да влиза още веднъж в спор с агента, затова само отправи тежък поглед към момичето, след това го заобиколи и забърза навън, където видя приятеля си, лейтенант Брайън Дейвис, който слизаше от коня, и още един войник, застанал под ситния дъжд край висока купчина багаж и пътни принадлежности.

Брайън праметна юздите на коня върху гредата и се приближи до Железния облак, за да го прегърне. Двата мъже не обръщаха внимание на ситните капчици дъжд. Отделиха се един от друг и размениха тревожни погледи.

– Отново си имал неприятен разговор с Джонатан, нали? – попита Брайън, като гледаше ту към Железния облак, ту към канцеларията на агента. Той изправи широките си рамене и приглади мокрите кичури руса коса, като ги отмахна от челото си, след това застана с ръце изтегнати зад гърба си. – Железен облак, надявах се Джонатан да се отнася към теб по-добре, отколкото към твоя баща, но този мерзавец не може да се промени. Дяволски алчен е и не се интересува от нищо друго, освен от своята лична изгода.

– Нищо вече не е сигурно за племето омаха – каза Железния облак с дълбоко стаена болка. – Единствено познатите земи ни напомнят, че тук са живели нашите прадеди. Струва ми се, че сме предадени от всички, в които някога сме имали доверие. Дори правителството, което винаги сме уважавали, ни измени.

– Знаеш колко искрено съжалявам за всичко това – Брайън сложи ръка на рамото му. – Моите оплаквания до Вашингтон бяха пренебрегнати. Мога да опитам отново, но всеки път, когато го правя, рискувам да бъда разкрит от Джонатан. Знаеш, че той няма да се спре пред нищо, за да ме разори, а в това, да остана и да ви помагам, виждам една възможност за твоя народ в бъдеще да постигне справедливостта. Това наистина дълбоко ме засяга, Железен облак – Брайън замълча и отново прокара ръка през косите си. – Е, по дяволите, Джонатан! – изтърва

неочаквано той. – Утре тръгвам за Вашингтон и ще стана ваш защитник, ако мислите, че това ще помогне.

– Не, това не е необходимо – отвърна Железния облак, а гласът му не издаваше никакви чувства. Той не искаше да разкрие истинските си планове пред приятеля, с когото редом бяха яздили и пред когото от години се ползваше с доверие, сякаш бе не червенокож, а бял човек.

Двамата мъже нямаха много тайни един от друг, но сега бе настъпил моментът индианският вожд да съхрани най-съкровения си план дори от Брайън. Той съзнаваше, че приятелят му може да предугади настороението му, защото двамата мислеха по един и същи начин, но се надяваше Брайън да не заподозре, че Железния облак е решил той и племето му да скъсат връзките си с белите и да заживеят от земята си, както техните прадеди бяха живели. Това означаваше да забрави и най-верния си приятел.

– Железен облак, от начина, по който говориш и се държиш днес, разбирам, че нещо се е променило – намръщено каза Брайън. – Какво си намислил? Моля те, не върши нищо, за което утре ще съжаляваш.

– Каквото и да сторя, ще бъде в полза за моите хора – отвърна му Железния облак с дълбока въздишка. – Предводителството, в стария смисъл на думата, бързо се омаловажава. Прекалено много права се дават на представителя на американското правителство пред индианците. Аз съм водач на своите хора. Аз съм техният вожд! Трябва да се направи крачка така, че никой никога да не забрави това!

Железния облак се обърна и погледна към кантората на Джонатан, преживявайки отново обидата от предизвикателното и нагло поведение на агента. Той вече знаеше, че е направил грешка, като застана на страната на белите, довери им се, повярва, че това е най-доброто за неговите хора. Сега разбираше, че с малко изключения всички бели са лъжци. Хората му бяха забравили законите на омахите вследствие на договорите и лъжите на белите хора, но той щеше да напомни на племето си как е било и как ще бъде занапред! Ще ги поведе далеч от белите хора, далеч дори от другите племена омаха, които все още желяеха да останат в подчинение на правителството на Съединените щати.

Щяха да заживеят далеч от всички, сами със себе си, в мир, според древните традиции на омахите. Щяха да се научат отново да живеят от земята си.

Няма да искат каквото и да било от никого!

А той щеше да намери начин да се разплати с проклетия индиански представител Джонатан Джейкъбс.

Сърцето му трепна, когато видя младата жена да минава край прозореца в кабинета на Джонатан:

– Кой са жената и младият мъж? – попита той, загледан в колата, пълна с багаж.

– Братовчеди са на Джонатан – отвърна Брайън, доволен, че дъждът бе престанал и облаците над главите им се разсейваха. – Идват отдалеч. Родителите им са загинали при злополука в Бостън. Дамита и Тимоти не са били с тях. Единственият жив роднина, когото имат, е Джонатан. Дамита и Тимоти идват тук, за да живеят при него. Аз ги придружавах от железницата в Небраска.

– Братовчеди? – промълви Железния облак, а устните му се разтеглиха в усмивка: един таен план се оформяше в главата му. – Сега те са „уахо-ти-дже“ – сираци?

– Да, сираци са. Джонатан е техен братовчед – потвърди Брайън и кимна. – Но това е всичко, което бих могъл да ти кажа. Нито Дамита, нито Тимоти бяха в настроение за разговори по време на пътуването ни. Дъждът напълно ги обезсърчи.

– Както би станало с когото и да е – Железния облак замислено потри брадата си.

– Много е мила, не мислиш ли? – попита Брайън усмихнато.

– По своему е невинна, да – каза Железния облак, след което се приближи до сивата си апалуза¹, отвърза поводите от гредата и бързо я възседна. – За съжаление, ще трябва да живее с представителя, когото всички ненавиждаме.

– Да, жалко за момичето – Брайън потупа коня на Железния облак.

– Трябва да вървя – каза вождът и завъртя коня. – Хората ми ме очакват – той сложи ръка в юмрук до сърцето си, срещна погледа си с този на Брайън, след това погледна напред и потегли.

Индианецът се усмихваше, защото вече знаеше как ще постигне своето отмъщение! Джонатан бе заграбил прекалено много от Железния облак и неговите хора, но сега той щеше да вземе от него нещо, което му беше също толкова ценно. Неговата братовчедка! Тя ще бъде първата заложница на Железния облак.

1. Порода коне, отглеждани в американския запад – Б.пр.

ВТОРА ГЛАВА

– Дамита, никак не си се променила. Точно толкова висока и слаба си, както когато те видях за последен път – възкликна Джонатан, а погледът му издаваше задоволство, докато се плъзгаше по извивките на тялото ѝ. – Станала си истинска лейди – очите им се срещнаха. – Много красива лейди.

Една неконтролируема тръпка премина по тялото на Дамита, но тя я отдаде на дългото пътуване от гарата под проникващия до костите дъжд и загрижено погледна към Тимоти, застанал до нея, зъзнещ, с подгизнали също като нейните дрехи. След това погледна към братовчед си.

– Джонатан, защо не ни посрещна на гарата? – попита тя, а сините ѝ очи горяха. – Защо не изпрати закрыта кола? Сигурно си знаел, че ще вали.

Джонатан се намести удобно в креслото си и постави обувките си в ботуши крака върху бюрото.

– Трябваше за мисля за много по-важни неща от дъжда и не можех да оставя задълженията си на когото и да било – каза той с досада. – Когато президентът Грант ме назначи за индиански наместник във форт Калхуун, той ме обвърза с много задължения – погледна към вратата. – Някои от по-непокорните индианци се опитват да се изплъзнат от ръката ми. Мое задължение е да ги сложа на мястото им.

– Предполагам, че индианецът, който напускаше офиса ти, когато Дамита и аз пристигнахме, е именно един от онези, за които говориш? – каза Тимоти с любопитство в тъмните си очи. – Джонатан, той беше ужасно висок и ми се стори точно толкова сърдит. Успя ли да го сложиш на място?

– Можеш да си сигурен, че съм го сторил – отвърна Джонатан. – Той е един от многото, които идват при мен с оплаквания. Научих се да ги изслушвам с половин ухо и с още по-малка част от сърцето си. Не е необходимо да се потапяш кой знае колко дълбоко в проблемите на индианците. Това не би довело до добър край. Правителството изпраща полагаемите им се годишни помощи, а аз им ги предавам. Индианците не биха могли да имат повече претенции към мен, нали?

Дамита сви устни и предпазливо изгледа братовчед си, подозирайки, че Джонатан едва ли върши това, за което правителството му

плащаше.

Младата жена се досещаше, че братовчед ѝ има и друга страна, но се надяваше предчувствията ѝ да не се оправдаят. Беше принудена да живее с него и не искаше да си затваря очите, ако той наистина бе заплетен в разни далавери. Тя бе безкрайно честна и по всяка вероятност щеше да бъде принудена да го предаде на властите, ако се окажеше, че той причинява зло на индианците.

– Индианецът, който беше тук преди нас – каза тя предпазливо, – като че бе твърде ядосан. Усетих го по стиснатите челюсти и огъня в очите му. Защо беше сърдит, Джонатан? Кой е той? От кое индианско племе е?

Тя усети, че задава въпросите си за този индианец и по друга, своя лична причина. Когато очите им се срещнаха, нещо неизказано премина между тях. В първия миг това я изплаши, а по-късно я заинтригува. Искаше да научи името му, тъй като се надяваше отново да го срещне.

– Беше ядосан като повечето индианци, които напускат моя офис – сви рамене Джонатан. – Не е във възможностите ми да изпълня всичките им желания. Седя тук и изслушвам оплакванията им, след което ги отправям да си вървят. Обяснявам им, че ако желаят да получат отговор, трябва да отидат във Вашингтон и да се срещнат с президента Грант.

– Но ти знаеш, че индианците нямат необходимите средства, за да отидат до Вашингтон – каза Дамита, предугаждайки намерението на братовчед си да измести разговора. Тя го погледна право в очите. – Джонатан, та ти си тук именно за да помагаш на индианците. За това ти плащат.

– Като представител на правителството пред индианците никога няма да забогатее – каза Джонатан и се поклати се на стола. Взе една счетоводна книга и я подаде на Дамита. – Някога, когато имаш свободно време, можеш да погледнеш тук. Веднага ще разбереш къде отиват парите. Мога да те уверя, че не влизат в моя джоб.

Той седна на мястото си и хвърли поглед към едно от долните чекмеджета на бюрото. Винаги носеше ключа му със себе си. В счетоводната книга, пазена в това чекмедже, имаше достатъчно доказателства да бъде обвинен и дори изправен пред наказателния взвод.

Никога не би позволил някому да се добере до чекмеджето!

– Добре, но съм сигурна, че заплатата ти е достатъчна, за да живееш в охолство, иначе не би бил пратеник при индианците – каза Дамита, като сви леко горната си уста.

Джонатан лукаво я изгледа, защото знаеше колко изненадана ще остане тя от това, как живее той тук. Знаеше, че ще бъде направо ужасена от мястото, където ненадейната смърт на родителите ѝ я беше запратила и където щеше да бъде принудена да живее до момента, когато ще сложи брачната халка. Бе свикнала да живее в охолство, тъй като баща ѝ беше един от известните и богати лекари в Бостън.

Тук, в Небраска, нещата стояха другоаче.

Джонатан живееше бедно, уверен, че скоро всичко ще се промени. Той тайно присвояваше пари, а когато събереше необходимото, смяташе да напусне страната и да се засели може би във Франция като богат човек.

– Джонатан, но ти така и не ми каза кой беше индианецът и към кое племе принадлежи? – не можеше да не попита. Мислите ѝ непрекъснато я отнасяха към красивия индианец и тревогата в очите му. Не искаше да изпитва съжаление към него, тъй като нещо ѝ подсказваше, че съжалението бе последното, което той би желал.

Беше ѝ се сторил невероятно горд, независим. Изглеждаше силен вожд!

– Нека не говорим повече за индианците – Джонатан искаше да избегне по-нататъшните разговори, засягащи Железния облак. Бе забелязал, че Дамита и Железния облак размениха много по-продължителни погледи, отколкото би желал. Не се нуждаеше от индианец, който да се увърта около полата на братовчедка му!

Той се изправи и застана между Тимоти и Дамита, като ги прегърна през кръста.

– Нека поговорим за вас двамата. Искрено съжалявам, че ви се наложи да напуснете дома си в Бостън, за да дойдете при мен, в тази пустош. Но тъй като съм единственият жив ваш родственик, нямате друг избор.

Дамита се измъкна от прегръдката на Джонатан и отиде до прозореца. Слънчевата светлина струеше от небето и измъкваше влагата от земята, сътворявайки шеметна, танцуваща прозрачна мъглявина над нея.

– Джонатан, причината, поради която съм тук, е една-единствена – каза младата жена и се извърна бавно. Очите им се срещнаха. – На двадесет години аз съм достатъчно голяма да се грижа сама за себе си. Но на Тимоти му е нужно да бъде възпитан като мъж. Това аз не бих могла да направя, но ти би могъл – тя спря за миг и дълбоко си пое въздух. – Но сега, след като съм вече тук и виждам, че не си се променил и на йота, чувствам, че решението ми да дойдем може би е било неправилно.

Независимо от всичко, обещах на баща си, че ако нещо се случи с него и мама, ще доведе Тимоти тук, след като ти си единственият, останал от нашия род. Аз съдържах обещанието си. Останалото е в твои ръце. Ако не оправдаеш доверието на нашия баща, ще намеря начин да отгледам брат си и сама.

– Аха, сега по въпроса за парите – Джонатан се приближи към бюрото и приседна в единия му край. – Предполагам, че ми е оставил значителна сума в завещанието си? Надявам се, че я носиш.

– Да. Парите са у мен – Дамита сърдито погледна братовчед си. – Скрити са на дъното на един от моите куфари. А сега, Джонатан, ако не възразяваш, бихме искали да ни заведеш в дома си и да ни покажеш стаята, приготвени за нас. И двамата имаме нужда да се преоблечем в сухи дрехи. Бих искала да остана сама и да си почина. Пътуването беше страшно уморително.

– Предварително ще ви се извиня, че домът ми е малък – Джонатан прехвърли поглед от Дамита върху Тимоти и стана отново на крака. – Това не е къща, с каквато вие сте свикнали.

– Точно сега не бих имал нищо против, дори да ме отведеш в палатка, ако това е домът, в който живееш – обади се Тимоти. – Ужасно ми е студено в тези мокри дрехи, Джонатан.

– Тогава нека да отидем у дома и да направим нещата по-приемливи за вас – Джонатан потупа с ръка Тимоти по рамото и тръгна с момчето към вратата. – Хайде, Дамита. Ти също трябва да се преоблечеш.

Дамита усещаше, че тялото я сърби от мокрите дрехи. Косите ѝ, разбъркани, падаха по раменете. Момичето последва Джонатан и Тимоти. Вечерното слънце се скриваше зад планинския хребет в далечината и озаряваше небето в оранжево, розово и златно. Мекото гукане на тъжен гълъб я накара да обгърне с поглед околността, докато открие птицата, кацнала на покрива на канцеларията. Имаше нещо топло и успокояващо в гласа ѝ.

След това мислите ѝ отново отлетяха към красивия индианец, чието настроение съвсем не бе добро и спокойно.

Тя се извърна към Джонатан, за да го попита още веднъж за индианеца, но той се бе приближил до войника, който чинопоклонно пазеше колата с багажа им, и със заповеднически, груб глас му нареждаше да разговори куфарите. Момичето се почувства неудобно от това отношение.

Тя се огледа: търсеше с очи лейтенанта, който ги бе довел с Тимоти от гарата – Брайън, като че ли бе името му. Струваше ѝ се, че той не би

разрешил на Джонатан да се държи с войника така грубо и неуважително. По всяка вероятност би се застъпил за него и би поставил Джонатан на мястото му.

Но лейтенантът не се виждаше и от строгия, студен глас на братовчед й по гърба на Дамита преминаха тръпки.

Страхуваше се, че може да бъде третирана по същия начин. Хвърли бърз поглед към Тимоти и видя уплаха в очите му. Явно и той се питаше как Джонатан ще се отнася с тях занапред. Баща им беше стриктен и човек на реда, но правеше всичко с много обич и внимание и двамата изпитваха уважение към него.

Братовчедът беше съвсем различен от бащата.

Уважението към него можеше бързо да бъде загубено.

Дамита се приближи до Тимоти и го хвана здраво за ръка:

– Нещата ще се уредят добре – прошепна тя, като се наведе близо до ухото му, тъй че само той да я чуе. – Винаги ще съм тук, за да се грижа за теб, Тимоти. Не го забравяй никога.

Тимоти я изгледа внимателно, след това обърна поглед към Джонатан, който отново бе застанал между него и сестра му.

– Сега, след като сме се погрижили за всичко, нека отидем в моята къща – каза братовчед им, като държеше под око войника, който пъшкаше пред тях под тежестта на огромните куфари, натрупани един върху друг.

– Бих могъл да нося един от куфарите – каза Тимоти, когато видя как този, който бе най-отгоре, шумно се приземи.

– Не обръщай внимание – спря го Джонатан, докато гледеше сърцато как войникът се суети около купчината багаж, за да го подреди отново. – Ще дойде време, когато ще ти се прииска да имаш колкото се може по-малко работа. Тъй че не прави нищо, за което би могъл да съжеляваш по-късно.

Дамита премига и бавно поклати глава. Вече съжеляваше, че трябва да понася компанията на братовчед си. Ненавиждаше го още от времето, когато бе достатъчно голяма, за да разбере, че съществуват понятията „харесвам“ и „не харесвам“ някого.

Когато бе на пет години, а Джонатан на петнадесет, той се забавляваше, като я измъчваше по време на фамилните разходки в парка: непрестанно я преследваше, бодеше я с пръчки и я дразнеше, като й говореше, че е дълга и тънка. Когато поотрасна, тя го мразеше заради подмятанията, че прилича повече на момче, отколкото на момиче.

Дамита се притесняваше от ръста си, но по-късно разбра, че той не

е от значение, когато момичето понапълнее където трябва. Както бе станало и с нея самата.

Тя вече знаеше кога едно момиче е хубаво. А когато погледнеше в огледалото, убеждаваше се, че наистина е хубава.

Разбира се, „хубава“ не бе още „красива“. Но кому бе нужно да е „красив“? Светът бе пълен повече с хубавици, отколкото с красавици, тъй че тя усещаше как прекрасно се вписва в заобикалящия я свят и всичко, което той ѝ предлага.

Дамита затърси с очи къщата на братовчед си сред няколкото колиби, пръснати между стените на форта. Тя вдигна учудено вежди: не намираше нито една, която да отговаря на положението на Джонатан. Повечето бяха съвсем малки дървени колиби.

Момичето зяпна от изумление, когато войникът се отправи към една от тях и внесе багажа им вътре. Една индианка излезе, като бързеше ръце в престилката си, и бързешком се отправи към Джонатан.

Той се отдели от Дамита и Тимоти, прегърна индианката и я целуна. Прихвана я през кръста и я доведе при тях, а те смутено стояха и недоумяваха пред явната близост между братовчед им и тази жена.

– Това е Жълтия гълъб – обърна се усмихнат към Дамита и Тимоти Джонатан. – Тя е моя жена. И е прекрасна готвачка – очите му блестяха, когато, намигайки, се обърна към Жълтия гълъб.

– Бива я и за други неща.

Дамита се изчерви, защото знаеше за какво намеква той. Искаше ѝ се да не е толкова свободен в приказките си пред Тимоти, за когото интимната страна от живота на мъжа и жената бе непозната. В това отношение родителите им бяха затворили информацията зад заключената врата на своята спалня.

Дамита пристъпи с намерението да промени първоначалното впечатление от запознанството и каза:

– Жълт гълъб, радостна съм да се запознаем – каза тя, мъчейки се да прикрие шока от всичко, което се разкриваше пред очите ѝ.

Братовчед ѝ живееше в колиба, която би могла да се побере в хола на огромната като палат къща на баща ѝ.

Братовчед ѝ бе женен за индианка!

Братовчед ѝ бе загубил благоприличие, след като бе напуснал Бостън.

Дамита продължи с представянето си:

– Аз съм Дамита, а това е моят брат – Тимоти. Надявам се, че няма да ви създадем неудобства. Аз... аз нямах представа, че братовчед ми се

е задомил.

– Женен? – Джонатан избухна в смях. – Та кой говори тук за женитба? Жълтия гълъб не е моя съпруга. Тя върши всичко, което прави една съпруга, и това е достатъчно. Кому са притрябвали разни документи тук, в Небраска, когато поискаш да имаш жена в леглото си?

Дамита въздъхна и побледня. Хвърли поглед към Тимоти, който изобщо не изглеждаше смутен, че братовчед му живее в грях.

Но той бе само едно невинно дете.

Малко по малко разкритията ставаха все по – и по-шокиращи за Дамита. Въпреки това тя знаеше, че ще трябва да се примири с много неща в новия си живот заради доброто на Тимоти. Той единствено бе от значение в момента.

Собствените ѝ чувства оставаха на втори план.

Жълтия гълъб смирено гледаше в земята, след това бавно повдигна взор към Дамита и ѝ се усмихна:

– Гладни ли сте? – меко попита тя на чист английски език.

Тимоти се приближи:

– Страшно съм прегладнял! – каза той, подушвайки аромата на задушеното, което вреше на огъня в колибата. – Мога да изям цяла мечка.

Джонатан се захили. Отиде до момчето, сложи ръка на рамото му и го поведе към къщата:

– Това можем да го уредим – каза той, а братовчедка му побледня отново при мисълта, че ще ѝ се наложи да яде мечо месо.

ТРЕТА ГЛАВА

Лулата на мира бе обиколила вече войните омахи, които седяха покрай огъня в съвещателната шатра. Железния облак беше облечен само с къс кожен панталон, а косата падаше свободно по гърба му. Вождът дълбоко вдъхна голямо количество дим от лулата, след това бавно издиша струйка дим, като преместваше погледа си от войн на войн. Очите им не го изпускаха от момента, в който бе се завърнал след важната си среща.

Железния облак остави лулата върху голото си коляно и изправи рамене. Той знаеше, че повече от присъстващите се досещат защо ги бе събрал. Между хората му се бе разпространила мълвата за неговата непримиримост с условията за живот в резервата. Знаеха, че има планове да промени нещата, но не и това, как ще ги осъществи.

Когато започна речта си, всички се приведоха напред и внимателно го слушаха. По лицата им се появи учудване, а после и смайване, когато разбраха в какво искаше да ги въвлече Железния облак.

– Войни мои, днес отново получих арогантен отговор от белия агент във форт Калхуун – започна Железния облак. – Ние сме били винаги горд и независим народ и не можем повече да се унижаваме пред белите хора. Нима не разбирате, че нашите прадеди са се противопоставили на своите преследвачи и те са направили всичко, за да сломят духа им? Ние живеем в резервата само защото предците ни са се борели да запазят достойнството си. Те успяха да прекършат гордостта на водачите на това племе – моя баща и моя дядо. Сега вожд съм аз! И това никога няма да се случи с мен!

Железния облак остави лулата настрана и застана разкрячен, със скръстени на гърдите ръце, извисявайки се над своите войни.

– Аз, вождът Железен облак, искам промяна за хората си! – черните му очи пламтяха. – Желая да направя нещата такива, каквито са били, преди белите хора да се намесят в живота на племето омаха. Вече нямам доверие в тях! Думите им са лъжовни! Нашето село трябва да напусне резервата, като скъса с всичко и заживее отделно от останалите племена омаха. Нашите хора ще отидат в далечни земи. Ще възприемем отново стария начин на живот далеч от влиянието на белите хора. По този начин нашето племе ще просъществува най-дълго от племената омаха!

Всред кръга от войни се понесе въздишка. Черния койот, един от

най-верните войни на Железния облак, се изправи срещу вожда.

– Това, което предлагаш, няма да помогне, а ще навреди на нашето село. – каза той. – Сега получаваме всичко от правителството. Нужно ли е да обръщаме гръб на това добро? Трябва ли да ловуваме за всеки заляк храна за себе си и за децата си? Необходимо ли е да се откажем от дрехите, които ни се дават сега? Хората ни ще бъдат принудени да преживяват тежко, докато другите – сиуксите например – ще се радват, ако си отидем, и ще станат господари на всичко, което ни принадлежи по право!

– Ти си позор за нашия народ, щом се признаваш за напълно зависим от белите хора! – смърти го Железния облак. – С идването на чужденците, омахите престанаха да правят всички необходими им предмети. Времето на индианците вече не е заето с дълги и изморителни задачи. Стимулите за достигане на съвършенство в старите производства изчезнаха.

Железния облак изгледа Черния койот от горе до долу. Войнът беше негов връстник, живял на тази земя вече тридесет зими.

– На тебе ти се привиждат спокойни дни без работа, в пълна зависимост от белите хора, които ще те снабдяват с храна и дрехи! – изсъска разгневен вождът – Ти си един от тези, чиито дух е потиснат от чужденците. Ти именно се нуждаеш от промяна, от ново място, където отново да се научиш да ловуваш и да усвоиш уменията на предците си! Единствено правилното ще бъде да си със своите хора, Черен койоте, и да изпълняваш задълженията си. В противен случай ти няма повече да можеш да се наричаш омаха!

С приведени рамене индианецът поглеждаше посрамено и с ужас открити немалко заплашителни погледи, насочени към него. Той се върна пълзешком на мястото си. Вътрешната борба, която водеше, за да се съгласи с Железния облак, бе очевидна по изражението на лицето му и по погледа, зареян над главите на войните. Мисълта му го отнесе далеч от всички и всичко, което се говореше.

Един по-възрастен воин се приведе напред, гледайки Железния облак право в очите.

– Уакода ни учи, че думите и делата ни трябва да са правдиви, тъй че да живеем в мир и щастие – каза Белия бухал. – Истината в думите и делата е в основата на законите на племето омаха. Уакода непрестанно кара нощта да сменя деня, както и лятото да следва суровата зима. Ние можем да се уповаваме на тези промени и да подредим живота си, като се съобразяваме с тях. Ние сме зависими и от тебе, Железен облак,

защото си нашият вожд, и ще сторим това, което ти кажеш. Къде е земята, където искаш да ни отведеш?

– Изпратих разузнавачи да намерят удобно място за нашето ново селище и те откриха земя в гористите местности. Мястото се нарича Илинойс и там няма нито бели, нито индианци – отвърна Железния облак, като се усмихна на стария войн. След това вождът внимателно огледа останалите мъже. – Намира се в южната част на Илинойс. Има много гори, богата почва, животни и реки. Има всичко необходимо на омахите, за да живеят щастлив, трудов, свободен живот.

Белия бухал седна, за да отстъпи място на друг мъж, който се възпротиви на плана на Железния облак.

– Илинойс е далеч от мястото, където се съхранява Свещеният стълб – каза той с треперещ глас. – Омахите поднасят своите почести пред Стълба, заедно с жертвоприношенията и молитвите, отправени към Уакода. Вярно е, че сега той се намира в друго селище, в Палатката на войната, под охраната на Пазителя на Свещения стълб, но не е необходим повече от половин ден езда, за да се доберем дотам. Ако се преселим далеч оттук, никога няма да видим Стълба, още по-невъзможно ще бъде да поднасяме жертвите пред него.

– Истина е, че Свещеният стълб – символ на властта на вожда – ще бъде твърде далеч – каза Железния облак. – Но ние трябва да сме готови на жертви в името на живота, който ви предлагам. Ще се научим да поднасяме жертвите си на Уакода без Свещения стълб.

Настъпи пълна тишина и едва тогава Железния облак изложи плана си на истинска проверка.

– Онези, които не желаят да пътуват с нас, да станат и да напуснат Дома на съвета – каза той, като се обръщаше към всеки един от присъстващите. За момент вождът задържа погледа си върху Черния койот в очакване на отрицателна реакция, дори на решение да напусне и да заживее сам, да стане изменник.

Когато Черния койот не реагира отрицателно, нито тръгна да си върви, Железния облак свали погледа си от него и каза:

– Онези от вас, които не биха се помирили с това, което ни предстои, нека веднага напуснат селището заедно със семействата си и повече никога да не се връщат. От този момент нататък те не принадлежат повече към нашето племе.

След това се усмихна на всеки от войните поотделно.

– Но онези, които ще решат да останат и да рискуват, тръгнете си и започнете да разглобявате своите жилища. Гответе се за път. Скоро

отново ще построим нашето селище в скатовете на южен Илинойс.

Хората се скупчиха около вожда. Прегръщаха го и го хвалеха за не-обикновения му план, което го изненада. Той им довери още нещо от своя замисъл, което бе премълчал, защото не желаше да го разпитват повече. Това беше една тайна, която Железния облак засега не искаше да споделя с когото и да било.

След като всички напуснаха съвещателната шатра и се скупчиха около вожда си навън, където звездите бяха изпъстрили небето като милион бляскави скъпоценни камъни, той вдигна ръка, за да ги усмири.

– Братя мои, ще бъда заедно с вас през първия ден на нашето преселение, за да видя, че успешно сте поели по пътя, а след това ще ви изоставя, за да изпълня едно последно задължение, което имам към белокожите – каза той, като избягваше учудените им погледи. – След това ще се завърна и ще ви водя към новата земя, към новия живот!

Настъпи тишина и Железния облак разбра, че хората му желаят да научат повече за тайното му намерение, но никой не го запита. Те тръгнаха по пътя си, а той наблюдаваше разтурянето на селището.

Бе радостен да чуе нетърпеливото, радостно бърбене, което се носеше из селището. Това също му даде импулс да продължи замисленото. В никакъв случай не би желал хората му да разберат, че има някакви съмнения относно това, дали води племето си по най-верния за тях път. Баща му бе седял в бездействие твърде дълго. Железния облак не би могъл да продължи така! Вождът на омахите искаше да накара съдбата да работи за неговия народ! И то сега. Мислите му се отправиха към високата, бяла жена. „Скоро тя ще сподели нашата участ“ – прошепна той сам на себе си.

Бяла върба. Да, усмихваше се той замислено, това име, което ще бъде принудена да приеме, много ѝ подходеше. Тя трябваше да приеме и факта, че вече няма да живее с бели хора! Отвлече ли я веднъж, той никога няма да ѝ разреши да си отиде. До смъртта си Джонатан Джейкъбс ще съжалява за злото, което бе причинил на индианците омаха!

Дамита, в своята памучна нощница, се бе свила на кълбо под топлия, шарен, ръчно изработен юрган. Мъчеше се неуспешно да намери удобно място на изтърбушения матрак върху малкото легло.

Тя оглеждаше помещението, слисана от условията при които живееше братовчед ѝ и които бе предложил на нея и Тимоти да споделят с него. На оскъдната светлина от огъня в огнището Дамита можеше да

види на отсрещната стена какво всъщност представляваше нейният дом сега – строга, почти необзаведена къща. Момичето замислено погледна към Тимоти, който беше легнал на пода до огъня, тъй като за него нямаше легло.

Младата жена погледна към разклатената тясна стълба, която водеше до втория етаж, където се намиреше стаята на Джонатан и Жълтия гълъб. Тя се сви от неудобство, притеснена за Тимоти, когато шумът го-ре стана явно сексуален. Надяваше се брат ѝ да не се събуди от звука, който телата на двамата издаваха, както и от тежкото им дишане.

Младата жена се загледа в тавана. Не бе ли достатъчен фактът, че тя знае за незаконната връзка на братовчед ѝ с индианката, та трябваше да ѝ го показват на дело?

Момичето придърпа юргана и сгуши глава във възглавницата, изпълнена със съжаление за това, че е довела Тимоти в подобно обкръжение, въпреки че не бе имала правото на избор! Беше обещала на баща си! Независимо от това, ако нещата вземат по-лош обрат, тя ще намери начин да избави себе си и Тимоти от подобна ситуация. Сега съжаляваше, че бе отказала на толкова много предложения за женитба, които бе получила през последните няколко години. Ако бе омъжена, мъжът ѝ би имал благотворно мъжко въздействие върху Тимоти. За момента бе се отказала напълно от каквито и да било амбиции за себе си. Бе решила да работи редом с баща си до момента, в който ще има знанията, необходими за това самата тя да стане лекарка със своя собствена клиентела. Когато постигнеш целта си, щеше да потърси мъж, който не би имал нищо против една еманципирана жена за съпруга. Но тези планове бяха се превърнали в облак дим. Пред нея бе реалният живот и собствените ѝ желания отстъпваха на заден план. Най-важно беше бъдещето на брат ѝ и то бе изцяло нейно задължение сега. Тя не можеше да пренебрегне и факта, че е много важно в процеса на израстването му да има мъжка подкрепа до себе си. „*Но не и на кой да е мъж – промълви тихо момичето. – Не и на братовчедата Джонатан!*“

Изпълнена със съмнения и до смърт уморена от грижите си за нещата, които завари във форт Калхуун, Дамита се постара да се съсредоточи върху нещо по-приятно или поне по-интригуващо.

Индианецът!

Тръпка на удоволствие премина нагоре и надолу по гърба на момичето при спомена за очите му, вперени в нейните, за дълбочината и топлотата, която излъчваха, докато само секунда преди това бе видяла в тях силен гняв!

Знаеше, че тя е причината за неочакваната промяна в настроението му и естествено се ласкаеше от това.

„А аз дори не зная как се казва“ – прошепна Дамита и най-сетне се отдаде на отморяващия сън. А индианецът сякаш наистина бе там, галеше бузата и дългата ѝ златисторуса коса...

Беше чудесно вниманието на този индианец с пронизващи, огромни, черни очи, които сякаш гледаха право в душата ѝ – и още по-точно – в сърцето ѝ!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След три дни.

Детската глъч в пълната с индианци канцелария на правителствения чиновник изнервяше Дамита и караше сърцето ѝ да се свива от съчувствие към представителите на различни племена, дошли да получат обещаната им от правителството годишна помощ. В очите им се четеше злочестина, страдание и глад. Отпуснатият им вид показваше, че са се предали.

Дамита се срамуваше да бъде на страната на онези, които отнемаха духа, истинския дух, от тези толкова горди хора.

Мислите ѝ отново я върнаха към красивия индианец. Той бе дошъл сам да говори от името на своите хора, по всяка вероятност защото не искаше да ги види оскърбени, подобно на дошлите днес червенокожи. Те се чувстваха опозорени, сякаш не бяха човешки същества.

Раздаването на провизии и дрехи за индианците не беше достатъчно, за да изличи срама, който Дамита изпитваше, тъй като тя бе в състояние да прецени, че с взетото те едва ли ще изкарат дълго време. Повечето от дрехите бяха евтини, а и храната не ѝ вдъхваше доверие.

Момичето отново си припомни красивия индианец. Беше съгласна с отношението му към нейния братовчед и правителството на Съединените щати и желаше да има възможност да му го каже. Тя погледна към Джонатан, който всеки път категорично отбягваше въпроса ѝ, когато попиташе за името на воина, като че, изговаряйки името му, би се омърсил!

– Фанатик! – прошепна Дамита и лицето ѝ почервения от смушение, когато една индианка от опашката на чудесен английски я запита какво е казала, защото мислеше, че се отнася за нея.

Дамита ѝ се усмихна с неудобство, като гледаше надолу, защото червенокожата бе доста по-ниска на ръст от нея самата.

– Съжалявам – промърмори тя, като ѝ подаде поредния пакет дрехи. – Аз просто... си мислех на глас.

Жената с благодарност пое дрехата. Но усмивката ѝ се стопи, когато погледна облеклото на младата дама. Дамита отново почувства неудобство. Жената сравняваше дрехите ѝ с това, което тя самата и семейството ѝ бяха принудени да носят. Момичето осъзна истината, когато погледна към скъпата си рокля, купена в един от най-изисканите

магазини на Бостън. Цялата набрана, от коприна с цвят на бледа орхидея, украсена по края на яката и на красивите дълги ръкави с прелестна дантела. До талията блузата бе цялата на бастии, които падаха красиво върху добре оформения ѝ бюст.

Момичето несъзнателно опипа косите си, докосна сатенената панделка, с която бе прихванала назад къдриците си, докато помагаше на братовчед си. Тя осъзна, че индианката я гледа с възхищение.

Без да се замисля, Дамита отвърза панделката и я подаде на жената. В очите ѝ се появиха сълзи, когато видя с какво достойнство индианката отказва да я вземе.

– Моля! – окуражи я младата жена. – Искам да я вземете. Аз... аз имам много.

Идеше ѝ да си прехапе езика, когато осъзна какво бе изрекла. Разбира се, че има много панделки! Та нали това ще накара индианката да осъзнае още по-ясно своето жалко положение!

Момичето отново протегна панделката към жената.

– Ще ми доставите удоволствие, ако я вземете – прошепна тя. – Ако не за себе си, то за вашата дъщеря? Имате ли дъщеря?

– Не, нямам момиче – отвърна жената, като сви рамене и погледна към Тимоти, който подаваше в момента чифт обувки на един нагизден индианец. – Имам синове. Няколко сина. А момчето, което даде обувки на синовете ми, твое дете ли е? – попита индианката.

Дамита погледна своя петнадесетгодишен брат. Ако някога имаше синове, би желала да приличат на него, помисли си тя с гордост! Толкова много неща в него ѝ напомняха за баща им: русочервеникавата коса, къдрите, които обграждаха лицето му, блясъкът в златистокафявите му очи, както и усмивката, която проблясваше в тях.

Тимоти беше начетен младеж. Много любознателен и схватлив! Съжаляваше, че няма да има възможност да посещава повече бостънското училище. Тя бе наблюдавала интереса му към учението. Момчето попиваше всичко, което мозъкът му бе в състояние да побере.

Днес с тъмния си брич, който плътно обгръщаше краката му, и с бялата риза, с едва подаваща се малка дантела по края на яката и на коравите маншети, той имаше вид на бизнесмен, на какъвто се правеше сега, като помагаше на братовчед си.

Тимоти бързо се беше примирил със загубата на майка си и баща си или поне изкусно се преструваше пред сестра си, както изведнъж осъзна Дамита.

– Твой син ли е? – повтори въпроса си индианката. Английският ѝ

бе доста отчетлив и правилен.

Младата жена отклони поглед от брат си и отново ѝ се усмихна.

– Не – промърмори момичето, – брат ми е.

Когато отново се обърна към момчето, видя гордостта в очите му, докато проследяваше отдалечаващите се двама млади индианци, предметна по чифт обувки върху голите си гърди.

– Аз много се гордея с него – тихо каза Дамита с усмивка. Вдигна панделката високо, за да я види отново индианката. – Ще ми доставите удоволствие...

Жената също се усмихна и без да се колебае повече, я взе.

– Добро момиче си – каза тя и се отдалечи, като се радваше по женски и показваше панделката на двамата си сина, които вървяха от двете ѝ страни.

Неочаквано нечие присъствие смути Дамита и я накара да се обърне. Озова се очи в очи със сърдития Джонатан. Наложил се да остави за момент жената, която очакваше поредното количество дрехи, тъй като братовчед ѝ я грабнал за ръката и я отведе встрани.

Той ѝ изгледа остро. В първия миг момичето се уплаши, но после почувства силен прилив на гняв.

– Повече никога не прави подобна глупост! – просъска той.

– Нима говориш за панделката, която дадох? – попита Дамита, смутена от реакцията му за малката проява на доброжелателност от нейна страна.

– Ако им даваме неща, които те не заслужават, ще започнат да мислят, че просто сме им длъжни – изкрещя Джонатан в лицето ѝ. – Не само тази, на която даде подаяние, но и всички останали. Слуховете тръгват веднага. Това, което стори, бързо ще се разчуе. Тъй че, не го повтаряй, чуваш ли ме, Дамита?

– Но това е абсурдно – отвърна момичето, и се отдръпна, за да не усеща неприятния му дъх, лъхаш на тютюн и алкохол. – Ти нямаш особено доверие в индианците, нали Джонатан? Смяташ ги за малоумни идиоти! Трегираш ги като просяци!

– Когато постоиш достатъчно дълго тук и ти омръзват мошеничествата им, ще ти писне, както и на мен – каза Джонатан, като сърдито гледаше чакащите индианци. – Все едно и също: „Болки в стомаха, болки, болки.“ Само това чувам. Непрекъснати стомашни болки!

– Тук съм от сутринта и нито един не е дошъл да ми се оплаче – опита се да ги защити Дамита. – Стоят отсреща и кротко приемат нещата, които им даваме, независимо че едва ли ще могат да изкарат много

дълго с тези дрехи.

– Така е днес – вдигна рамене агентът. – Имай търпение до утре.

Младата жена тъжно огледа опашката от хора.

– Не съм сигурна, че ще съм тук утре – унило каза тя. – Не мисля, че мога да бъда съучастник... в подобна измама – обърна се и отвисоко погледна братовчед си. – Добре знаеш, че не получават достатъчно провизии. Твоя ли е вината? Или на правителството?

– Няма значение – каза Джонатан и я прихвана през кръста. Той я отведе обратно при индианците, които стояха на опашката, проточила се от офиса през вратата навън. – И хич не си въобразявай, че няма да ми помагаш. Сега, когато ти и брат ти живеете тук, ще трябва да работите, за да си изкарвате прехраната.

Той махна с ръка към индианците, които бяха изпълнили форта.

– Това е точно толкова добро, колкото и всичко останало – каза той кисело. – Ще държиш настрана тези отрепки от мен.

Мъжът отново се доближи до лицето ѝ, а сините му очи пронизваха нейните.

– Предлагам ти да се държиш добре – заплаши я той. – Сред индианците, които обслужваш днес, няма нито един добър. Почни да се държиш приятелски с тях и те ще се възползват много бързо от това, а когато ти омръзне миризмата им и те го осъзнаят, русата ти косица ще стане чудесен скалп в нечий северен дом.

Дамита бе пребледняла и дишаше тежко, докато гледаше с невярващи очи към Джонатан, убедена напълно, че трябва да намери начин да се махне от него и от дяволските му приумици, а най-вече от ужасните му заплахи. Но момичето не можеше да не мисли с тревога за това, къде ще отидат. И как?

Тимоти бе само на петнадесет години. Животът му сега започваше. Те нямаха и пукната пара, след като бяха платили билетите си до Небраска. Охолството, сред което живееше семейството ѝ беше до голяма степен само привидно. След като Дамита се разплати с кредиторите на родителите си, останаха достатъчно пари единствено за това, което баща ѝ беше завещал на Джонатан, за да се грижи за нея и Тимоти, и пари за двамата, за да се доберат до неговия дом.

Тя се вгледа тъжно в Тимоти. Виждаше колко добре свиква с промяната. Каквото и решение да вземе тя, ще бъде за негово добро.

Дамита се върна при чакащите вътре индианци и се усмихна на всеки един от тях. Те ѝ правеха път да мине, а очите им нетърпеливо следяха как момичето сортира дрехите, за да даде точно исканите размери.

Всеки път, когато погледът ѝ се спираше на млада индианка с нейния ръст и почти на нейната възраст, тя не можеше да не помисли за множеството неотваряни куфари в къщата на братовчед ѝ, където лежах толкова много красиви дрехи – прекалено много, за да може да ги износи някога, особено тук – в Небраска. Едва ли ще има нужда да се облича за забави или каквото и да било гостуване. Така ѝ се искаше да хване за ръце младите жени, да ги заведе в къщи и да им покаже своите дрехи, за да си изберат от тях.

Но момичето знаеше, че братовчед ѝ веднага ще я спре и ще унижи не само нея самата, но и индианките. Тя нямаше избор, освен да изпълнява задълженията си, докато намери някакъв изход, който да е от полза за нея и Тимоти, а също така и начин да стори добро на индианците.

Дамита беше върната към действителността от лека кашлица. Тя се вгледа в един малък вързоп в ръцете на млада, нежна индианка и отново чу кашлянето. Разбра, че идва от детето, което жената бе прегърнала, увито в одеяло. Наведе се и внимателно погледна индианката, като се чудеше дали и тя, като предишната, с която беше говорила, не знае английски. Заговори бавно, произнасяйки ясно всяка своя дума:

– Болно ли е детето ви? – попита тя. Искаше да помогне, въпреки че братовчед ѝ щеше да се разсърди. Но това беше нещо различно. Отнасяше се до болно дете. Баща ѝ беше лекар и тя работи редом с него доста време преди неговата неочаквана кончина. Младата жена познаваше много болести и знаеше как да лекува доста от тях.

Майката индианка кимна утвърдително с глава, а когато Дамита пожела да вземе детето, тя не се възпротиви.

Момичето хвана детето с едната си ръка, а с другата отмахна внимателно ъгъла на одеялцето от мека кожа, в която детето бе увито, за да може да види малкото, с цвят на мед, личице. Дамита пребледня от разкритието си – детето бе тежко болно от морбили.

– Шарка – с мъка продума тя, съзнавайки опасностите, които тази болест крие. Неотдавна в Бостън, както и в цялата страна, много хора бяха измрели от такава епидемия. Това бе една от най-заразните болести, описани в книгите, които бе чела в желанието си някога да стане доктор. При индианците, които не притежаваха стабилната имунна система на белите хора, е възможно детето само за няколко месеца да бъде погубено.

– Правилно ли чух, че казваш нещо за „морбили“? – попита Джонатан, който се беше приближил светкавично до братовчедка си. Той цял се разтрепери, а цветът на лицето му се промени при вида на болното от

шарка дете. Въздъхна тежко от страх, като осъзна, че Дамита държи в ръцете си болното, излагайки се на всякакъв род опасности, може би дори на смърт!

Той грабна бързо детето от братовчедка си и го пхна отново в ръцете на майка му.

– По дяволите, Дамита, какво си въобразяваш? – изкрещя той. Гласът му достигна неочаквани височини, докато избутваше майката с детето през тъпата индианци към изхода.

– За бога, момиче, дъщеря си на лекар. Не знаеш ли за рисковете, на които се излагаш? По дяволите! В момента, в който си видяла, че малкото копеле е болно от морбили, трябваше веднага да го разкараш отгук заедно с майка му!

Дамита за момент загуби почва под краката си, като наблюдаваше, без да вярва на очите си, отношението на братовчед си към изплашената майка и болното ѝ дете.

След това се затича и хвана Джонатан за ръката. Спря него и жената.

– Нямах право просто така да я отпратиш! – извика тя в лицето му с нетърпящ възмущение глас. – Детето се нуждае от помощ. Може би цялото им племе се нуждае от помощ. Тя сиукс ли е? Или е омаха? От кое племе е жената?

– Сиукс е – изкрещя ѝ Джонатан, без да се съобразява, че всички индианци се бяха вторачили в тях. – Но какво от това? Трябва да я махнем отгук. Била е достатъчно глупава, за да дойде в агенцията!

– Не от глупост е тук! – противопостави му се Дамита и яростно зарови ръка в разпуснатите си коси. – Жената е в беда! Не си ли тук, за да помагаш на тези нещастници, когато се нуждаят от подкрепата ти? Така е, нали?

– Това не е обикновен случай, нуждаещ се от помощ, при който да се намеси представителството – Джонатан се обърна към изплашената индианка и успя най-сетне да я преведе през тъпата.

Дамита ги последва навън, където беше заслепена от яркото слънцено сълънце. Тя осъзна, че в тази битка никога няма да излезе победителка и само наблюдаваше как братовчед ѝ дава нареждания на един войник.

– Погрижи се тази червенокожа и изчадието ѝ да напуснат веднага форт Калхуун – заповяда Джонатан, като побутна жената към коня на войника, тъй че жената едва се задържа на крака, но здраво стискаше детето в обятията си.

Агентът се приближи до войника, който бе възседнал коня си, и тихо, тъй че само той да го чуе, нареди:

– Постарай се тя да не стигне в резервата, за да не разпространи болестта – промърмори той. – Не искам да ме сполети такава катастрофа.

– Какво ѝ е? – попита войникът, като свъси гъстите си рижави вежди и погледна майката с детето на ръце.

– Тя не е проблем – отвърна Джонатан. – Детето е пипнало проклетата болест – морбили.

Сержантът пребледня и като погледна към индианката и детето ѝ, тихо каза:

– Ще сторя всичко, за да нямам контакт нито с мен, нито с когото и да било друг. Постави ръка на кобура си. – Зная единствения начин, по който да отърва земята от подобна зараза.

– Добре си разбрал какво се иска от теб – усмихна се Джонатан и потупа задницата на коня. – Хайде, тръгвай! Не е нужно да отлагаш нещата. Имам твърде много грижи.

Дамита се опита да чуе думите, разменени между братовчед си и войника, но те говореха твърде тихо.

Щеше ѝ се да вярва, че майката и детето ще бъдат отведени при племето, където ще ги отделят от останалите, докато болестта премине. Тя знаеше, че това няма да е последният случай, но се надяваше да е единствен сред сиуксите. Катастрофата наистина би била страхотна, ако болестта се разпространеше сред индианците.

Когато братовчед ѝ се върна обратно, момичето се смрази от погледа на високия метър и петдесет мъж. Тя сърдито го изгледа, когато той започна тирадата си:

– Иди, вземи Тимоти, след това и двамата вървете на реката и с два калъпа пепеляв сапун измийте ръцете си до претъркване – задъхано каза Джонатан. – Не съм ви поканил тук, за да те лекувам, нито пък да умреш от шарка, а аз да остана с чувство за вина цял живот.

– Мисля, че ще се радваш да се отървеш от нас – отвърна Дамита, като сложи ръце на кръста си. – Получи достатъчно пари от баща ми, които ще ти стигнат за цял живот. Сигурна съм, че наистина ни най-малко не те е няя дали ще оживеем, или ще умрем. Единственото, от което се боиш, е, че и ти би могъл да прихванеш болестта от нас. На масата в къщата ти има три нови калъпа пепеляв сапун, тъй че най-добре ще е и ти да дойдеш с нас на реката и да се изкъпеш, защото бе точно толкова близо до бебето, колкото и ние.

Джонатан хвана с ръка гърлото си, преглътна с усилие, а очите му

бяха готови да изскочат от орбитите си.

– Не бях и помислил за това – каза той, след това побягна към кантората. Само след минути Дамита го видя да излиза от къщата със сапун и кърпа в ръка, забързан към реката.

Тя се засмя, защото знаеше от баща си, че нищо, дори парче сапун, не би могло да предотврати заболяването от дребна шарка след контакт с болен. Тя се върна спокойно в кантората при индианците и продължи да сортира и раздава помощите. Но не можеше да прогони страха си. Имаше пряк допир с болното от шарка дете. Момичето не спираше да се тревожи и за съдбата на жената и бебето ѝ. Мисълта за това, какво можеше да стане с тях, я караше да изтръпва от страх.

ПЕТА ГЛАВА

Високо в небето грееше луната, а отдалеч се чуваше протяжен вълчи вой. Облечен в кожата си индиански костюм с ресни, Железния облак смело седеше на гърба на сивата апалуза, в края на гората. Очите му бяха вперени в къщата на Джонатан. Индианецът се усмихна, когато видя гаснещата светлина в дома. Можеше да почака малко, така че всички да заспят, а след това ще отиде и ще грабне бялата жена, братовчедката на проклетия агент. Не искаше да го прави, но това бе единствената за него възможност да изпрати мълчаливото си предупреждение до Джонатан Джейкъбс, който трябваше да промени поведението си.

Усмивката му се смени от гримаса, когато си помисли за агента. Независимо от удоволствието да опре ножа си в гърлото му, за да види уплахата в безцветните му, жестоки очи, Железния облак предпочиташе да си представя суматохата, която щеше да настъпи, когато откриеха, че красивата му братовчедка я няма!

Вождът отново се усмихна, защото знаеше, че той и момичето ще са твърде далеч, когато открият отсъствието ѝ. Твърде много хора – страшно много индианци – ненавиждаха правителствения агент, за да може той да набеди един от тях!

Джонатан ще свикне да бъде предпазлив с всекиго – да се отнася с необходимия респект и уважение, които те заслужават.

Ще разбере, че и по-лоши неща от изчезването на братовчедката му могат да го сполетят, ако не го стори.

– Да, това е единственият начин – прошепна Железния облак. – Само да мога да свърша това! Ще се погрижа нищо лошо да не се случи на бялата жена. Добре е, че аз се заемам с това, тъй като някой друг би могъл да я убие, като си отмъсти за всички злини, които подлият агент е извършил през годините!

Като почувства, че е минало достатъчно време и вероятно всички в къщата са заспали, Железния облак слезе от коня си и го привърза към един нисък клон. Крадешком излезе от сянката на дърветата, като пантера пробяга побелялото от ярка лунна светлина поле и стигна до стената на къщата. Опря гърба си на две греди близо до прозореца, покрит единствено с бизонска кожа, като държеше ръката си върху кобура на заредения пистолет. Червенокожият допря ухото си до прозореца и се послуша за шумове, които биха му подсказали, че там, вътре, някой все

още бодърства. Усмихна се, когато чу само тихото ръмжене на хъркащите, което се носеше през кожената преграда.

Сега!

Сега бе моментът да направи своя ход! Ако някой се опиташе да го спре, вождът на омахите не би се поколебал да стреля. Надяваше се единствено жената да не се развика в стремежа си да се освободи. Тя беше последният човек, на когото би искал да причини зло. В нея бе прозрял благородство и загриженост. Без да разменят дума, те с поглед бяха споделили нещо съкровено.

Тръгна смело, приближи се до вратата и внимателно постави ръка на дръжката, като се опита да я отвори. Най-сетне успя да я откърхне толкова, че да се промъкне в колибата, влезе леко и безшумно и се намери в помещение, огряно единствено от жарта в огнището. Но светлината му бе достатъчна, за да различи всеки и всичко в къщата, която се състоеше от една единствена стая...

Забеляза тавана и отново чу похъркването горе. Помисли си, че именно там е спалнята на Джонатан и жена му. Погледна надолу и видя момчето, което бе легнало върху сламеник на земята до огнището. Отново премести поглед и сърцето му странно се стопли при вида на момичето, което спеше на леглото до отсрещната стена.

В този момент се усъмни в правилността на взетото решение. Ако в следващия миг се случеше нещо непредвидено на момичето и то пострадаше заради него, щеше да съжалява за случилото се, докато е жив.

Сега, независимо от всичко вече твърдо реши! Намираше се на крачка от Дамита. Връщане назад нямаше.

Обут с мокасини, той леко се промъкна през стаята и се наведе над Дамита. Нещо го сграбчи за гърлото в момента, в който видя непорочната хубост на спящото момиче, златистите ѝ къдрици, разпилени като слънчеви лъчи върху възглавницата. Погледът му се плъзна надолу, забеляза как красивият многоцветен юрган се беше отметнал, нощницата на момичето се бе вдигнала леко над коленете така, че откриваше дългите ѝ красиво оформени крака. Девојката се обърна в съня си, а сърцето му силно заби в момента, в който едната ѝ гръд леко се показа през разкопчаната отпред нощница. Железния облак трябваше да събере цялата си воля, за да преодолее желанието си да погали нежната ѝ розова плът, открита пред прехласнатия му поглед.

Несъзнателно, почувствало в съня си неудобството на увитата си нощница, момичето посегна с една ръка и я измъкна изпод себе си. Той се изплаши, че е закъснял да осъществи намерението си. Всеки момент

очакваше момичето да отвори очи и да го види, преди да е успял да запуши устата ѝ.

Затаи дъх и замръзна на мястото си, докато момичето отново се успокои и клепките ѝ се отпуснаха в спокоен сън. Той посегна към кърпата, затъкната в колана на панталоните му, но се спря, отново загледан в тънката ѝ памучна нощница.

Смръщи вежди, защото знаеше, че това не е най-подходящото облекло за път. Огледа още веднъж внимателно стаята и забеляза роклята ѝ, преметната върху един стол, шала, метнат на закачалката на стената и малките пантофки до леглото ѝ. В тъмното очите му различава куфара, пълен с красиво подредено бельо и четката за коса в края на леглото.

На пода, до куфарите на Дамита, забеляза един чувал, внимателно напъха дрехите вътре, сложи и четката за коса, след това се върна до леглото и остави чувала на пода. За секунда върза с кърпата устата на момичето. Изведнъж очите ѝ широко се отвориха и се втренчиха в него.

Нямаше да се бори, за да се освободи, тъй като мъжът светкавично върза китките на ръцете ѝ отпред.

Дамита безпомощно гледаше красивия индианец, който не напускаше мислите ѝ от момента на пристигането им във форт Калхуун. А сега той я отвлечаше! Гневът му щеше да се излее върху нея заради онова, което братовчед ѝ бе сторил, независимо че тя нямаше никаква вина.

Опита се да скочи от леглото и да избяга от него, но Железния облак реагира мигновено, възпирайки я със здравата си, силна ръка.

Наведе се над нея.

– Върви тихо – прошепна той – или някой може да пострада.

Уплаха и разочарование се смесиха у Дамита, когато осъзна казаното. Гледаше скъпия Тимоти и си мислеше какво би могло да му се случи, ако се опита шумно да разбуди братовчед им Джонатан. Не искаше да повярва, че този достоен войн ще навреди на едно дете. Обидата и гневът му го бяха накарали да стори това, което до вчера тя не би могла да си представи, че може да се случи.

Заради брат си младата жена последва съвета на Железния облак. Боеше се да го остави под попечителството на Джонатан.

Опасяваше се, че без нея няма да се отнасят към Тимоти добре. Сега като че ли всички нейни планове да бди над единствения си брат се проваляха.

Тя отново погледна към Железния облак.

„Заради него“ – помисли си. Заради красивия войн намеренията за брат ѝ няма да се осъществят.

Въпреки това мисълта, че истинският виновник за всичко лежи горе на тавана, смекчаваше донякъде гнева ѝ.

Ако Джонатан се бе отнасял човешки с индианеца и неговите хора, то Железния облак не би бил тук сега и не би я разделил с любимия ѝ брат!

Отдръпна се смутено, когато той я взе на ръце, след това с почуда го видя да вдига чувала и да го подава към ръката ѝ. Какво друго бе откраднал тази нощ, освен нея самата?

Но момичето нямаше много време да мисли за това, защото се стареше да излезе от къщата, без да разбуди братовчед си. Щеше да е най-лошата от всички възможности за Тимоти. Знаеше, че същото важи и за нея.

Джонатан бе тип, който няма да се поколебае да сграбчи пистолета и да започне стрелба, а един Господ знаеше кой ще оцелее и кой ще загине!

Беше наясно, че братовчед ѝ няма достатъчно ум, за да се замисли, преди да предприеме нещо. Как бе станал правителствен агент във форт Калхуун, така и не можеше да си обясни. Имаше чувството, че Джонатан е близък с някого от влиятелните кръгове или пък знаеше кого точно да подкупи.

Тя здраво стисна торбата, докато Железния облак внимателно я пренесе през стаята, а после навън, под сенките на лунната светлина. Без да е в състояние да обгърне врата му с ръка, за да се закрепи, тя се чувстваше несигурно в обятията му, докато индианецът тичаше през поляната към гората. Сърцето ѝ заби още по-силно, когато наблизо видя през пролуката между дърветата коня му, и реалността на това, което ставаше с нея, проникна в съзнанието ѝ. Тя бе заложница на индианците! Може би никога повече нямаше да види брат си! Дали щеше да послужи като разменна монета или просто за отмъщение?

Когато Железния облак я пусна на земята, Дамита инстинктивно реши да побегне. Сигурно бе, че ако сега вдигне шум, това няма да навреди на брат ѝ, нито ще разбуди Джонатан. Ако се освободи и успее навреме да влезе в къщата и да грабне оръжието преди него, тя би могла да му даде урок за това, как се отвлечат хора! Ако трябва, ще го застреля!

Дамита се възползва от момента, в който индианецът развързваше юздата на коня си, и побягна към дома на братовчед си. С превръзка на устата си тя трудно дишаше, а вързаните ръце ѝ пречеха да балансира добре и сигурно би се строполила на земята, ако се опиташе да бяга по-

бързо.

А след това вече нищо нямаше значение. Той я бе настигнал и с яката си, мускулеста ръка така здраво я прихвана през кръста, че направо ѝ изкара въздуха. За момент момичето изгуби съзнание. Когато дойде на себе си, се намери седнала на земята без превръзката на лицето си, а кръстът ѝ беше свободен.

– Глупаво беше – изръмжа тихо Железния облак. – Мислиш ли, че ще рискувам живота си да взема заложник, за да го изпусна толкова лесно? Бяла жена, чиято хубост е сравнима с тази на бялата върба, не се опитвай повече! Следващият път ще съм принуден да бъда по-груб. Ти си моя пленница. Сега и завинаги! Никога не забравяй това!

Дамита потърка наранените си китки; при опита си да се отскубне от ръцете на Железния облак увитото въже се бе врязало в плътта ѝ.

– Защо? – промърмори тя. – Защо ме открадна?

Младата жена се мъчеше да разгадае отговора по лицето му. Дълбоко в очите му откри само мъка, изписана върху медночервената кожа на красивото му лице. Спомни си колко бе развълнувана при първата им среща. И сега беше същото, само че изпитваше непреодолим страх от него.

Железния облак не отвърна на въпроса ѝ. Той вдигна торбата и я пхна в ръцете ѝ.

– Дрехите ти са вътре – каза ѝ с равен глас. – Облечи се. В гората е твърде хладно и влажно за нощницата, с която си облечена сега.

Изненадана от това, че се е погрижил за нейното удобство, Дамита отвори торбата, за да види какво е взел. Тя вадеше едно по едно нещата. Стигна до четката за коса и внимателно го погледна:

– Взел си дори четката ми? – каза, като хвана здраво дървената ѝ дръжка.

– Грижата за косата е много важна за омахите. Вярвам, че е така и за бялата жена с коси с цвят на пшеница. Четката за коса. Вземи я със себе си, докато яздим през гората. А после ще ти направя една от суха трева.

Докато го наблюдаваше, без да вярва на очите си, Железния облак гледаше встрани. Красивите ѝ очи му напомнях за всичко, поради което не би трябвало да я отвлеча. Тя беше невинна и прекалено красива, за да бъде малтретирана по какъвто и да било начин. Беше привързана към брат си, когото бе принудена да изостави.

Мълчаливо се помоли на Уакода да не го принуждава да действа с момичето не според плана си.

Интересът на Дамита от проявеното внимание на Железния облак към нея бързо премина в гняв. Бе я похитил. Четката за коса не го оневиняваше! Тя се изправи, като държеше дрехите до гърдите си.

– Помня те от офиса на моя братовчед – каза момичето с твърд глас. – Мислех, че си му сърдит. Сега съм сигурна в това и зная колко силно си бил разгневен. Ти ме отвлече заради него! Това не е честно. Чуваш ли ме? Не е честно! Върни ме! Не можеш да ме отделяш от брат ми!

Железния облак бързо се обърна към нея. Сложи ръка на рамото ѝ и впи пръсти в плътта ѝ, когато тя се опита да се освободи от него.

– Да, бях ядосан! Братовчед ти е сторил толкова зло на моя народ, колкото всички бели хора, откакто свят светува. Врата на моя баща бе сломена от Джонатан и хора като него! Баща ми е мъртъв. Сега аз съм вождът! Никой не може да прекърши мен или моите хора. Аз те плених не само за да отмъстя за лошото, което сме видели от братовчед ти. Моето племе напусна тази земя, за да търси щастието си другаде. Ще дойдеш с мен, ще свикнеш с живота на омахите така, както те са били пригнудени да се приспособяват към начина на живот на белите хора!

Лицето на Дамита пребледня, тя промълви:

– Продължавам да си мисля, че не си прав. Аз съм само един човек. Мислиш ли, че като ме отвлечеш и накараш да живея с твоите хора, ще промениш нещо? Моля те, помисли отново!

– Това, че вече си с мен, донесе мир в сърцето ми – каза Железния облак и свали ръката си от рамото ѝ. – Мисълта, че Джонатан ще се събуди утре и ще разбере, че те няма, ми действа достатъчно силно, като успокоително.

Дамита стоеше с широко отворени очи и разбираше, че думите ѝ сякаш се разбиват в каменна стена! Нищо от онова, което му беше казала, нямаше значение за него. Той бе решил всичко това отдавна, най-вероятно в момента, в който я бе видял в офиса на братовчед ѝ. Още тогава е знаел как да си отмъсти. Затова я гледаше така онзи ден. Нямало е нищо общо с моментното привличане между двамата. Тя не бе притегателна сила за него, а просто човек, когото може да използва.

– Облечи се! – меко каза Железния облак. – Предстои ни дълъг път. Моите хора ме чакат с нетърпение.

– Щом трябва, ще го направя – отвърна Дамита и постави ръка на кръста си. – Но няма да го сторя, докато стоиш и ме гледаш!

– Ще се обърна с гръб – каза индианецът. – Само не си въобразявай, че ще можеш да ми избягаш. Няма да ти позволя да отидеш далеч.

Ако не искаш да вървиш с мен, ще съм принуден отново да те вържа. Това не е особено приятен начин да яздиш през гората.

– Не смятам да бягам – с горчивина промълви момичето и навлече роклята си през главата. – Поне не сега – прошепна на себе си тя и се подсмихна зад гърба му.

– Моите хора ще се отнасят с уважение към теб – каза Железния облак и нави юздата на коня около ръката си. – Те са добри и благородни. Грешка бе от страна на белите хора да ги третираш като животни. Ще дойде време и те ще проумеят лошото, което са сторили на индианците – злините, сторени на вожда Железен облак и неговото гордо племе омаха.

– Кой е Железния облак? – попита Дамита, нахлузвайки обувката си.

Индианецът се обърна с лице към нея.

– Кой е Железния облак? – повтори той, развеселен от факта, че момичето не знае с кого разговаря. Нещо го жегна от това, че след неочакваната им среща, на която липсваше официално представяне, тя не бе попитала братовчед си за името му. Все още усещаше мигновеното, странно привличане помежду им, когато очите им се срещнаха. Дори и сега чувстваше това фатално привличане, като че съдбата ги бе събрала по някаква своя приумица, а не за да осъществи той плана си за отмъщение.

Напълно облечена, с шал, праметнат през раменете, и с четката за коса в ръка, Дамита се приближи до индианеца.

– Да, вождът Железен облак – каза тя със стиснати зъби и вдигна очи към него. – Кой е той? Най-добрият ти приятел?

– Най-верният – отвърна той през смях. – Видяш ли, Бяла върба – аз съм Железния облак.

За момент момичето се смути, след това се почувства поласкано, че именно тя е избраницата за негов заложник. Със сигурност отношението му към нея бе по-особено от това към останалите.

За нея той също бе по-различен от останалите, въпреки че не ѝ бе леко да си го признае!

– Помислих, че си вожд, още в деня, в който се срещнахме – каза Дамита, без да отделя очи от него. – Ти ме нарече...? Как ме нарече преди малко?

– Бяла върба – каза Железния облак усмихнато.

– Но защо? – попита тя. Намираще името красиво, но все още не можеше да възприеме, че този силен вожд я нарича не с нейното име.

Младата жена се боеше, че така изцяло ще загуби самоличността си. Може би и това целеше той!

– Напомняш ми върба – каза той, без да ѝ предлага някакво друго обяснение за момента. – Достатъчно поговорихме, а сега трябва да тръгваме. Ще поговорим повече за това, когато стигнем кервана с моите хора. Те ще се почувстват по-добре, когато видят, че водачът им е с тях.

Сълзи замъглиха очите на Дамита.

– Нима ще плачеш? – попита Железният облак и смръщи недоволно веждите си. – Толкова ли е непоносима компанията ми, че ти се иска да плачеш?

– Не ти си причината за моите сълзи – отвърна тя и сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. – Тревожа се за брат си! След смъртта на родителите ни той няма никого, освен мен. Моля те, пусни ме. Тимоти има нужда от помощта ми.

– Той ще се оправи – каза Железния облак, хвана я през кръста и я вдигна на гърба на коня. – Ще свикне, както ще свикнеш и ти. Никога повече няма да се върнеш при белите. Никога!

Дамита замълча, борбеността ѝ се прекърши. Искаше да си представи какво ще прави Тимоти, когато нея вече я няма, а също и реакцията на братовчед им, когато се събуди сутринта. Чудеше се какво ще е отношението му към Тимоти, когато няма да има кой да го защити.

Мъчеше се да си представи живота си в индианското селище и как заедно с жените от племето щеше да върши ежедневната работа.

Когато Железния облак възседна коня, тя се сгуши, за да се настани по-удобно в седлото, и тежко въздъхна, когато едната от ръцете му я обгърна през кръста, преди да потеглят навътре в тъмната гора.

– Трябва да намеря начин да избягам – промърмори на себе си тя.

Длъжна бе, заради Тимоти!

ШЕСТА ГЛАВА

Ездата през тъмната гора плашеше Дамита. Независимо от факта, че бе заложница, тя не можеше да сдържи радостта си от присъствието на Железния облак, който я беше прихванал през кръста и се грижеше за сигурността ѝ, но би могъл и да я заведе дълбоко в дебрите на гората, да я захвърли, да я остави там сама, за да умре. Но той не ѝ мислеше лошото. Или поне тя не предполагаше. Струваше ѝ се, че говори откровено, когато ѝ каза, че ще стане част от хората и селището им. Докато намерението му бе такова – тя ще бъде жива – или поне до момента, в който намери начин да избяга от него!

Следата, носена от вятъра, минаваше като тънка лента през гората. Жребецът на Железния облак препускаше към вътрешността на гъсталата, покрай високата до колене суха трева. Далеч напред между пролуките на дърветата се виждаше реката, огряна от сребриста светлина. Луната се оглеждаше в нея, сякаш милион светулки бяха запалили фенерчетата си под водната повърхност.

Вождът дръпна поводите и бързо поведе коня си към реката. После така неочаквано спря животното, че Дамита политна и едва не се изплъзна от ръката му.

Тя въпросително го погледна, когато индианецът я свали на земята и скочи от коня. Нямаше време да го попита защо слизат и за какво е това бързане. Той се приближи до едно място, където високата трева бе полегнала, приклепна и внимателно се вгледа в нещо.

Боязливо, но обзета от любопитство, Дамита тръгна към него и когато се приближи, разбра защо е спрял. От това, което видя, ѝ се зави свят.

Железния облак ѝ хвърли бърз поглед през рамо:

– Върни се при коня – монотонно изрече той. – Това не е приятна гледка за очите ти.

За момент се втренчи в нея, после се изправи и пред момичето се разкри жестока картина – убита жена и дете, проснати върху изпомачканата трева.

– Може би е по-добре да видиш грозното дело на белите хора – прихвана я през кръста и я доближи до телата на убитите. Майката и детето бяха пронизани с куршум в главата.

С лудо биешо сърце и треперещи колене Дамита ги гледаше и не

можеше да повярва, че някой би могъл да вдигне ръка срещу тези невинни, беззащитни хора. Дори и в смъртта, майката стискаше своята рожба в обятията си.

Изведнъж стомахът ѝ се сви на топка, доповръща ѝ се. Вятърът разтвори листата на дърветата, пропускайки лунната светлина. И след това, което видя, страхът ѝ се засили още повече – страх за собствения ѝ брат, който сега бе изцяло под властта на Джонатан!

– Не – извика тя, като се хвана за гърлото: – Братовчед ми не би...

– Какво се опитваш да кажеш? – попита Железния облак, като обърна момичето към себе си и здраво стисна раменете ѝ. – Познаваш ли майката и детето?

Дамита сведе засрамено поглед. Отвращението към Джонатан изцяло я завладя.

– Да, зная кои са те – каза тя и премигна, когато Железния облак я разтърси нетърпеливо...

– Откъде ги познаваш? – попита той, ръцете му се впиха в тялото ѝ и ѝ причиниха болка.

Готова да заплаче, Дамита повдигна очи към индианеца:

– Те бяха във форта. Видях ги там. Бяха дошли за помощите. Братовчед ми... той...

Трудно ѝ бе да намери думи, за да му разкаже всичко, защото това можеше да послужи като обвинение срещу самата нея. Нейният роднина със сигурност бе заповядал да ги убият! Това Джонатан бе прошепнал на войника, след като го накара да отведе майката с детето! Беше поразена от мисълта, че той бе наредил да ги убият, за да избегне опасността от шарка във форта.

– Братовчед ти, той ли е виновен за това? – попита Железния облак, като я придърпа по-близо до себе си. Очите му се изпълниха с ярост?

– Мисля, че е така – промърмори Дамита.

Ставаше все по-неуверена под студения му поглед.

Индианецът така ненадейно я пусна, че момичето едва не се строполи на земята, но бързо запази равновесие, като видя как гневът му се стопи и по лицето му се изписа неудобство.

– Никога не съм чувал правителствен агент да убива невинни жени и деца – произнесе хрипливо той. Отново коленичи до жената и докосна дългата ѝ, тъмна коса. – Безсмислено е. Защо да го направи? Индианците ходят във форт Калхуун единствено за провизии. Белите им наложиха този начин на живот. Стоят на опашки с часове, за да приличат на просяци за вещите, които им дават. И твоят братовчед ги е убил за това?

Никога не бих могъл да проумея защо? Никога!

– Независимо от безсмислената жестокост, аз зная защо го е сторил – Дамита падна на колене до Железния облак. – Не мога да повярвам, че е толкова безсърдечен. Не зная много за него. Той не е човек, когото познавам добре или уважавам.

– Спомена, че ти е известна причината – вождът нетърпеливо погледна момичето. – Кажете ми, за да проумея дяволския мозък на този луд човек.

– На лунната светлина не можеш да забележиш пъпките по детската кожа – отвърна Дамита, съзнавайки, че колкото по-дълго стоят край детето, толкова шансът да се разболеят от морбили нараства. Трябваше й време да му обясни всичко, независимо че това не омаловажаваше престъплението на братовчед й, който бе действал, воден от омраза, а не от състрадание.

– Пъпки? – каза Железния облак и се наклони се още по-ниско към детето. Дамита сложи ръка на рамото му и го накара да се отдръпне. Той я погледна въпросително, с вдигнати вежди.

– Не е разумно да се доближаваш до него – каза тя и отдръпна ръката си. – Заразено е с морбили. Болестта е много заразна. Затова Джонатан ги е осъдил на смърт – стана и закри лицето си с ръце. – Съжалявам – каза момичето и почувства неудобство, когато усети, че мъжът е застанал изправен до нея. Тя се изпълни с благоговение към него от нежността, с която взе ръката й и я поведе към коня.

– Стой тук! – каза той, гледайки я отгоре с черните си като нощ очи. – Ще ги прикрива с трева и клони, за да почиват в мир. Те не са от моето племе. Ако знаех от кое племе са, бих могъл да пратя вест. – Жената може да е от сиуксите. Никога не съм я виждал на събиране на омахите – разтревожен, той отново погледна Дамита: – Добре ли се чувстваш? – попита Железния облак. Той видя колко е наранена след всичко, което се случи, но не искаше да й причини зло! Момичето беше родственица на жестокия Джонатан, но нямаше неговото сърце и душа. Беше различна – добра и състрадателна. И без съмнение малко по малко грабваше сърцето му.

Дамита изтри сълзите, потекли по бузите й, и му се усмихна:

– Ще се оправя – каза тя, като едва съдържаше риданията си. – Учудена съм, Железен облак, че това те интересува. След като видя жената с детето и знаеш кой го е направил, си мислех, че ще ме намразиш завинаги.

– Ти не си жена, която човек би могъл лесно да намрази – отвърна й

той, обърна се и тръгна към индианката с детето. – А и не може човек да те вини за това зверство. Състрадателното ти сърце никога не би го допуснало!

Дамита се вцепени от това, което го чу да казва, както и от чувства, които признаваше, че има към нея. После видя как премести жената с детето на по-спокойно място, под дърветата, където хората, минаващи отгук, няма да ги забележат и да рискуват живота си, като взе детето и го постави редом с майка му. Това я накара да извърне глава и потокът от сълзи на състрадание рукна отново.

Цялото ѝ същество бе разкъсвано от противоречиви чувства! Знаеше, че трябва да мрази вожда на омахите, но не можеше. Той се бореше за съществуването на своя народ! Отвлечането ѝ бе начин да постави исканията си пред нейния братовчед.

Независимо от всичко, тя се чувстваше толкова безпомощна – не само защото бе пленница, но и защото не можеше да помогне на красивия индиански вожд.

Никой, който се бе интересувал от истински тежката съдба на индианците, не бе успял да намери начин да им помогне. А имаше и немало, които гледаха на тях като на плячка и не искаха нищо друго, освен да ги измамат и избият!

– Готово. Телата им са погребани – каза Железният облак, като се върна при нея. – Би трябвало да обърна коня и да поема обратно към Форта, за да съобщя на коменданта какво е направил Джонатан. Но това ще забави връщането ми при моите хора, а и ще привлече излишно вниманието към тях. Така че твоят братовчед ще остане ненаказан за това си зверство.

– Значи ти също като мен вярваш, че той е извършителят на престъплението? – попита Дамита, като гледаше към купчината листа и кло-ни, полускрити в храсталака.

– Нито за миг не се съмнявам, че това е негово дело – каза Железния облак, като проследи погледа ѝ. Той изпитваше дълбоко страдание за мъртвите, независимо че бяха сиукси – дългогодишни неприятели на омахите. Това беше убийство. Когато отнемаха живота им в битка, беше различно. А и да умреш по време на бой, бе достоен край.

Дамита позволи на индианеца да я качи на коня и доколкото бе възможно, удобно се настани на седлото.

– Ако не бяха болни от морбили, Джонатан не би заповядал да ги убият – каза тя, без да защитава братовчед си. – И за жалост, ако и други индианци се появят във форта с признаци на шарка, сигурна съм, че той

няма да се поколебае да ги убие.

Когато Железния облак се метна на седлото зад нея и отново я притисна здраво към себе си с мускулестата си ръка, неочаквано една ужасяваща мисъл прониза съзнанието ѝ. Очите ѝ широко се отвориха и тя въздъхна дълбоко.

– Тимоти! – произнесе момичето, обърна се и неспокойно погледна към индианеца. – О, Господи! Железен облак, жената и детето бяха в контакт едновременно с мен и брат ми. Ако Тимоти се разболе, дали братовчед ми ще разреши проблема по същия начин? Ще нареди ли на някого от войниците да го застреля в гората?

– Мисля, че да – отвърна той, премятайки юздите на коня около едната си ръка, като все още не даваше на животното да препусне в галоп. Чувстваше, че Бялата върба има нужда да изкаже всичко онова, което я тревожи, за да се освободи от напрежението. Ще ѝ позволи да говори, а после ще продължат пътя си.

Дамита прикри с ръка устните си, потисна още една въздишка и извърна очи от него.

– Тимоти! – промълви тя. – Господи, Тимоти! Какво мога да сторя?

Отново хвърли отчаян поглед към мъжа зад нея.

– Моля те, върни ме при брат ми – проплака момичето. – Той не е в безопасност с Джонатан. Ако се разболе, ще има нужда от мен. Трябва да съм там, за да го пазя от братовчед ни!

– Не си сигурна, че ще се разболе – каза индианецът. – Всъщност белите хора не са толкова податливи на болестите, както индианците. Знаеш това. Така че ще продължим пътя си, Бяла върба. Забрави брат си. Ти няма да се върнеш!

Дамита се извъртя, освободи се от Железния облак и скочи на земята, но загуби равновесие и падна на колене. Той веднага скочи до нея, ръцете му я сграбчиха през кръста и я повдигнаха на нивото на сърдитите му очи. Тя отново се уплаши, но независимо от всичко застана изправена и горда пред него.

– Ти сигурно имаш семейство – изрече младата жена, старейки се да контролира гласа си. – Сигурно има отношения помежду ви, които ще ти помогнат да разбереш връзката между мен и брат ми. Погледни в сърцето си и ще видиш защо трябва да се върна при него. Аз съм всичко, което той има. Бъдещето му е несигурно, особено ако се разболе. Братовчед ни не обича и двамата ни. Той ще го остави да умре. По един или друг начин ще се отърве от Тимоти.

– Изслушах те, каза ми всичко, а сега е време да тръгваме – каза

Железния облак. Помъчи се да я качи на коня, но този път тя бе непреклонна. Успя да се освободи от него и се затича.

Индианецът поклати глава, въздъхна дълбоко и се спусна след нея, настигна я и бързо я повали на земята. Обърна я по гръб, като застана разкрачен, държейки ръцете ѝ над главата.

– Не ме слушаш добре – изръмжа той насреща ѝ. – Независимо какво ще ми кажеш, няма да се върнеш във форт Калхуун. Необходимо ли е да те връзвам на коня, за да продължим пътуването си? Или ще тръгнеш доброволно с мен?

– Виждам, че няма смисъл да те моля – каза Дамита, ридаяйки. – Има само едно нещо, за което ще те помоля. Чуй ме със сърцето си. То не е невъзможно и ще направи пътуването ни далеч по-леко. Никога повече няма да се противопоставям на плановете ти.

– Какво е то? – запита той. Погледът му оценяваше красотата и невинността на лицето ѝ, извивката на гърдата ѝ, пристегнатата под роклята, разкриваша тяхната пищност, дори формата на тъмните ѝ зърна.

Ставаше прекалено податлив и това бе опасно.

Искаше му се да я целуне! Да я притисне в прегръдките си и да я увери, че всичко ще е наред! Да ѝ каже, че отсега нататък тя ще му принадлежи, а след това да я целуне толкова продължително, докато и тя му отвърне с желание, равно на неговото! Сърцето му биеше лудо, слабните му горяха, а желанието му да я притежава бе по-силно от необходимостта да си поеме въздух. Така неочаквано бе покорен от хубостта ѝ и нуждата да я целуне, че само наполовина слушаше, докато тя му разкриваше сърцето си.

Най-сетне думите ѝ проникнаха в съзнанието му и предложението ѝ не изглеждаше толкова лошо. Дори като че ли се вместише още по-добре в неговите планове.

– Ще го направиш ли? – през сълзи попита момичето – Моля те? За мен?

– Това, което искаш, е съвсем просто – каза Железния облак, свали ръце от кръста ѝ и отметна кичур златиста коса от разплаканите ѝ очи. – Да, мисля, че може да стане.

За момент дъхът на Дамита секна, бе поразена, че индианецът се бе съгласил...

Беше още по-изненадана, когато устните му се впиха в нейните и той я целуна по начин, който ни най-малко не я разгневи, напротив – почувства странно, сладостно чувство в себе си.

Тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката.

СЕДМА ГЛАВА

Дамита не на шега се стресна в мига, в който осъзна, че нещо все повече и повече я привлича към красивия вожд на омахите. Въпреки удоволствието, което бе изпитала от целувката, тя знаеше, че всичко това повече не може да продължава.

Не биваше да забравя, че е само негова пленница. Трябваше да го мрази, а не безнадеждно да се влюбва в младия мъж.

– А Тимоти, какво ще стане с него? – безпокоеше се момичето.

Тя се прислони нежно към гърдите на Железния облак. Отлепи устни от неговите и се извърна настрани.

– Моля те – промълви младата жена, пулсът ѝ биеше ускорено, знаеше, че говори не онова, което чувства и мисли.

Никога мъж не бе я впечатлявал толкова силно. Никога целувка не беше я смущавала, превръщайки цялото ѝ същество в нещо чувствено и красиво.

Но сега нито времето, нито мястото бяха подходящи за това, а и той със сигурност не беше този, който ѝ трябваше. Независимо че нямаше отрицателно отношение към индианците, прекрасно знаеше, че другите не споделят вижданията ѝ и взаимоотношения между индианец и бяла жена са забранени!

На преден план трябваше да стои мисълта за брат ѝ. Железния облак се бе съгласил с предложението ѝ и младата жена внимаваше да не стори нещо, което да промени решението му.

Индианецът я погледна за миг, разбра отказа ѝ по-добре, отколкото собственото си неутолимо желание да я притежава. Той имаше избор за жена от племето на омахите. И не една гласно бе изразявала желанието си да му стане съпруга! Досега беше вземал жена в леглото си единствено за да утоли жаждата на плътта си, защото поставяше добруването на племето пред собствените си нужди и желания... Но след тази нощ и начина, по който Бялата върба отвърна на целувката му, разбра, че това ще бъде жената в постелята му, докато е жив!

Знаеше, че не бива да прибързва с нея. Познаваше отношението към белите жени, омъжили се за индианци. Както и това, че не би могъл да промени мнението на света по този въпрос.

Беше нужно да убеди само един човек – Бялата върба. И процесът на обучение едва сега започваше...

Железния облак се изправи и подаде ръка на младата жена. Тя се поколеба, очите ѝ бяха вперени в неговите, той я подхвана и внимателно я вдигна.

– Ако ще се връщам за брат ти, трябва да го сторя сега, и то веднага – хвана я през кръста, но не можа да се сдържи да я притегли към себе си. – Бяла върба, не бих направил това за никой друг. Само за теб, чийто глас е сладък като гласа на дрозд. Разбираш ли ме?

Силните му ръце я притискаха, а близостта на устните му прекъсна потока от мисли у Дамита и волята ѝ отново бе прекършена. Тя се освободи и се обърна с гръб към него, като дишаше тежко. Закри с ръка устните си, цялата разлюляна от страстта на тази целувка. Чувстваше се замаяна от обзелото я желание и с мъка върна мислите си обратно към Тимоти и неговата безопасност. Извърна се и погледна Железния облак, прогонвайки чувствените си желания насочени към него. До този момент никога не бе изпитвала влечение към някого. Това беше разликата.

– Много е любезно от твоя страна да се върнеш обратно за брат ми – бе решила, че за Тимоти ще е по-сигурно да бъде с нея, независимо къде и с кого е тя. – Ще бъде по-щастлив с мен. За Джонатан той твърде скоро ще се превърне в излишен товар или ще бъде използван като работна ръка. И още нещо, Железен облак, ужасно се боя да не заболее от морбили!

– Ще се върна за младежа, но в случай, че се разболе, и двамата ще трябва да се отделите от хората ми. Ще бъдете част от нас, но изолирани до оздравяването си.

– Разбирам – отвърна Дамита, поклащайки утвърдително глава. – Не бих искала да донеса болест на племето ти. И ще се постарая това да не се случи.

Без да се замисля повече, тя разтвори ръце и го прегърна.

– Знаех, че няма да ми откажеш – каза момичето, като се притисна до него. – Ти си добър, състрадателен човек. Как е могъл братовчед ми да се отнесе толкова несправедливо с теб?

Индианецът се откопчи от прегръдката ѝ, поведе я към коня и я качи върху седлото.

– Много неща в живота ни остават загадка – каза той. – Но нищо, свързано с този човек, не е тайнствено. Той е жесток, алчен и нечестен – сложи ръка на лицето ѝ. – Мъже като него не живеят дълго. Мога да се обзаложа, че Джонатан едва ли ще изкара още две зими. С безсърдечното си и непочтено отношение към другите той предизвиква собствената си съдба.

– Докато бях в Бостън, не съм познавала хора като него – меко каза Дамита. – Майка ми и баща ми бяха изключително добросърдечни хора, както и техните приятели. Ние с брат ми също израснахме в такава среда. Бяхме с братовчед ми само за един ден, но разбрахме от какво са ни предпазвали до този момент. Никога не бяхме се докосвали до алчни и лоши хора. Трудно ни бе да повярваме, че точно Джонатан е такъв. Аз... аз дори бях решила да търся възможност да го напуснем – младата жена с неудобство се усмихна. – Но, като че ли нещата се подреждат не според моите намерения.

– Тогава ще приемеш постъпката ми към теб като услуга – Железния облак се засмя и възседна коня. – Ако сега приемеш новия си начин на живот, ще бъдеш далеч по-добре.

Дамита го изгледа през рамо:

– Може би, ако не бях похитена през нощта, като нещо, с което може да се търгува, щях да видя бъдещето си по-привлекателно, отколкото с братовчед ни – внимателно произнесе тя. – Истината обаче е, че съм заложница – очите ѝ срещнаха неговите. – Ще бъда пленница до момента, в който насила съм принудена да остана тук. Как бих могла да се съглася, че съм по-щастлива с теб, ако ми е отнета свободата?

– Тя ще ти бъде върната, когато приемеш живота си като човек от моето племе и своето ново име – Бяла върба – каза индианецът и поведе коня си отново към форт Калхуун.

Момичето се намръщи.

– Ако ми отнемеш името, ще загубя не само свободата, но и самоличността си – каза Дамита с треперещ глас. – Колко още трябва да понеса? Не е ли достатъчно, че съм заложница!

Той хвана здраво юздите на коя и го спря.

– Когато ме целуна, ти не бе в ролята на пленница – хрипливо каза Железния облак. – Беше жена, на която ѝ е приятно да бъде с мъж! Нека отново видим как ще отвърнеш на моята целувка. И после ще ми кажеш дали си лишена от толкова много неща. Предлагам ти повече, отколкото можеш да си представиш!

Преди да успее да отреагира, Дамита се намери в прегръдките му и устните им се сляха в огнена целувка. Той така здраво я държеше в обятията си, че тя не можеше да мръдне. Чувството на замаяност все повече намаляваше борбеността ѝ. Устните му имаха магическа сила! Не бе в състояние да не отвърне отново. Сърцето ѝ туптеше силно, готово да изхвъркне всеки момент.

После ръцете му се отпуснаха, давайки ѝ възможност да се

откопчи, но тя не искаше целувката им да спре. Обгърна с ръце врата му и още по-силно се притисна към него, сляпа за последствията, до които подобна страст можеше да я доведе. Това, че са заедно, ласките му и начинът, по който ръцете му галеха нежно гърба ѝ, я караха да забрави всичко останало. Но когато се опита да хване гърдата ѝ през роклята, едно шокиращо, неочаквано чувство, я накара мълниеносно да се освободи от прегръдките му и с разгуптяно сърце да се вгледа в индианеца.

– Каж ми сега, че не желаеш да останеш – дрезгаво произнесе Железния облак и прокара нежно ръка по края на устните ѝ. – Ако искаш да те освободя, ще те пусна да си вървиш. Можеш да се върнеш при братовчед си и да живееш там в страх. Каза, че ще търсиш начин да се освободиш от него, но в този мъжки свят една жена трудно стига много далеч. Малкият ти брат не е кой знае каква защита от хора като Джонатан, които са навсякъде и търсят жертви като теб, за да ги използват. Иди си, ако желаеш. Но това не е разумно решение. Ще се отнасям с теб като с принцеса на омахите. Тимоти ще стане един от нашите млади бойци и ще се научи да живее като хората ми. Някога ще лети на коня си редом с останалите и ще бъде велик войн като тях.

Това, което индианският вожд предлагаше на Дамита, бе изкусително. В него тя виждаше честен човек, който се бори упорито за благоденствието на своя народ. Чувстваше, че може да му се довери. Нямаше смисъл да я лъже. Щеше да си върне и свободата, ако докаже, че я заслужава. А и той бе събудил толкова силно желание в нея! Не искаше да го загуби.

– Не – тихо каза тя и отново изпълнена с неочаквано чувство, усети ръката му, която нежно галеше гърба ѝ. – Не искам да се върна при братовчед си. Ще остана при теб. Надявам се, че ще се отнасяш добре с мен. Дано само Тимоти не се изплаши от нашия план.

– Свикне ли веднъж с интересния живот на връстниците си, той ще се чувства добре с тях – каза Железния облак. Взе лицето ѝ между дланите си и доближи устните ѝ. – Направи умен избор, Бяла върба, никога няма да съжаляваш за това. Ще задоволявам всяко твое желание и каприз!

Тя се разтопи от страстната му целувка. Когато той разхлаби прегръдките си и тръгнаха през гората, младата жена отново мислеше за брат си. Започна да се тревожи от опасностите, от това, което бе поискала от Железния облак да направи. Веднъж той бе влязъл в къщата на братовчед ѝ, без да разбуди никого, но щеше ли да успее да го стори още веднъж? Ами ако Джонатан се събудеше?

Не искаше да мисли за подобна възможност, облегна се назад и се прилепи плътно до него, докато язدهа. Когато стигнаха близо до къщата на братовчед й, Железния облак спря коня. Дамита се обърна и го погледна. Сърцето й туптеше от страх за Тимоти и за него. После индианецът скочи на земята и я свали от гърба на тръпнешното животно.

Бе възмутена до дъното на душата си, когато индианецът се приближи с въже в ръка и завърза китките й.

– Защо го правиш? – попита момичето с дрезгав глас. – Не повярва ли на това, което ти казах? Или съм толкова глупава, да си помисля, че наистина се интересуваш от мен? Нима всичко бе игра?

– Чух добре думите ти и съм дълбоко развълнуван – каза Железния облак, като завърза последния възел и се вгледа внимателно в очите й. – Едва те познавам. Не знам дали си искрена? Нямам ли причина да не ти вярвам? Ако ти разреша да яздиш с мен до дома на братовчед си и ти се развикаш, ако си ме излъгала за отношението ти към Джонатан, за да те върна при него?

– Греша! – извика младата жена. – Всяка дума, казана от мен, е истина. Не вярвам на братовчед си! Потресена съм от смъртта на жената с детето! Следващата жертва би могъл да бъде брат ми!

– Достатъчно – отвърна Железния облак, прихвана я през кръста и я отведе до най-близкото дърво. – Ще те оставя тук и ще се върна заедно с момчето – измери я с поглед и промълви: – Доверието трябва да се спечели. Постепенно. Надявам се никога да нямам причина за съмнения.

– Но аз не съм ти дала повод за това – каза Дамита и присви очи от болка, когато той допря китките й до грубата кора на дървото и я завърза за него. – Моля те, не прави това. Обещавам ти, няма да гъкна! За мен е важна сигурността на Тимоти! Ако вдигна шум, той може да бъде убит. Моля те! Не ме оставяй тук!

Индианецът се обърна и тръгна към коня си.

– Ще се върна скоро – погледна я бегло през рамо. След това възседна коня си и бързо се отдалечи, преди момичето да е успяло да се защити.

Дамита беше твърде разгневена и унижена, за да плаче. Със стиснати зъби, дишайки тежко, тя се помъчи да се освободи, но скоро възетата се врязаха дълбоко в китките й и младата жена разбра, че трябва да се подчини на онова, което съдбата й бе отредила.

Взираше се в мрака наоколо. Останала без дъх, очакваше завръщането на Железния облак. Ако го заловят и убият? Никой и никога нямаше да я открие тук!

Цяла вечност момичето прекара в очакване на някакво раздвижване. Трепваше при всеки шум, дори от неочаквания плясък на криле в листака над нея. Знаеше, че е оставена на произвола на съдбата и е подвластна на всяко живо същество, което би могло да се появи тук.

Как Железния облак може да бъде толкова непредвидлив? Сигурно е знаел за опасностите, които я грозят, оставена сама, без възможност да се брани? „Ако има някакви чувства към мен, то начинът, по който ги разкрива, е твърде странен“ – сърдито помисли Дамита.

Скоро през чадъра от листа над главата ѝ небето започна да просветлява. Тя знаеше, че Железния облак би трябвало вече да се е върнал, ако похищението му бе минало успешно. Цялото ѝ същество изтръпваше при мисълта за това, какво би могло да се случи на брат ѝ и на индианския вожд. Възможно бе и двамата да са мъртви!

Конски тропот накара сърцето на Дамита да трепне силно и я обзе истинско блаженство, когато в полумрака различи Железния облак с Тимоти, седнал пред него на седлото. Още два коня препускаха след жребеца на индианеца, навярно откраднати от обора на Джонатан и предназначени за дългото им пътуване до племето на омахите. Сякаш умът на Железния облак не познаваше умора, той постоянно мислеше, планираше.

– Слава богу, живи и здрави сте! – извика Дамита, като се мъчеше да се отскубне и да притисне и двамата в прегръдката си. Но проклетото въже ѝ пречеше.

Видя как по лицето на брат ѝ премина сянка на недоверие и уплаха, когато видя индианския вожд да прехвърля поводата близо до мястото, където бе вързана сестра му. Слезе от коня и с неочакван гняв се обърна към него.

– Каза ми, че сестра ми доброволно е тръгнала с теб! – извика Тимоти и сви юмурици. Прибледи индианеца и удари гърдите му с все сила. – Излъгал си ме! Вързал си я! Тя е твоя плячка!

Железния облак хвана китките на младежа:

– Това, което ти казах, не бе цялата истина. Да, тя е пленница. Но вече иска да избяга от братовчед ви. Страховете ѝ не са напразни. Именно тя ме изпрати за теб. Иди при нея. Сестра ти ще ти обясни всичко.

Пусна ръцете на Тимоти, извади от пояса си нож и го даде на разгневения младеж.

– Иди! – каза Железния облак и кимна към Дамита. – Освободи я.

Момчето стисна ножа здраво в ръка. Сърцето му биеше силно, защото знаеше, че има възможност да го използва срещу индианеца. Той,

като че ли, бе искрен. Тимоти беше развълнуван от бягството си с червенокожия и от това, че вече е при сестра си! Докато язدهа по пътя към Дамита, индианецът му бе разкрил бъдеще, което се запечата в съзнанието на момчето, и то го очакваше с нетърпение. Страхотно би било да е сред войните! Предизвикателството им към него щеше да е интересно! Мечтаеше за възможността да им докаже, че силата и смелостта му са равни на техните!

Тимоти се обърна и се затича към сестра си. Мигновено разряза въжетата и тя вече го държеше в обятията си.

– Толкова се безпокоях! – каза Дамита, заравяйки пръсти в гъстите му медноруси коси. След това го отстрани от себе си с думите: – Как си?

Момчето вдигна вежди :

– Добре съм – отвърна, като сви рамене. После я прегърна отново. – Радвам се, че и ти си добре. Когато Железния облак ме събуди, разбрах, че те няма в къщата... Мисля, че никога през живота си не съм бил толкова уплашен.

– Чувствам се чудесно – каза младата жена, като гледаше през рамото на брат си към Железния облак. Усмиваше му се, без да се сърди повече за това, че я бе вързал за дървото. Беше устоял на думата си. Бе отишъл за Тимоти. А сега бъдещето им беше в негови ръце – за добро или за зло.

Не можеше да си представи нищо друго, освен прекрасно бъдеще.

Тя накара брат си да седне под дървото и му разказа всичко. Обясни му ситуацията – защо е била отвлечена и защо е настояла той също да бъде при нея. Увери го, че всичко е за добро.

– Не се безпокой за нищо – промърмори тя, като гледаше същевременно към индианеца. – Железния облак е мъж на честта.

Тимоти извърна глава и се взря в погледа на червенокожия, след това кимна, обърна се и прегърна сестра си.

Всички се качиха на конете и потеглиха по посока на изгряващото слънце.

ОСМА ГЛАВА

Дамита седеше до бавно разгарящия се огън. Беше уморена до смърт от целодневната езда и се зарадва, когато Железния облак най-сетне спря, за да направи лагер. Все още не беше притъмняло напълно. Последните лъчи на залеза се отразяваха във виолетовозелените криле на лястовиците, които кръжаха над тях. В гората слънчевите лъчи танцуваха, играеха със сенките, появяваха се и отново изчезваха.

Дамита погледна в посоката, в която Железния облак се бе отдалечил, за да търси храна за тях. Не можеше да спре обзелата я тръпка, само по-силно уви шала около раменете си. Светът ѝ се стори пълен с изненади. Диви, надвиснали скали, тъмни лесове, гъсталаци, блата и бързеи като че бяха навсякъде около тях. До този момент не бяха срещнали жив човек, но момичето се тревожеше и от най-малкия звук или движение, които идваха от гората.

Погледът ѝ се спря върху пистолета, хвърлен на тревата до нея. Железния облак им го бе оставил за самоотбрана, докато него го няма. После погледна към коня на индианеца, който бе вързан недалеч от тях. Той мирно и спокойно пасеше съвсем наблизко. Сърцето ѝ трепна при мисълта, че това вероятно ще е последната ѝ възможност да избяга. И че Железния облак е знаел това, както и другото, че тя самата не желае това бягство!

Дамита погледна към брат си, който спокойно спеше под одеялото върху легло от мек мъх. Разбираше, че е толкова изморен, колкото бе и тя, а и здравата огладнял, защото стомахът на момчето къркореше насън. С любов се наведе над него, погали челото му и го целуна по луничавата буза. След това се изправи и отново се огледа наоколо, като се мъчеше да разбере какво бе забавило толкова дълго Железния облак. Струваше ѝ се, че индианецът го няма с часове. През деня бяха спирали единствено за да похапнат диви плодове, след което продължаваха пътя си през гори и поля по дирите на племето омаха.

Не искаше да се поддаде на желанието да легне до Тимоти в отморяваща дрямка. Бавно се изправи на крака и застана до сипея край устието на реката, където бяха установили лагера си. Никога не бе виждала нещо по-красиво и мирно от това място. Потокът течеше забързано между два бели бряга, втурвайки се в бездната край почти черните смърчове. Водата ѝ се струваше по-синя и по-тъмна, защото в този час

на нощта сенките се удължаваха и всичко изглеждаше някак безцветно. Тя се загледа напред, където скалисти стени преграждаха реката и водите ѝ мъчително си проправяха път през камънака. Все по-изнервена от дългото отсъствие на Железния облак, увита плътно в шала си, младата жена тръгна край потока, наблюдавайки играта на рибите в студения вир. Те плуваха покрай дървесната шума, носена от течението, и се мятаха между сенките. Водата беше толкова чиста, че можеше да различи бодливките от кетфиша. Чудеше се защо индианецът не бе хванал риба за вечеря, вместо да ходи толкова далеч, за да търси улов.

Независимо че имаше оръжие, с растящ страх, че нещо може да се е случило на Железния облак, Дамита се върна до огъня, приседна тихо и се загледа в Тимоти. Той беше нейната отговорност! Как бе допуснала тази непростима грешка да го доведе при Джонатан, в тази дива страна? Независимо от обещанието, което даде пред баща си, трябваше да знае предварително, че желанието му не е от най-разумните в случая. Ако бе останала в Бостън, можеше да използва парите, които бяха дали за пътуването си до Небраска, за да си купят малка къща, за тях двамата. А след като свършеха средствата, можеше да си потърси работа, за да продължи брат ѝ учението си! Тя разбираше от лечителство и вероятно можеше да си намери работа в болницата, дори и ако се наложеше да върши тежката работа на болногледачка. Във всеки случай бе в състояние да се грижи за себе си и Тимоти в познатата ѝ обстановка!

– Как не можах да предвия нашето бъдеще? – ядосано изрече тя гласно. – Сега по-значителната част от състоянието на баща ми е в ръцете на Джонатан, а какво ще правим ние с Тимоти?

Бавно поклати глава. Железния облак им предлагаше бъдеще като членове на племето омаха. Може би то нямаше да е толкова лошо, още повече че и той бе част от това бъдеще! Едва ли имаше някой друг, който би могъл да бъде толкова мил и състрадателен към тях!

Дамита взе четката и я прекара през косите си, разрошени от вятъра. Замисли се за индианеца и онова, което в действителност мислеше за своето отвличане. Тя не можеше да не признае пред себе си, че тук все пак се чувства по-добре, отколкото при Джонатан. С трепет момичето си припомни обещанията му. Не само сигурност за нея и брат ѝ, но и живот на омахска принцеса, ако приеме всичко, което той искаше.

Независимо че бе отрасла във висшето общество на Бостън, мисълта да живее далеч в степта с човек като Железния облак ни най-малко не я плашеше. Устните и ръцете му така нежно бяха събудили жената в нея, че тя не можеше да се сърди и да не изпита към него чувства,

каквито нито един мъж не бе я накарал да изпита досега. Момичето си даваше сметка за възможността това привличане да се дължи на забраната, която лежеше върху безумната ѝ любов към един вожд на индианците, както и от предизвикателството да живее с него и хората му. Не се дразнеше вече от мисълта, че е похитена или че е пленница.

Чувстваше се като девица, която благоговее пред мъж!

Погледна отново към Тимоти с мисълта, че дори и за него грижите ѝ бяха намалели. Той бързо прие индианеца, възхищавайки се от силата му. „Да – каза сама на себе си Дамита – Железния облак ни направи услуга, като ни отвлече.“ Тя бе търсила в сърцето си начин да избяга от братовчед си от момента, в който кракът им бе стъпил във форт Калхуун.

Сега това бягство ѝ се предоставяше наготово.

Тя се усмихна на танцуващите пламъци на огъня, мечтаеше да се превърне в мушица, за да влезе в колибата на братовчед си и да може да види с очите си реакцията на Джонатан, когато разбере, че двамата с Тимоти са си отишли!

– Въпреки че след първоначалния шок той ще остане доволен от това, че се е отървал от нас – прошепна Дамита и постави ръце зад тила си, като се прозя широко. – Той успя да вземе по-голямата част от парите на баща ми. А в крайна сметка това е единственото, което го интересуваше.

Момичето отново се замисли за това, че са останали без каквито и да било средства. В действителност тя и Тимоти бяха в пълна зависимост от Железния облак. Младата жена се молеше всичко онова, което ѝ бе обещавал, да бъде истина, а не само начин да я накара безропотно да го последва. Без да може да прогони съня, Дамита легна до брат си на одеялото. Сгуши се до него, прегърна го и скоро заспа непробудно.

Малко след това докосването на нечия ръка по лицето ѝ я разбуди.

Не смееше да се обърне и, уплашена, че някой друг, освен Железния облак, се е осмелил да влезе в лагера им, Дамита продължи да лежи, като дишаше едва. Ужасените ѝ очи бяха широко отворени.

– Бяла върба, хубаво е, че си поспала – каза Железния облак, сложи ръка на рамото ѝ и обърна с лице към себе си.

Вълна на облекчение заля момичето. Тя толкова се зарадва, че бързешком се оказа в обятията му. След това засрамено се отдръпна от него, лицето ѝ почервения от срам:

– Съжалявам – промърмори тя и бавно се изправи на крака. – Била съм по-уплашена, отколкото си мислех. Не исках да...

– Извиненията са излишни – прекъсна я той, очите му бяха вперени в нейните. После се извърна, смутен от завладялото го силно чувство към младата жена. Колкото по-дълго беше тя с него, толкова по-уверен бе той, че няма да я пусне да си отиде. При никакви обстоятелства. Независимо че не беше я откраднал с подобна цел, сега знаеше, че тя ще му стане жена в пълния смисъл на думата. Думата пленница скоро щеше да бъде забравена, сякаш никога не бе съществувала между тях.

– Донесох храна – каза Железния облак, наведе се над огнището и сложи одраното животно, набучено на пръчка, над огъня, който бе стъкнал, преди да тръгне. – Ще хапнем заек тази вечер. Утре – риба.

Дамита се приближи и седна до него, докато той се настаняваше край огъня.

– Нямаше те толкова дълго – каза тя, лакомо загледала в месото, докато пламъците обгаряха кожата му в кафяво. Погледна отново към индианеца: – Не чух никакви изстрели. Колко далеч ходи, за да намериш дивеча?

– Не толкова далеч – каза той, като бавно въртеше шиша, за да се зачерви месото равномерно отвсякъде. Железния облак й се усмихна. – Не си чула изстрел, защото измайсторих копие от пръчка и с него го убих. Копието е безшумно и не може да привлече неканени гости в стана ни.

– Сега разбирам – каза Дамита и погледна през рамо към гората, потънала в дълбоки сенки. Тя с мъка преглътна, когато изведнъж си даде сметка за това, колко лесно уязвими бяха в тази обширна, дива местност. Колко глупаво бе от нейна страна да заспи. Всеки би могъл да се добере до нея и брат й. Завръщайки се, Железния облак можеше да намери двама мъртви пленници.

Индианецът се вгледа в луничавото лице на Тимоти – то бе спокойно в сладкия сън.

– Брат ти е чудесен млад човек – искрено възкликна той. – Доверчив е. Това понякога е добре, но не винаги. Ако в колибата на братовчед ти на мое място беше сиукс, който иска да го отвлече, брат ти щеше да му повярва и да тръгне с него и можеше вече да е мъртъв, а скалпът му с цвета на изгряващото слънце да се развява върху пръта за скалпове. Мое задължение е да го науча кому да вярва и кому – не!

– Тимоти не познава друго, освен мирния живот, затова се доверява на хората – каза Дамита и въздъхна дълбоко. – Може би родителите ни бяха прекалено внимателни. Те не ни подготвиха за истинските трудности, с които се срещнахме тук, в Небраска.

– За сегашния си живот ли говориш? За това, че си с вожда Железен облак? – попита индианецът със стиснати устни, очите му бяха потъмнели.

Дамита нервно кръстоса крака под полата си.

– Не, не говорех за теб, а за това, че станахме твои, твои...

Железния облак се обърна и постави ръка на устните ѝ тъй, че да спре потока от думи.

– Не казвай думата заложници – помоли я тихо. – Бих се радвал, ако ти и твоя брат не се чувствате като мои пленници. Не ти ли дадох възможност да ме напуснеш? Не ти ли оставих тази вечер пистолета и коня, с които да избягаш? И в двата случая ти не пожела да се върнеш. Тъй че, не повтаряй повече тази дума.

Видя широко отворените ѝ очи и се отдръпна, страхувайки се да не я изплаши отново.

– Доказа ми, че нямаш враждебни чувства към мен за това, че ви отведох от къщата на братовчед ти – продължи индианецът. – Дори ме помоли да се върна за брат ти. Мисля, че сте с мен по своя воля. Нима това не е достатъчно доказателство, за да престанеш да се наричаш заложница?

– Всичко това е самата истина – каза Дамита, а сърцето ѝ продължаваше да бие ускорено под настойчивия, пронизващ поглед на тъмните му очи, които сякаш гледаха право в душата ѝ. – Не бих искала да стоваря върху теб вината за това, че се намираме в тази дива земя. То се отнася до онова, което заварихме тук, когато дойдохме. Както вече ти казах, говоря за Джонатан. Той изобщо не беше това, което очаквах. Като дете предполагах, че като порасне, ще стане мошеник, но следвайки заещанието на баща ни, ние трябваше да дойдем в Небраска и аз се надявах, че страховете ми относно братовчед ни ще се окажат безпочвени.

Тя сведе поглед:

– И тъй като в действителност нещата се оказаха именно такива, каквито предполагах мога само да кажа, че съм ти благодарна за това, че съм далеч от него – тихо каза момичето, като отново вдигна поглед, за да срещне неговия. – Аз наистина високо оценявам добротата ти към мен и брат ми. И никога повече няма да говоря за нас двамата като за пленници.

– И ще останеш при омахите без съжаление? – попита Железния облак и внимателно докосна с длан лицето ѝ. – Все още важи казаното от мен, че никога няма да те пусна да се върнеш да живееш при белите хора. Независимо от това, какво ще кажеш, няма да ти позволя да се

върнеш към предишния начин на живот.

Той хвана ръцете ѝ и като се изправи на крака, я притегли към себе си.

– Бяла върба, ти ще бъдеш моя жена и след време моя съпруга – меко каза Железния облак. – Сега все още ли смяташ, че си направила правилно своя избор, като не се възпротиви срещу това, което аз насила ти наложих? След време ще застанеш ли до мен и ще бъдеш ли обожаваната съпруга на силния вожд на омахите?

Гърлото на Дамита изведнъж пресъхна, онемя от факта, че в действителност той ѝ правеше предложение за женитба! Въпреки че усещаше чудесното, необикновено чувство, което бе възникнало помежду им, младата жена не си даваше сметка, че то е от такова значение за него. Мисълта изцяло да му се отдаде бе твърде вълнуваща и страшна едновременно. Само преди няколко часа индианецът я бе похитил от собственото ѝ ложе!

Сега ѝ предлагаше да сподели неговото в качеството си на съпруга.

Беше твърде много и прекалено бързо, тъй че тя не можеше честно да му отвърне. Как би могъл да го очаква от нея?

– Моля те – промълви Дамита, като освободи ръцете си от неговите. – Зави ми се свят. Това е твърде много за мен и съвсем неочаквано. Моля те, дай ми време да размисля върху всичко. Аз... не зная, какво точно да кажа или да мисля!

Железния облак пусна ръцете ѝ.

– Разбирам те – каза той, като се наведе отново над огъня. След това се изправи с думите: – Ще те оставя на спокойствие. Ще отида до водата. Няма да се бавя дълго.

Дамита протегна ръка към него. Страхуваше се, че го е наранила, въпреки че не бе усетила горчивина в гласа му. Проследи го с поглед, докато той се отдалечи в мрака. Въздъхна тежко и коленичи, като не знаеше какво да му отвърне.

Да тръгне с него беше едно, а да се омъжи за него – съвсем друго.

Наистина тя бе омаяна, дори се гордееше от мисълта да стане негова принцеса. Но все пак тази мисъл трябваше изцяло да я завладее, нужно ѝ бе време. Момичето приседна за малко и колкото повече мислеше, толкова повече предложението на Железния облак да се омъжи за него я караше да се вълнува!

Но съществуваше и Тимоти. Какво ще каже той за този нов обрат в живота им?

Младата жена си припомни възторжените думи на брат си за

възможността да живеят с индианците и за това да има за приятели млади войни от племето омаха. Той като че ли бе възприел възторжено новите условия на живот. Сигурно бе, че ще приеме Железния облак като съпруг на Дамита.

А и имаха ли те някакъв друг избор в случая? Бъдещето им бе променено и предопределено в момента, в който очите на Дамита срещнаха погледа на Железния облак при пристигането им в Небраска. Още тогава, по всяка вероятност в главата му се бе родил планът да я открадне.

Останалото беше се подредило като в мозайка загадка.

Дамита се изправи, като усети слабост в коленете си, но тръгна към потока, защото знаеше, че там ще намери Железния облак.

Тя все още не бе решила какво да му каже.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Младата жена спря и нададе ухо към тихия глас, който се носеше в ношния въздух. Дълбоко развълнувана, тя се послуша, когато разбра, че Железния облак се моли. Освен всички останали качества, които бе открила у него, сега знаеше, че той е и вярващ. Не бе в състояние да си зададе въпроса колко ли още ще научи за този човек, опознавайки го поотблизо.

Вече бе сигурна, че той се гордее с произхода си и че е човек на честта.

Въпреки че не искаше да пречи на усмотението му Великия дух, в желанието си да чуе думите на молитвата му тя леко се приближи. После спря и видя как на лунната светлина се откроява коленичилата фигура на индианеца. Очите и ръцете му бяха устремени нагоре към небето.

Дамита прикри устните си с ръка и въздъхна. Картината, която се разкри пред нея, бе толкова красива. Сълзи изпълниха очите ѝ, когато чу молитвените му думи и тържественото спокойствие, с което ги произнася.

– Луна, ти която светиш в небосвода над мен, смили се. Дай на мен и на хората ми добър път. Закрилияй ни и ни помагай в онова, което правим. Желаяем само добро. Небесни татко, ти който седиш там горе – моля те, разбери, че всичко, което правя, е за добро.

Железният облак вдигна очи, огледа се и разтвори широко ръце.

– Ветрове от четирите посоки на света! Помогнете ми по пътя, който съм поел. Каквото и да сторя, го правя за благото на своето племе.

Дамита с изненада видя как той положи длани върху огромната скала пред себе си и молитвено сведе глава.

– Камък, на който са седели дедите ми – промълви индианецът, – запази ме твърд и честен.

Дамита се олюля притеснена, когато внезапно Железния облак стана, обърна се и я видя там.

– Съжалявам – каза тя с ръка на гърлото си. – Не исках ... не те шпионирах. Дойдох да поговоря с теб и те намерих да се молиш. Беше толкова вълнуваща гледка, че не можах да отвърна очи.

Железният облак протегна ръка към нея:

– Ела – каза ѝ спокойно. – Ела и седни до мен под луната.

– Нали не ми се сърдиш за това, че слушах молитвата ти? – попита

Дамита, като бавно се приближи до него с широко отворени очи. – Знам, че не би трябвало. Наистина съжалявам!

Индианецът я пресрещна, хвана ръката ѝ и я заведе до брега на потока.

– Не съжалявай – каза ѝ усмихнато той. – Молитвите ми не са тайна. Говоря на глас, за да бъда чул от всекиго, който би пожелал. Това е начин на съпреживяване. И Уакода е доволен, когато някой друг чуе и се развълнува от молитвите ни.

– Уакода? – Дамита го погледна въпросително. – Кой е Уакода?

– Това е името, дадено на Великия дух от омахите – отвърна Железния облак и я накара да приседне до него. – Уакода е началото на всичко – нежно погали с ръка лицето ѝ. – Ти също си тук благодарение на неговата благословия.

– Разбирам – каза момичето и се усмихна смутено.

– Дойде, за да говориш с мен – продължи индианецът, прокарайки пръсти през дългите ѝ, разпилени коси. – Ще ми кажеш ли думите, които бих искал да чуя? Това, което би накарало сърцето ми да запее?

– Смутена съм от толкова много неща, най-вече от чувствата си – каза Дамита под настойчивия му поглед.

– Нека ти помогна да узнаеш истината за своите чувства и ще престанеш да усещаш смут в душата си. – Той хвана с две ръце лицето ѝ и я обърна към себе си. – Целувката ми ще ти помогне да избистриш мисълта си – каза Железния облак.

– Не, целувката ти само ще замъгли разсъдъка ми! – отвърна Дамита, преливаща от желание, докато устните му леко докосваха нейните.

Всичко в нея тръпнеше в очакване на това усещане, тя не бе в състояние да се съпротивлява на желанието, което я караше да го приеме – даже и на факта, че Железния облак накланя снагата ѝ надолу към земята.

Когато я целуна жадно и продължително, тя беше изпълнена с таково прекрасно усещане, че престана да мисли дали любовта ѝ към могъщия вожд на омахите е грешна.

След тази целувка осъзна, че желае да остане с него завинаги!

Железният облак откъсна устни от нейните така, че тя все още усещаше дъха му:

– Сърцето ми бие, сякаш вътре в мен са се вселили множество барабани – прошушна той и очите му настойчиво се впиха в нейните. – Това ми подсказва, че си тук не само да разговаряш с мен. Начинът, по който отвърна на целувката ми, потвърждава моето усещане.

– Истината е, че съм тук, защото не можех да остана далеч от теб – каза Дамита, като докосна с ръка лицето му с цвят на мед, за да се наслади на нежната му кожа. – Не мога да възпра чувствата, които ме обземат. Никога не съм се влюбила досега. Никога не съм изпитвала подобни вълнения, преди да те срещна, Железен облак.

– Можеш ли да приемеш това, Бяла върба? – нежно я попита той, като притисна с длан ръката ѝ, която галеше лицето му.

Вплете пръстите си в нейните и сложи ръката ѝ върху силно туптящото си сърце, за да може тя самата да почувства невероятния му ритъм.

– Цветът на лицето ми не е като цвета на твоето – твърдо каза той. – Вярата ни се различава като деня от нощта. Ще ме обичаш ли завинаги или скоро всичко ще се превърне в горчиво разочарование за живота, който си загубила?

– Зная, че нещата ще са твърде различни – тихо отвърна момичето, без да може да повярва, че разговаря за подобни неща с него! Неотдавна тя живееше в Бостън с мечтата някога да стане лекар. Всяка сутрин се беше събуджала с желанието да помага на баща си в болницата, като му асистира. И всяка вечер бе си лягала доволна от свършеното през деня.

Това бе реалност до момента, в който неочаквано ужасната трагедия отне родителите ѝ.

Сега всичко се беше променило...

– Да – продължи тя. – Вече всичко ще бъде друго за мен. В мига, в който родителите ми си отидоха от този свят, животът ми се промени. Това, че съм с теб, е също част от новия ми живот.

– Ще направя ли промяната, за която говориш, по-лесно поносима? – попита Железния облак и леко се усмихна.

– Присъствието ти до мен е несравнимо с нищо друго, което съм изпитвала до този миг в живота си – отвърна на усмивката му Дамита. – Благодарение на теб всичко е някак по-леко за мен. Когато съм в обятията ти, се чувствам така, като че ли съм попаднала в рая.

– Думите ти ме правят щастлив – рече Железния облак, докосна лицето ѝ и прошепна в ухото ѝ: – Позволи ми да те направя истински щастлива. Да те въведа в храма на радостта и блаженството.

Младата жена не познаваше онази част от себе си, която се бе събудила в нея. Погали тежките му гарвановечерни коси:

– Искам да стана твоя жена – каза тя с разтуптяно сърце, докато ръцете му плахо се промъкнаха под полата на роклята ѝ. Това изгарящо усещане я накара да си поеме дълбоко дъх. – Ще се омъжа за теб,

Железен облак.

– Сватбата ще стане по-късно, след като построим нашето селище в Илинойс – прошепна й Железния облак, докато ръката му нежно я галеше през финото бельо. – Но под луната и звездите и в очите на Уакода ние ще се слеем в едно тази нощ.

Момичето се бореше с чувството за свян, което се мъчеше да надделее, като знаеше, че в очите на собствения й БОГ това, което бе готова да извърши с този прекрасен, нежен мъж, беше грешно. Опитваше се да прогони спомена за чувствата, които бе изпитвала, когато разбра, че Джонатан и Жълтия гълъб се любят на горния етаж на къщата. Мислеше си, че след като не са свързани с брак според законите на църквата, те живеят в грях.

Сега това не й се струваше грешно. Чувстваше се като праведница.

Нямаше да позволи на никого да я лиши от този миг. Скоро щеше да стане жена на вожда Железен облак. Той бе единственият мъж, с когото би си позволила подобна интимност. Беше човекът, за когото скоро щеше да се омъжи.

Джонатан не уважаваше Жълтия гълъб. Той само я използваше така, както животните се съвокупляват, за да задоволят природните си инстинкти.

Дамита знаеше, че Железния облак я обича.

Желаеше я само защото беше влюбен в нея!

След като подреди и премисли всичко това за свое успокоение, Дамита смело и изцяло се отдаде на върховния момент. Мина й през ум мисълта, че не знае кога и как е свалила дрехите си.

Железния облак се бе надвесил над нея, фино очертаното му лице беше близо до нейното, устните им се търсеха, всичко бе нереално, като че някой друг, а не тя самата, изпитваше това забранено удоволствие.

Докато устните му се впиваха силно в нейните, а ръцете му нежно галеха гърдите й, тя изпита прилив на неземна наслада, която се разнесе на топли вълни по цялото й тяло. Той продължи да я целува страстно, а чувството й, че му принадлежи, я караше да го желае непрекъснато.

Когато ръцете му се спуснаха надолу по тялото й, носещи определено послание, тя разбра какво я привлича дълбоко отвътре – желаше го безумно. Беше разбудил жената в нея и тя копнееше за всичко, което той й разкриваше тази нощ, за цялата тайна, която трябваше да разбере всяко едно момиче в такъв момент.

Когато устните му докоснаха вдлъбнатината на шията й и той я целуна там, Дамита задиша учестено и шумно. После, когато мъжът стана

и се отдели от нея, тя видя силата, скрита между бедрата му. Железния облак приближи с ръка твърдата си плът до тялото ѝ; момичето мъчително преглътна, когато се бореше с чувството за страх, защото знаеше, че скоро този страх ще се превърне в екстаз. Спомни си за стенанията, изпълнени с блаженство, които достигаха до нея от горния етаж на къщата на Джонатан. Независимо от отвращението, което бе изпитала от тяхната наглост, тя бе разбрала, че единението на плътта им доставя истинско удоволствие (независимо че вече бе се отнесла в мислите си). Дълбоко в себе си момичето чувстваше, че ѝ предстои да изпита най-върховното блаженство.

Нещо вътре в нея ѝ подсказваше да избяга, докато друга част от съществуването ѝ и ѝ заповядваше да остане!

Притвори очи, когато Железния облак се приведе над нея и постави коляно между бедрата ѝ, като внимателно ги раздели. Престана да диша в мига, в който почувства докосването на мъжествеността му, после, когато той обви лицето ѝ с ръце, тя широко отвори очи в очакване. Устните му нежно се прилепиха в нейните, думите му бяха приглушени и сладостни, а очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

– Бяла върба, съвсем естествено е в този момент да видя страх в очите ти, както и да чуя учестеното ти дишане – промълви той, целувайки я. Откъсна устни от нейните и я погледна с безкрайна нежност. – За жените първият път е труден – прошепна. – Но повярвай ми, тази болка ще бъде кратка. След това ти ще споделиш върховния миг заедно с мен – индианецът внимателно отстрани няколко небрежно паднали кичури коса от челото на момичето. – Доверяваш ли ми се?

– Да – прошепна тя, като преглътна с мъка. – Вярвам ти – притегли го с ръце и промълви: – Целувай ме, моя любов. Целувай ме.

Топла вълна се разля по тялото ѝ и замъгли съзнанието ѝ, когато той я зацелува с нежност и любов. Обви ръце около шията му и почувства как разтваря крака, за да отвърне на желанието му, нетърпелива да се слее с него.

Извика с лице, притиснато до устните му, когато с отривисто движение той проникна в нея. Неусетно в този миг болката се превърна в нещо чудесно и хубаво. Той я държеше здраво в обятията си, мускулестото му, здраво тяло се движеше ритмично и вътре в нея се пораждаха усещания, непознати ѝ до този момент. Тя се сгуши в него, когато устните му отново докоснаха нежно нейните, а ръцете му галеха гърдите ѝ така, че зърната ѝ се втвърдяваха и нарастваха в дланите му.

Железния облак я целуна с привична самоувереност, движенията

му бяха станали бавни. После започна да прониква бързо в нея, карайки я да забрави всичко наоколо, останала единствено с усещането за безкрайно блаженство и нарастваща с всеки миг силна любов към този красив, прекрасен мъж.

За него бе трудно да се овладее и да не достигне върха, който търсеше, върха, в който той и Бялата върба щяха да се извисят като понесени върху крилетата на орел. Тялото му тръпнеше от всеотдайността, с която момичето следваше движенията му. Дълбоко в него гореше огънят на желанието и той знаеше, че вече е твърде близо до момента, за който цялото му същество крещеше.

Притисна Дамита в силната си прегръдка, устните му се впиха до кръв в нейните и позволи на върховното блаженство да го завладее напълно, започвайки от главата му, за да премине през цялото му тяло чак до пръстите на краката му.

Движенията му ставаха все по-бързи и по-дълбоки, изпълнени с доволство, че тялото ѝ отговаря на всяко негово докосване.

Тялото му се изля в нея, мозъкът му мигновено се изпълни с блаженство. Железният облак се усмихна на нейната реакция, щастлив, че именно той я е въвел в тайните на интимния живот, които тя ще споделя винаги само с него!

Дамита имаше усещането, че плува. Отговори на повика на тялото му, което изведнъж бе обзето от тръпка, издаваща върховно удоволствие. Тежкото му дишане изпълни прохладния нощен въздух. Тя усети пулсиращата сила на собствената си страст и се отдаде на тези радостни усещания, които преминаваха през нея. Удоволствието бе толкова силно, че за момент ѝ се стори, че губи съзнание!

Когато всичко свърши, те се отпуснаха на земята все още в нежна прегръдка. Железният облак бе притиснал младата жена близо до себе си, като дишаше тежко до лицето ѝ.

– Добре ли си? – най-сетне попита той и се отдалечи от нея така, че да вижда добре пламналото ѝ лице. В очите ѝ, които все още блестяха от пламенната страст, намери отговора, който търсеше.

– Чувствам се чудесно – отвърна Дамита, като прокара ръка по гърба му, покрит с капчици пот. – Все още цялата тръпна от удоволствие, Железен облак – тя сведе поглед и се изчерви отново. – Може би не трябва да е така? Нормално ли е да усещам подобно нещо? Така ли се чувстват жените обикновено? Мислех, че само мъжете изпитват...

Железният облак повдигна с пръст брадичката ѝ, за да го погледне отново:

– Ако обичаш човека, с когото се любиш, трябва да чувстваш удоволствие и това е, което кара мъжете да се гордеят – да доведат жената до върха на блаженството – нежно ѝ обясни той. – Ако ти не бе изпитала радост, равна на моята, щях да си помисля, че не е трябвало да го правя с теб.

– Но какво би могло да е „не както трябва“? – попита тя невинно с широко отворени очи.

– Някои жени използват мъжете – намръщено каза Железния облак. Когато момичето въздъхна, той ѝ се усмихна. – Преди да се любиш с мен, аз знаех, че не си такава. Тъй че, не мисли повече за това. Предстои ни дълго съвместно бъдеще, Бяла върба. Аз ще ти даря много прекрасни мигове. Ще те науча на всички тайни в любовта.

Отскубна се от нея и вдигна дрехите ѝ от земята:

– Долавям миризмата на препечен заек – със смях каза той. – Гладен съм като вълк, жено моя. Да вървим да хапнем.

Стомахът на Дамита покъркори, докато взимаше дрехите си и навличаше фустата си презглава.

– Бях забравила колко съм гладна – отвърна му тя през смях.

Наполовина бе надянала роклята си, когато откъм лагера им се чу изстрел.

Всичко около нея се разлюля, кръвта изчезна от лицето ѝ, докато бързо нахлузваше дрехата върху тялото си.

– Тимоти! – извика тя, цялата обзета от чувство за вина при мисълта, че докато бе летяла до рая с Железния облак, напълно бе забравила за брат си.

Тя скочи на крака и боса се затича с Железния облак, който също бе полуоблечен, към лагера.

– Господи, Тимоти! – извика Дамита, полудяла при мисълта, че нещо може да му се е случило, докато се е любила с индианеца. – Тимоти! Моля те, дано си здрав и читав!

Знаеше, че никога няма да си прости, ако по някакъв начин брат ѝ е бил ранен по време на отсъствието ѝ.

– Тимоти! – отново извика младата жена – О, Господи, само дано е невредим и в безопасност!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Разстоянието от брега до лагера ѝ се стори невероятно дълго. Дамита тичаше, без да си поема дъх, защото искаше да се убеди, че нищо лошо не се е случило с брат ѝ. Огънят се виждаше през пролуката между гъстите дървета и тя, обезумяла от страх, се загледа през завесата от листа, като се мъчеше да открие Тимоти.

Сърцето ѝ биеше до пръсване от ужас, че нещо лошо може да му се е случило и че тя бе виновна за това!

И лицето на Железния облак беше загрижено. Тя не искаше прекрасните мигове, които прекараха заедно, да бъдат помрачени. Независимо от това не можеше да се отърве от мисълта, че е постъпила егоистично, забравяйки за Тимоти, докато лежеше в силните прегръдки на индианския вожд.

В действителност и двамата по равно носеха вината, ако нещо лошо се беше случило с младежа!

Когато обърна отново поглед към огъня, момичето успя да забележи Тимоти, застанал до жаравата, с пистолет в ръка, да се цели в нещо, което Дамита все още не можеше да види. Вълна на облекчение се разля по тялото ѝ и тя се почувства така, сякаш ѝ бе опростен ужасен, тежък грях.

Брат ѝ бе в безопасност!

Не виждаше никого до него, тъй че опасността идеше от другаде. Помисли си за вълци или за мечка!

Тимоти явно бе нападнат от някакъв ношен звяр, имало е опасност да го разкъса, докато тя беше...

Сърцето ѝ изстина от ужас, когато изведнъж спря и видя нощния нападател.

– Дива котка! – възкликна момичето, като забеляза колко близо до лагера се бе промъкнал звярът, преди Тимоти да вземе револвера и да го простреля.

Той се обърна усмихнат към Дамита. Нямаше и следа от уплаха в тъмните му очи – само гордост.

– Е, сестричке? Какво ще кажеш? – попита момчето, като гледаше гордо към Железния облак, който бе застанал до нея с изражение на истинско задоволство върху медночервеното си лице.

– Тимоти, безкрайно съм щастлива, че нищо лошо не ти се е

случило – каза Дамита, като изтича към момчето и го прегърна толкова силно, че то изпусна револвера. – Когато чух изстрела, помислих си, че някой е дошъл тук и като те е видял сам, те е убил, за да те ограби – тя поглади с ръка косите му. – После предположих, че може да е звяр, който си успял да убиеш. Слава тебе Господи, че си останал невредим. Благодаря на Бога.

Железния облак се приближи до дивата котка и загледа дупката на единствената рана, която се виждаше от едната стана на звяра. Тимоти го бе повалил само с един изстрел. Индианецът се обърна към момчето, което се беше освободило от прегръдката на сестра си.

– Ти си безстрашен млад човек – каза Железния облак със светещи от възторг очи. – И си добър стрелец. Много младежи от моето племе дори не могат да се прицелят точно с пистолет, камо ли да убият животно с един-единствен куршум.

Той се приближи до Тимоти, постави ръка на рамото му и каза:

– За мен ще е удоволствие да те науча как да ловуваш. Ти имаш умението и смелостта, които са необходими, за да станеш голям ловец. Скоро, Тимоти, ще се наредиш сред най-добрите воители на моето племе и ще бъдеш приет като един от нас. Радваш ли се?

Момчето гледеше със страхопочитание индианския вожд. Винаги бе мечтал да срещне истински индианец и да се сприятели с него. Но никога не бе смятал, че подобно приятелство е възможно!

Това, което Железния облак чертаеше като негово бъдеще, го караше да си мисли, че сънува, и той само се молеше да не дойде някой да го събуди. Сега можеше наистина да осъществи мечтите си.

– Нищо не би могло да ме направи по-щастлив – каза Тимоти, заеквайки в желанието си по-бързо да отвърне на Железния облак. – Кога ще настигнем хората ти? Колко дни ни остават до Илинойс?

Индианецът се засмя и взе момчето в мечата си прегръдка.

– Не се бой от дългия път, нека той просто бъде част от теб – каза Железния облак и пусна момчето. – Скоро пътуването ни ще свърши и ще можеш да помагаш в строежа на селището на омахите. Ти си здрав и мускулест и ще построиш не един вигвам.

– Вигвами? – попита Тимоти с широко отворени очи. Беше във възторг от възможността, която се откриваше пред него. – Чел съм за индианците и съм виждал както вигвами, така и типита² на картинка. Аз във вигвам ли ще живея, Железен облак?

2. Конусовидни кожени палатки – Б.пр.

– Сигурно – отвърна вождът, като доближи Дамита и се вгледа в нея, осъзнавайки колко мълчалива е станала тя изведнъж. Спомни си, че е почти гол и че до момента момчето е било твърде възбудено, за да забележи това.

Но преди Тимоти да се успокои и да попита къде са били той и сестра му, докато дивата котка се е прокрадвала наоколо, Железния облак трябваше да намери отговор на тези въпроси.

Налагаше се да бъде убедителен, така че Дамита да успее да преодолее смущението си. В противен случай той би загубил твърде много. Дори и самата нея. Ако се почувстваше виновна, тя никога повече нямаше да се обърне към него, за да сподели прекрасните мигове на близост, които бяха изпитали току-що.

Железния облак погледна първо Дамита, после Тимоти, осъзнавайки, че никога до този момент не е лъгал. Беше честен и откровен, въпреки цената, която плащаше за това.

Но сега цената бе прекалено висока! Трябваше да измисли нещо, с което да оправдае небрежното си облекло, както и да запази репутацията на момичето в очите на невръстния ѝ брат.

– Съжаляваме, че те оставихме сам. Бяхме долу при потока – бавно започна Железния облак. – Без да знае, че аз съм там, сестра ти слязла, за да измие от себе си праха от пътуването. Аз вече се бях изкъпал. Останах да я пазя, докато тя миеше лицето, ръцете и краката си. Никога повече няма да сме толкова непредпазливи и да те оставяме сам, когато спиш.

Дамита отвори изумена уста, като видя лекотата, с която Железния облак разказваше измислената история. Но колкото повече се замисляше, толкова повече се убеждаваше, че това, което върши той, е достойно, тъй като го правеше за нея самата. Тя не би желала Тимоти да узнае истината за нейното отсъствие. Прекалено млад беше още и не би разбрал всичко. Не можеше да допусне да се промени отношението му към нея.

Тимоти вдигна рамене и се обърна към сестра си и индианския вожд.

– Всичко е наред – каза весело момчето. – Аз ви доказах, че и сам мога да се грижа за себе си.

Дамита се приближи до него и го прегърна. После погледна през рамото му към Железния облак и му се усмихна мълчаливо с благодарност.

– Ако нещо се бе случило с теб, не бих могла да го преживея – тихо

прошепна тя. – Ти си ми най-скъпото нещо, което имам.

Засрамен от това, че Дамита го смята за дете, особено сега, когато бе доказал, че е мъж пред Железния облак, Тимоти се освободи от прегръдката ѝ.

– Сестричке, ти всичко преувеличаваш – каза гордо момчето. – Знаеш, че нещата тук не са като в Бостън. Много пъти ще ми се наложи да се браня сам. Ти не би могла винаги да си до мен – момчето се приближи до дивата котка. – Дочух някакъв шум. Предполагам, че е била дивата котка, обикаляща около лагера – после погледна през рамо към добре препечения заек. От него се стичаше в огъня мазнина, от която се носеше изключително приятна миризма. – Сигурен съм, че я е примамил заекът. Била е гладна също като нас.

Тимоти коленичи до котката, изпълнен със съчувствие към животното, което сега му се виждаше красиво създание с дълги крака и огромни лапи, късо тяло и мъхнати уши. Независимо от това, че кожата ѝ бе прилепнала за тялото, тя бе красива с топлия си червеникаво-кафяв цвят и черните петна по нея.

Той погали петнистата козина, като все още усещаше топлинката в тялото.

– Аз не исках да я застрелям – разнежено каза Тимоти. – Изправена очи в очи с мен, тя изсъска, разкривайки паст, пълна с остри зъби, и се приготви да ме нападне. Тогава аз няхах друга възможност, освен да взема пистолета и... да... стрелям.

Железния облак се доближи и застана до убитата дива котка.

– Никой не желае да избива беззащитните животни, освен ако не му се налага да го стори – каза той, като постави ръка на рамото му. – Откакто белият човек дойде в земите на червенокожите, стават много безполезни убийства. Но постъпката ти тази вечер е наистина смела, Тимоти, защото животът ти е бил в опасност. Защитил си се като истински мъж. Трябва да си горд, а не да се срамуваш, че си убил животното.

Тимоти погледна нагоре към Железния облак:

– В началото наистина се чувствах горд, Железен облак – каза момчето с треперещ глас. – Но сега... като виждам мъртвото животно, толкова тихо, толкова безпомощно, ми става жал.

– Така е, защото си с добро и състрадателно сърце – кимна с разбиране индианецът. – Това е добре. Ако повечето бели хора бяха като теб, нямаше да се стигне до изчезването на биковите и до избиването на американските бизони. Твърде късно е за бизоните, но не и за омахите. Моите хора няма да бъдат спрени от белия човек! Ние отново ще ловуваме

на воля, щом стигнем в Илинойс!

Дамита се приближи до Железния облак и се загледа в дивата котка.

– Какво ще правим с нея? – тихо попита момичето, потрепвайки при вида на зелените котешки очи, втренчени в нея, въпреки че в мъртвешкия си сън те вече не виждаха нищо.

– Ще отида да прибера дрехите ни от реката и после ще се върна в лагера – каза Железния облак, като се обърна към нея и едва се сдържа да не погали с ръка дългите ѝ златисторуси къдри. Но трябваше да бъде внимателен с Тимоти и да не дава външен израз на желанието и любовта си към сестра му!

– Тогава – продължи индианецът, – след като се облечеш, свали заека от огъня и пригответи вечерята, а аз ще отида да заровя дивата котка. Добре ще е да я махнем далеч оттук, ако искаме да прекараме спокойно нощта. Не трябва миризмата на убития звяр да привлича и други животни. Имаме нужда от пълна почивка, преди да тръгнем утре на път.

Не след дълго Железния облак се завърна с дрехите в ръка. Дамита взе обувките и бързо ги нахлу на краката си. Докато Железния облак се оправяше с мъртвото животно, тя се зае с печения заек. Обезкости го и постави по равно късове месо в трите дървени чинии, които индианецът бе извадил от кожената си торба. Тимоти бърбеше за станалото през деня и за това, колко точно бе улучил звяра.

– Чувствам се вече голям – каза момчето, като се отпусна безгрижно върху одеялото до сестра си, очаквайки завръщането на индианския вожд. – Татко би се учудил, ако разбереше, че наистина съм улучил нещо. Нали знаеш, че той не ни даваше да се докоснем до оръжието. Но аз често се упражнявах с приятеля си Питър в гората, близо до дома му. Винаги го правехме, щом той успееше да докопа пищова от бюрото на баща си. Бях по-добър от него.

Дамита пребледня и погледна към брат си:

– Тимоти, това е било подло и много опасно – скара му се тя. – Мама и татко ти се доверяваха, а ти в действителност си си играл с опасно оръжие! Мама би изпаднала в несвяст, ако беше те открила. А татко здравата би те удрял с колана, на който точеше бръснача си, докато не се помолиш за милост! Имаш късмет, че не са те открили.

Тимоти отново вдигна рамене:

– Но те не разбраха, нали – тихо каза момчето и се засмя. – И ето ме пред теб, цял и невредим – после се загледа в тъмната гора, където бе отишъл Железния облак и се намръщи: – Ако не бях се упражнявал

тайно, кой знае дали сега щях да съм жив? Дивата котка щеше да се хвърли върху мен. Не бих имал време да разучавам в момента как се стреля с пистолет. Но аз знаех. И успях!

– Да, сигурна съм, в случая си прав. Но не би трябвало да го правиш зад гърба на родителите ни – продължи Дамита със строг тон.

Тимоти се намръщи.

– Дамита, знаеш колко строги бяха те – замислено отвърна момчето. – Отнасяха се с мен, сякаш съм момиче. Ако ги слушах за всичко, трябваше да нося рокли, вместо панталони! Правилно съм постъпвал, иначе бих загубил самоуважението си и никога нямаше да съм мъж в очите на приятелите си.

Дамита прегърна Тимоти.

– Зная – промърмори тя, гладейки острата му, гъста коса. После, когато момчето повиши тон, се отдръпна от него.

– Сега виждаш ли? – каза нацупено той. – И ти се отнасяш с мен като с момиче. Стига си ме прегръщала и галила пред Железния облак. Не искам той да ме взема за мамино детенце!

Дамита остана безмълвна.

– Тимоти, със своята смелост ти току-що доказа, че не си глезено дете – промърмори тя. – И една случайна прегръдка едва ли ще те направи по-малко мъж в очите на когото и да било. Понякога всеки се нуждае от ласка и обич. В противен случай човек ще загуби добродетелите си, ще се озлоби и ожесточи, също като братовчед ни Джонатан. Сигурна съм, че той никога в своето детство не е почувствал любов и топлина. Доколкото си спомням, баща му беше странен човек, а майка му умря, когато той бе много малък. Мисля, че Джонатан се е стремил към това, което ти сега отхвърляш!

Някакъв шум в хралалака отдясно бързо ги накара да замълчат. Знаеха, че това не е Железния облак, тъй като щяха да го видят отдалеч.

Може би бе друго животно, дошло в опасна близост до лагера.

– Господи, Тимоти – прошепна Дамита и пребледня. Тя видя как момчето взе пистолета, съзнавайки, че може би твърде скоро неговата смелост и умението му да си служи с оръжието отново ще бъдат подложени на изпитание. – Какво ще правим, ако това е мъжкарят на дивата котка? Сигурно е озлобен от загубата на любимата си.

– Ако това е още една дива котка, нямам друг избор, освен да я убия – прошепна Тимоти с разгуптяно от страх и възбуда сърце.

Двамата едновременно въздъгнаха, широко разтворили очи, когато едно малко диво коте се появи пред тях, душейки земята, и спря там,

където само преди минути бе лежало мъртвото животно и бе оставило кърваво петно върху тревата.

Тимоти захвърли пистолета настрана.

– Това котенце – каза той, като наблюдаваше малкото животинче, – не е по-голямо от домашно коте.

Котето продължаваше да души наоколо, докато легна върху петното, оставено от майка му, сякаш се чувстваше добре в познатата миризма. Тимоти се приближи до него и го погали с ръка. Разтапайки се, малкото животинче извади езиче и облиза протегнатата ръка.

– Господи – прошепна Дамита и коленичи до брат си. – Тя сигурно е била майка му – протегна ръка и погали твърдата козина. – Сега и то като нас е сираче.

– И е гладно – каза Тимоти и внимателно взе котето в ръце. – Мога да се обзаложа, че майка му е дошла в лагера, за да се опита да открадне месото от огъня и да нахрани малкото си.

– Възможно е – съгласи се Дамита, стана и се приближи заедно с брат си до огъня, където месото стоеше в дървените чинии. Приседна на земята. Момчето взе малко месце от чинията си и започна да храни котенцето. Сърцето ѝ се сви още по-силно, като видя как прегладнялото коте, изпълнено с доверие, нетърпеливо ядеше от ръката на Тимоти.

– Искам да взема животното със себе си – Тимоти погледна умолително сестра си.

– То твърде скоро ще порасне – каза Дамита и отново протегна ръката си, за да погали доверчивото животно, мъркащо като истинска домашна котка.

– Но дотогава бих искал да се грижа за него – прошепна Тимоти.

В очите на сестра му бликнаха сълзи. Тя бе радостна да види благородството у брат си, който само минути преди това бе искал да се покаже груб и недосегаем. Дамита посегна несъзнателно да погали косата му, но се спря и скръсти ръце в скута си, докато го наблюдаваше.

– Добре, можеш да задържиш животното, ако Железния облак се съгласи – меко каза момичето.

Индианецът бе застанал на няколко крачки от тях и не откъсваше поглед от трогателната сцена, очите и сърцето му попиваха всичко. Постоя още минута и влезе в лагера. Коленичи до Тимоти и погали малкото коте.

– Уахо-дъ-ги – сирачето е твое, докато не стане опасно за моите хора – каза вождът и кимна с глава. Обърна котенцето по гръб на земята. – Котка е. Когато порасне, готви се да се сбогуваш с нея. Нито едно

животно не бива да остава без себеподобните си.

– Много съм ти благодарен – засия Тимоти и погали котето, като го гледаше с възхита. – Понеже си бебе, ще те нарека Бейби.

Дамита се изправи до Железния облак и докато брат ѝ бе изцяло погълнат от новото си приятелче, те размениха една открадната целувка.

След това седнаха и започнаха да се хранят.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спаха непробудно през цялата нощ. После отново тръгнаха на път, без да спират. Докато язدهа в ранните утринни часове през гористата местност, долавяха пробуждането на птичките.

Сянката на птица с дълги крила се плъзна тихо над тревата. След миг късоух бухал кацна в клоната и двойка кукувици се обадиха от дървото над тях. После ранобудна чучулига изпя първата си утринна сладка песен.

Зазоряваше се. Светът сякаш бе обвит в сива пелена. Небето неясно се очертаваше и не можеше да се определи дали денят ще е облачен или слънчев.

Най-сетне видяха лагера на омахите. Аромат на вкусни ястия се носеше във въздуха от големия огън на открито.

Железния облак доближи жребеца си до коня на Дамита:

– Ето, това са моите хора – каза ѝ, като нежно я докосна по лицето.
– А вече и твои, Бяла върба.

Развълнувано от непрестанното внимание на Железния облак, сърцето на момичето се сви от радост и силно заби. Вече бе започнала да свиква с новото си име, в действителност го намираше особено красиво. Дамита беше престанала да прикрива от Тимоти чувствата си към Железния облак. Нямахше сила, която да я накара да скрие любовта си към прекрасния вожд на омахите. Брат ѝ не можеше да не забележи това от начина, по който тя гледаше индианеца или произнасяше името му.

Изведнъж се изплаши и миглите ѝ трепнаха:

– Но ти гледаш на мен и на брат ми различно от хората ти – каза момичето. – Какво ще стане, ако те не ни приемат, ще направят ли живота ни непоносим?

– Думата ми тук е закон – твърдо каза вождът на омахите и стисна зъби.

– Но, Железен облак, твоето племе напусна земята на дедите си заради злините, причинени им от белите хора – разтревожено каза Дамита. – Дали ще ни отбягват заради цвета на кожата ни?

– Да, някои от тях ще се държат така – каза Железния облак. – Но след време ще свикнат с вас и ще ви приемат. Ще трябва да го сторят, тъй като аз ще им заповядам! Ако не го сторят, ще им заповядам да го направят.

Вождът гледаше оживлението, царящо в лагера. Беше горд да види, че хората му вече са разбрали, че животът тук е далеч по-добър без правителствения агент от форт Калхуун. В новите земи имаше много дивеч, затова бе убеден, че омахите са доволни. Те се смееха и се закачаха помежду си. Дори и децата, докато играеха и се въртяха около огъня с кучетата, бяха по-радостни и изпълнени с очакване.

Дамита проследи погледа му и страхът ѝ намаля, тъй като всички изглеждаха доволни от напускането на Небраска. Тя разгледа едно по едно лицата на индианците, но не можа да открие никой с угрижено изражение. Вероятно бяха живели толкова зле под управлението на агентството, че сега всичко друго бе по-добро за тях.

Мислите ѝ я отведоха към Джонатан. Мъчеше се да си представи как е реагирал, когато е разбрал за тяхното отсъствие. Дали е изпратил отряд разузнавачи да ги търсят? Или просто е приел факта, че са си отишли и е останал доволен, че може да се отърве от отговорността за тях.

Би трябвало да знае, че те не са избягали сами. Той добре познаваше Дамита, за да допусне, че тя ще изостави сандъците с дрехи, освен ако не е принудена да го стори. Всички спомени за родителите ѝ бяха в тези куфари.

Обзе я странното чувство на празнота, като си помисли какво ще стане сега с тези реликви. Те нямаха никаква стойност за Джонатан. Той щеше да ги продаде или просто да ги изгори.

Във всеки случай, беше ги загубила завинаги и нямаше да има повече възможност да се теши с тях, когато изпитваше тъга по родителите си.

– А сега нека отидем при хората ми – каза Железния облак и дръпна поводите на жребеца си, който потегли в бърз тръс през гората. – Хубаво е, че съм пак при племето си. Страхувах се, че съм ги напуснал за твърде дълго време. Мисля, че разубедих хората, които не бяха съгласни с моя план, но може и да имам още противници. Именно тези, които бяха против мен, биха могли да разубедят хората ми, като ги обезверят точно сега, когато трябва да продължим пътя си към Илинойс. Омахите искат нормален живот и аз им го обещах. Надявам се да не загубят вярата си, преди да сме пристигнали в земята на нашите мечти и упования.

– Струва ми се, че твърде много очаквате от Илинойс – каза младата жена, страхувайки се, че е права. – Как можеш да си сигурен, че ще намерите земя и самостоятелност там?

Тя добре знаеше, че едва ли има останали земи в която и да е част

на страната, които да не са под властта на белите хора. Не можеше да си представи, че нещата стоят по-различно в Илинойс.

– Моите воители отидоха и с очите си се убедиха, че в южната част на тази огромна земя – Илинойс – няма фортове или агенти наблизко, които да ни създават проблеми, каквито имахме в Небраска – каза Железния облак. – Няма отново да ни затворят в резерват. А и надзорникът на индианските племена, пред когото се отчитат подчинените му чиновници, агентите, е в Сейнт Луис, достатъчно далеч от Илинойс, за да сме спокойни. Той е назначил братовчед ти във форт Калхуун. Това не го прави по-добър в никакъв случай. Не бих искал да имам работа с този човек или с когото и да било като него. В Илинойс, струва ми се, няма да нося на плещите си подобен товар.

– Надявам се нещата да потръгнат така, както си ги намислил – тихо прошепна Дамита. – Аз напълно поддържам идеята ти, Железен облак.

Когато се приближиха до бивака на омахите, кучешкият лай стана по-силен. Изведнъж Дамита усети, че нещо става от лявата ѝ страна, където яздеше Тимоти. Той носеше дивото коте в провесена през рамото му кожена торба, специално направена за тази цел от Железния облак.

Тя се огледа бързо наоколо и отвори уста в почуда, като видя как Бейби успя да се измъкне от торбата, скочи на земята и тромаво се отпрати към разляните кучета.

– Не! – извика Тимоти, като размаха ръка във въздуха. – Не, Бейби! Върни се! Кучетата ще те разкъсат на парчета!

Дамита хвърли бързо поглед към Железния облак.

– Железен облак, направи нещо! – отчаяно изпищя момичето. Толкова силно се бе привързала към котенцето.

Вождът смръщи вежди, пришпори коня си и препусна към котето, което бе привлякло вниманието на кучетата от лагера, които се спуснаха вкупом към него.

Когато настигна Бейби, индианецът се приведе ниско от едната страна на коня си и го грабна в момента, в който кучетата се нахвърлиха с бесен лай срещу тях.

Тимоти и Дамита яздеха редом с него. Железния облак пхна котето в ръцете на момчето, след това извади пистолета от кобура на седлото си и гръмна няколко пъти във въздуха. Кучетата заотстъпваха, като виеха от страх.

Железния облак прибра пистолета, погледна първо Дамита, след това и Тимоти:

– Ето от това идват неприятностите, когато държиш Бейби като домашно животно – прегракнало каза той. – Тя обича игрите, но не и кучетата!

После се отдели от тях, за да пресрещне воините, които бяха чули изстрелите и възбудения лай на уплашените кучета и бяха тръгнали с оръжието си, с лъкове и стрели, за да открият причината за тази суматоха. Когато индианците видяха Железния облак, те се спуснаха към него, а той спря коня си.

– Пътешествието ти е било спокойно! – каза един от тях, като докосна ръката на вожда, сякаш той бе божество. – Ще изразим благодарността си на Уакода за неговото благоволение!

Железния облак слезе от коня, прегърна и разцелува много от хората си, а после изведнъж усети настъпилото мълчание и забеляза, че хората му се отдръпнаха назад от него.

Той се обърна и видя как Дамита и Тимоти се приближиха и слязоха от конете. Вождът застана между двамата и сложи ръце на кръста си. Тимоти здраво държеше Бейби, защото виждаше отново приближаващите се ръмжащи и душещи кучета.

Железния облак поведе и двамата към омахите, които ги наблюдаваха безмълвно и недоверчиво.

– Хора мои, отсега нататък тези двама души, чиято кожа не е като нашата, ще живеят с нас – високо каза той с поглед, зареян над смръщените лица на индианците. – Но сърцата им са добри като вашите. Приемете ги без колебание, сякаш са родени на земята, принадлежала на племето омаха!

Чуха се възгласи на недоверие, по лицата на много от тях личеше обзелият ги смут, но скоро, когато Железния облак се смеси с тълпата тъй, че отблизо те можеха да докоснат и видят Дамита и Тимоти, вълната на негодувание отмина.

Железния облак гордо ги наблюдаваше, убеден, че усмивката на младата жена може да размекне всяко сърце – дори и на онези от неговите хора, които бяха израсли с омразата към белите.

Той съчастнически я погледна, когато Дамита се обърна към него. Погледите им се срещнаха и това, което почувства, го накара да си помисли, че бъдещето им ще се гради върху взаимно доверие и уважение.

После от погледа на Железния облак не убягна как няколко младежи се скупчиха около Тимоти, всеки желаше да докосне и погали котенцето.

Той забеляза облекчението в очите на Дамита, когато видя колко

лесно връстниците му приемат Тимоти, а дивото коте само улесняваше запознанството им.

След малко напрежението от присъствието на белите хора изчезна, жените се върнаха край огъня, за да приготвят закуската, преди да потеглят отново по дългия път към Илинойс.

След малко Дамита се настани седнала на одеялата пред общия огън, като се хранеше лакомо от една дървена чиния.

Железния облак бе седнал до нея и също ядеше със завиден апетит, а между тях Тимоти споделяше своя пай с дивото коте.

Много от индианчетата бяха заобиколили белокожото момче и го отрупваха с много въпроси на английски, които бяха научили от Железния облак. Тимоти се чувстваше горд да бъде център на внимание и отговаряше охотно на всеки между две хапки месо и твърдо сварени гъши яйца, намерени на брега на реката.

Изведнъж Бейби се изтръгна от ръцете на момчето и изчезна нанякъде. Децата изоставиха закуската си и хукнаха със смях след нея.

Когато и кучетата започнаха да преследват котето, като лаеха и душеха наоколо, Железния облак стана бързо и се затича след Бейби. Надяваше се, че кучетата ще свикнат с дивото животно по пътя за Илинойс. В противен случай щеше да се наложи да го изоставят някъде далеч от лагера. Главната му грижа бе да заведе невредими хората си в Илинойс, а не едно коте, което ще ядосва кучетата от сутрин до вечер!

Той пропъди кучетата и видя, че те се пръскат в различни посоки. Погледна напред и забеляза младежите и Тимоти да спират, без да имат смелостта да продължат напред. Учуди се, тъй като явно до този момент никой не бе хванал малкото животно. Тимоти бе привързан силно към него и нищо не би го спряло да си го върне обратно.

Независимо от всичко обаче, момчето стоеше, загледано напред.

Железния облак потърка челото си, приближи се до момчетата и видя какво в действителност гледат те: продълговат вързоп, прикачен към едно от седлата на конете, които принадлежах на войн от племето. С всичка сила котето разкъсваше една мечка кожа, увита около нещо дълго и тънко. То съскаше, докато лапичките му бавно късаха вързопа.

Най-сетне мечата кожа падна и разкри какво бе подушила Бейби, което я бе довело до полуда. Железния облак пребледня, той гледаше и не вярваше на очите си.

Той грабна котката и я пхна в ръцете на Тимоти, после отново погледна предмета на седлото.

– Сакралният стълб! – с усилие продума вождът, обхванат от

страшни предчувствия. – Не може да бъде, как е станало? Божественият... стълб!

Нечие присъствие го накара да обърне глава и той се оказа очи в очи с Черния койот, най-опасния му враг.

– Ти? Защо си го направил, Черен койот? – попита той, повишавайки глас. Железния облак стисна голото рамо на индианеца и го разтърси. – Кажи ми защо си сторил това недостойно дело? Откраднал си най-голямата ценност на омахите – на нашия народ. Взел си от Палатката на войната това, което е символът на управляващата власт на омахите. Кажи ми! Защо? Нямаме право да го притежаваме. И как? Нима си убил пазителя на Свещения стълб, за да го вземеш? Уби ли го?

Лицето на Железния облак бе почервеняло от гняв. Той с усилие си поемаше въздух в очакване на обяснението, което бе сигурен, че нямаше да е достатъчно, за да оневини злото, сторено от неговите войни на племето омаха.

Черния койот просъска през зъби:

– Взех Сакралния стълб, за да могат хората ни да му принасят дарове и да разкриват сърцата си пред него. Знаеш, че ако беше останал там, в Небраска, нито един от племето не би получил благословията му отново. Не е правилно хората ни да жертват толкова много неща. Ние оставяме собствената си земя. Защо трябва да се лишим и от подкрепата на Сакралния стълб?

Железния облак гледаше Черния койот и не вярваше на ушите си. Сграбчи силно голото рамо на индианеца пред себе си и доближи лицето си до неговото:

– Всички ние знаехме, че божественият стълб ще остане там, където му е мястото – в Палатката на войната – и всеки един, освен теб, при това условие – прегракнало каза той. – Как го открадна? Нима си убил пазителя? Направи ли го?

– Откраднах го лесно – отвърна Черния койот, като болезнено скърцаше със зъби и напразно се мъчеше да се освободи от ръката на Железния облак, чиито пръсти още по-силно се впиваха в рамото му. – Но не съм убивал пазача. Откраднах го, докато той спеше.

– Сторил си нещо нередно – каза ядосано Железния облак. – Трябва да бъдеш наказан. Но преди това ще трябва да върнеш Сакралния стълб на неговото място – вождът свали ръка от рамото на индианеца и поклати глава. – Поставяш ме в тежко положение. Глупостта ти ще ме принуди да отсъствам отново от хората си, когато съм им най-необходим – той отново погледна към Черния койот. – За да съм сигурен, че ще

върнеш Сакралния стълб на мястото му, ще се наложи да те придружа до там, а после ще получиш заслуженото си наказание.

Дамита внимателно разгледа Сакралния стълб. Разбра, че той бе направен от памуково дърво, кората бе обелена, а стълбът бе одялан и загладен така, че горният му край имаше конусовидна форма, докато долната част бе подкастрена и притъпена. На върха на стълба беше прикрепен огромен скалп. На един инч³ имаше кожена превръзка, захваната към ствола с тъмна кожа. Тази обвивка покриваше кошница от пръчки, изгнила от времето, пълна с пера и пух от жерав.

Младата жена погледна към Железния облак и пристъпи към него:

– Какво е Сакрален стълб? – тихо попита тя. – Защо е цялата тази суматоха около него?

Той я хвана за ръка, за да я отведе настрана от тълпата хора, и взе нежно ръцете ѝ:

– Не бих могъл да ти обясня сега, но когато се върна, ще ти разкажа историята на Сакралния стълб и защо той е толкова важен за моя народ.

– Когато се върнеш? – погледна го въпросително тя.

– Няма друга възможност, освен да тръгна с Черния койот към резервата – отговори той с дрезгав глас. – Трябва да се погрижа откраднатото да се върне.

– Но това е много опасно – прошепна Дамита, без да му казва, че се тревожи не само за него, но и за себе си. Изплаши се, че трябва да остане сама сред неговите хора. Освен брат си, тя нямаше никой друг, на когото да се довери или с когото да се чувства спокойно.

– Да, опасно е наистина – съгласи се Железния облак. – Кражбата на Сакралния стълб е страшно престъпление и вестта за това се е разпространила сред всички омахи. Затова заповедта ще е да се намери човекът, който го е извършил, и да се убие. Тъй като ще придружавам този, когото обвиняват, аз също мога да бъда заподозрян в кражба. Това, на което се надявам, е, че ще успеем да се промъкнем незабелязано и да върнем Сакралния стълб. После бързо ще се оттеглим, а когато се върнем, Черния койот ще получи заслуженото си наказание!

– Но, Железен облак, ти тайно напусна резервата – каза Дамита. – Всяко твоє връщане там увеличава възможността да те заловят и убият!

– Същото се отнася и за хората ми – продължи мисълта ѝ Железния облак. – Нямам друг избор. Божественият стълб трябва да бъде върнат на мястото му на всяка цена. Така и ще бъде. Ако Уакода иска да се

3. Около 2.54 см – Б.пр.

прибера жив и невредим при теб и племето си, това ще стане. Ако ли не, на мое място ще бъде избран нов вожд и хората ми ще изпълнят неговите желания и заповеди.

Дамита пребледня:

– Но какво ще стане с мен и с Тимоти, ако ти не се завърнеш? – попита с треперещ глас момичето. – Ние сме тук само заради теб, Железен облак. Как ще живеем тук?

– Ще можете свободно да се върнете в Небраска – каза загрижено Железния облак.

После за миг я погледна с копнеж, хвана я в прегръдките си и страстно и размекващо я целуна. Нещо ѝ подсказа, че няма от какво да се бои. Той ще се върне. Тя едва бе открила щастието, което съдбата им бе отредила, за да бъдат завинаги заедно.

Завръщайки се в лагера, Железния облак даде наставления на хората си какво да правят по време на неговото отсъствие.

После той и Черния койот се качиха на конете си. Индианецът бе с вързани отзад ръце, а божественият стълб бе здраво привързан за седлото на Железния облак.

Преди да тръгне, вождът погледна Дамита в очите. Сърцето ѝ замря в сладостна тръпка, когато той се наведе и погали лицето ѝ.

– Бяла върба, аз ще се върна – прошепна той и подкара коня си в лек тръс, с изправени рамене и гордо вдигната глава.

Младата жена прикри с ръка риданието си, после се обърна и тръгна с останалите към големия огън на открито. Приседна до Тимоти, който държеше Бейби в ръцете си. Братът и сестрата се прегърнаха и се огледаха наоколо, осъзнавайки своята самота.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро притъмня и нощта покри равнината. Лека сребърна мъгла се вдигна над водата, жабите закряхаха и скоро гората оживя от гласовете на нощните си обитатели.

Дамита седеше до общия огън. Бе прекарала първия ден с хората на Железния облак без никакви трудности. Всеки вървеше по пътя си и изпълняваше своите задължения. В края на деня индианците се занимаваха с разни дребни неща, като очакваха завръщането на своя водач. Отнасяха се с нея доброжелателно, като от време на време ѝ кимваха или ѝ се усмихваха.

Тимоти отново се бе превърнал в център на внимание сред младежите от племето. Те бяха успели да измайсторят топка от парчета кожа и се смееха, като я търкаляха по земята напред-назад помежду си, за да дразнят дивото коте, което се мъчеше да им я отнеме.

Жените седяха около огъня. В по-голямата част от времето ръцете им бяха заети, някои от тях бродираха с мъниста мокасини и рокли.

Младите жени от племето седяха настрани, с крака, извити надясно. По-старите седяха с изпънати крака, а младите момичета стояха заедно на групички, като тихо говореха помежду си и боязливо се прокрадваха наоколо, приучени да ходят безшумно. Косите им бяха внимателно сплетени на плитки. Някои от тях бяха облечени в кожени облекла, други в памучни дрехи, взети от Форт Калхуун.

Мъжете стояха далеч от огъня и жените, повечето от тях се бяха опрели в дънерите на дърветата. Беше краят на деня и те бавно и отпуснато пушеха дългите си странни лули, други гравираха предмети, приличащи на купи. Говореха на своя език, като вмъкваха тук-там по някоя английска дума. Изглеждаха доволни, защото очевидно бяха забравили свадата за Свещения стълб и срама, че един от техните войни го бе откраднал.

Дамита се чудеше дали изобщо се безпокоят за съдбата на вожда си и за това, ще се върне ли той жив и здрав. Прилошаваше ѝ и стомахът ѝ се свиваше на топка при мисълта за голямата опасност, на която се излагаше Железния облак, за да върне откраднатия предмет.

Дамита отвърна поглед от индианците и глухо простена от болка. Главоболието ѝ бе започнало рано сутринта и с времето се усилваше. Тя погледна към чинията с храна, поставена на земята до нея, но се

чувстваше твърде зле, за да се нахрани.

Усети суха устата си и с мъка преглътна. После се закашля, като постави ръка на устните си, а това още повече засили главоболието ѝ.

Морбили?

Смъртен страх се прокрадна дълбоко в нея. Тя разтревожено погледна брат си, после играещите около него деца.

Морбили?

Ооо, Господи! Тя можеше да зарази с болестта всеки един от лагера!

Мислите ѝ се върнаха към деня, в който бе държала в ръце детето сиукс, мига, в който бе открила, че то е болно от шарка. Тогава тя сама-та се е заразила.

Толкова неща се бяха случили веднага след това – отвличането ѝ, бягството ѝ от форт Калхуун с Железния облак – че тя напълно бе забравила за шарката и за вероятността да се разболее от нея. Дори в деня, в който бяха намерили убитите майка и дете, Дамита не се бе замислила за себе си.

Гореща вълна заля шията и раменете ѝ, после цялата ѝ кожа настърхна. Тя широко отвори очи при мисълта, че има висока температура! Бързо я обзе страх, защото знаеше, че е необходимо да се отдели от всички, дори от любимия си брат! Оставяше го с напълно непознати хора. Ако Железния облак беше тук, нещата щяха да са съвсем различни. Тя знаеше колко е привързан към брат ѝ. Но без него Тимоти ще е съвсем сам.

Гледаше го с разтуптяно сърце, разкъсвана от мисълта какво да стори. Дамита уви плътно шала около раменете си, когато нова вълна на треската я разтърси. Тя почувства нечие присъствие до себе си и обърна глава, за да види кой е. После стана бързо и се отдалечи на няколко крачки от жената, която се бе приближила. Страхуваше се да не я зарази с тежката болест, която със сигурност я бе сполетяла.

Индианката смутено я погледна, след това тихо каза:

– Не исках да те плаша – каза Засмяното момиче. Тя носеше одеяло, преметнато на лявата си ръка. – Дойдох да ти дам това одеяло. Видях те, че трепериш. Независимо че нощта е топла, човек, който не е свикнал с гората, лесно може да се простуди.

Нова тръпка разтърси тялото на момичето, челото ѝ ставаше все погорещо от високата температура. Дамита отново се отдръпна от красивата омахска жена.

– Благодаря ти, че си се сетила за мен – прошепна тя.

Докато Засмяното момиче ѝ подаваше одеялото, бялата жена се пресегна и го взе бързо, като го заметна около раменете си.

– Благодаря ти за одеялото. И, моля те, не мисли, че съм се отдръпнала от теб, защото си ме стреснала.

Тя отстъпи още на две крачки от индианката, ужасно изплашена за тази мила жена, която ѝ бе предложила одеялото си от все сърце.

– Не че се страхувам от теб – мъчеше се да обясни Дамита. – Правя го, защото съм болна. Моля те, не приближавай. Не бих искала да те заразя.

Изведнъж Тимоти тичешком се приближи до Дамита.

– Сестричке, виж какво ми даде Стройния лос – въже, направено от коприва, събирана през есента. То е за Бейби, тъй че тя вече няма да може да изпадне в беда, защото няма да ѝ позволя да избяга от мен. Нали е чудесно? Със Стройния лос бързо станахме приятели!

Индианчето застана до Засмяното момиче и се приведе леко, когато тя с обич го прегърна през кръста.

– Мамо, виждаш ли, Тимоти вечно ще е мой приятел – похвали се той. – Заедно ще научим много за живота.

– Прекрасно – отвърна Засмяното момиче, като му се усмихна. Тя с радост погледна Дамита: – Момчето ми е добро. Сърцето му е като на баща му, който вече не е с нас. Стройния лос е много състрадателен. Това е черта, която кара младите в нашето племе да обичат момчето, а възрастните да му се възхищават.

Като видя колко искрено Засмяното момиче се гордее със сина си, Дамита още повече се отстри от тях. Опитваше се да запази необходимата дистанция и от брат си.

– Тимоти – промълви тя, като изведнъж осъзна какво точно трябва да направи, за да предпази всички останали от болестта, ако те вече не бяха се заразили, докато е била сред тях. – Не се доближавай до мен. Болна съм. Спомняш ли си как някога татко ни предупреждаваше за опасностите от дребна шарка? И че е силно заразна?

Тимоти пребледня и погледна сестра си с широко отворени очи.

– Да, сестричке – каза той и с мъка преглътна. – Спомням си.

– Тимоти, ние и двамата бяхме изложени на заразата оня ден във форт Калхуун, докато бяхме близо до детето сиукс, което беше болно – прошепна тя, а от високата температура ѝ се зави свят. – Може би вече си минал карантинния период, без да се заразиш от болестта, но аз нямах този късмет. Сигурна съм, че се разболявам.

Дамита извърна глава настрана и се закашля в шепата си.

– Трябва за известно време да напусна лагера – каза тя, а сърцето ѝ се сви от страх при мисълта да се отдалечи и сама да се грижи за себе си, за да предпази брат си и омахите от страшната болест. – Трябва да останеш в лагера, далеч от мен. Ще отида някъде, докато кризата премине.

Тимоти искаше да я прегърне, но Дамита усети намерението му и протегна ръцете си напред, като се бранеше:

– Не – каза тя, изпълнена с ридания. – Трябва да разбереш опасността, Тимоти, налага се да тръгвам. Нямах друг избор, освен да останеш тук.

– Но, сестричке, възможно е да грешаш. Може и да не е морбили – момчето едва съдържаше сълзите си. Не искаше да се държи като момиче и да се посрами в очите на индианците и най-вече пред Стройния лос. Брат ѝ не желаше да загуби това приятелство, показвайки се като глзльо или страхливец!

– Не е необходимо да оставам тук, докато се появи червения обрив – прошепна Дамита, като искаше да прегърне брат си и силно да го притисне до себе си. И двамата се нуждаеха от взаимната си близост и обич.

– Но... къде ще отидеш...? – заекваше Тимоти, като омота въжето на Бейби около ръката си толкова стегнато, че прекъсна притока на кръв към пръстите си и те като че ли се вкочаниха. Той бързо освободи въжето, като не сваляше очи от Дамита с надеждата сестра му да промени решението си. Той не се боеше за себе си, а за нея!

– Откакто напуснахме форт Калхуун, научих от Железния облак много начини да оцелея сред дивата природа – тихо каза тя. – Ще се отдалеча малко и ще си направя лагер. Ще запаля огън, виждала съм Железния облак да го прави неведнъж. Ще се върна веднага щом почувствам, че съм във от опасност.

– Позволи ми да дойда с теб, сестричке – каза Тимоти, като се опита гласът му да не звучи като молба. – Нуждаеш се от човек, който да се грижи за теб. Някой, който да те закриля. Видя колко добър стрелец съм. Нека дойда да те пазя. Трябва да ми позволиш!

– Не – глухо отвърна момичето – Не мога. Съжалявам, Тимоти, но не... мога.

Дамита погледна с навлажнени очи към Засмяното момиче:

– Брат ми и твоят син се сприятелиха – каза тя и отново се закашля. После си пое дълбоко дъх. – Ще бъдеш ли така добра да се грижиш за Тимоти, докато ме няма? Това би свалило цял товар от гърба ми.

Засмяното момиче погледна Тимоти, след това сестра му и каза тихо:

– Брат ти е добре дошъл в моя дом. Не се бой, ще ми бъде като син – черните ѝ очи гледаха меко, съчувствено. – Ще се моля на Уакода да оздравееш скоро.

– Благодаря ти – каза Дамита, сълзи на благодарност изпълниха очите ѝ. Тя се извърна, за да каже още нещо на брат си, но видя, че е отишъл до одеялата си, старателно сгънати до нейните край общия огън. Момчето внимателно взе нещата ѝ, после здраво стисна в ръце пушката, която Железния облак му бе дал, след като момчето бе доказало, че може да си служи с нея.

Тимоти се върна при сестра си, без да се приближава повече, отколкото тя бе позволила. Сложи нещата ѝ на земята и ѝ подаде пушката с думите:

– Вземи я, сестричке. Може и да не убиваш животни, за да се храниш, но трябва да имаш оръжие за самоотбрана.

Дамита усети особена гордост от постъпката на брат си, защото знаеше, че дълбоко в себе си той се бори с желанието да потисне чувствата, породени от новия обрат в живота им. Тя се мъчеше да отговори със същото безстрашие, независимо от силното си желание да изтича, да го притисне до себе си силно и никога да не го пусне! Не знаеше колко време ще ѝ се наложи да остане сама. Болестта ѝ можеше да трае дълго. С времето щеше да стане ясно колко е болна и дали изобщо ще се оправя.

Дали и Тимоти щеше да се разболее? Те бяха неразделни денем и нощем, след като общуваха с болното дете.

– Тимоти, скоро нещата ще се оправят – каза Дамита, като се наведе да вдигне навитото одеяло, и взе пушката в свободната си ръка. – Моля те, не се тревожи.

– Как да не се тревожа? – попита Тимоти, в крайцеца на очите му се появиха сълзи, които той не желаше да скрие. Момчето погледна конете, които пасяха спокойно, и обърна очи към Дамита. – Аз ли ще се грижа за твоя кон?

– Не – отвърна сестра му. – Конят ще ти бъде излишен товар. Ще вървя, докато реша, че достатъчно съм се отдалечила, после ще си направя лагер, което, Тимоти, значи, че няма да съм толкова далеч. Като знаеш това, ще се чувстваш по-добре, докато ме няма.

Засмяното момиче отиде при Тимоти и го хвана за ръката.

– Хайде – меко каза тя. – Ела с мен и със Стройния лос.

– Прави каквото трябва – обърна се тя към Дамита. – Благодаря ти, че си така загрижена за моите хора. Аз зная каква болест е шарката. Преди години много хора от племето ни умряха от нея.

– Тогава може би ще е по-добре да не им казваме защо съм се отделила. Не е необходимо да ги плашим.

– Ти ще ни липсваш – каза Засмяното момиче колебливо. – А и как иначе? Явно е, че ти си жената, на Железния облак. Много хора ще се учудят защо не си сред нас. Аз ще се опитам да им обясня, без да ги тревожа излишно. Хората от моето племе се вслушват в думите ми. Сега, когато ни напуснеш, аз ще ги уверя, че нищо лошо няма да се случи с никого от тях.

– Моля се за това – каза Дамита и се усмихна на брат си, после се обърна и се отдалечи, чувствайки погледа на Тимоти върху себе си. Той щеше да чака нейното завръщане.

Ако можеше да не тръгва!

Ако нямаше нужда да тръгва в нощта!

Не знаеше какво я очаква и ще може ли да се защити изобщо, когато болестта наистина я повали.

Знаеше, че трябва предварително да набележи пътеката, по която да върви към новото си убежище. Реши да тръгне покрай реката. По този начин щеше да успее да намери обратния път към племето омаха – пътя към Тимоти!

Нощем гората винаги беше тайнствена и смълчана. Диви лозници се преплитаха в крака ѝ, докато си проправяше път в тъмата. Със замаяна глава, тя като че плуваше през храсталака, безшумна като сянка, с очи, вперени в земята под краката ѝ. Вятърът в клоната се носеше като шепот насреща ѝ и я плашеше. Нощта бе прозрачна. Странни проблясъци от светлина се отразяваха в меката и тежка като кадифе тъмнина. Момичето неясно виждаше предметите пред себе си.

Най-после тя намери място, подходящо, според нея, за лагеруване. Недалеч от реката имаше една отвесна скала, която се издигаше високо над върховете на дърветата в долината. Знаеше, че така поне в гръб ще бъде защитена от бродещите животни през нощта. Отпред смяташе да накладе огън. Пламъците сякаш да я предпазят от трите открити страни. А онова, което те не можеха да опазят, пушката щеше да го стори!

– Освен когато спя – прошепна тя на себе си, обзета отново от треска, и не можа да събере съчки за огън.

Дамита пак огледа зъбера и си спомни, че и Железния облак търсеше подобни места за лагеруване. Ако успее да направи заслон, ще има

навес над главата. Със стена зад гърба си, покрив над главата и огън, тя може би поне за малко щеше да заспи спокойно.

Момичето се захвана за работа, докато падна от изтощение върху одеялото, метнато до огъня. Все пак беше доволна от постигнатото. Това бе първата нощ, в която сама се грижеше за оцеляването си. И дотук бе успяла.

– Точно навреме – прошепна тя, като се зави с още едно одеяло, тъй като студът разтърсваше цялото ѝ тяло. Останала без капка сила, тя затвори очи.

– Господи, толкова съм уморена! Толкова уморена...

Тя се сгуши в одеялата.

– И ми е толкова зле – промълви отново, но гърлото ѝ бе така пресъхнало, че тя едва можеше да преглътне. Отвори очи и се загледа в меката лунна светлина, отразена в реката, ожадняла, но прекалено изтощена и уморена, за да отиде да си налее вода.

Отново затвори очи.

– Утре – каза си тя. – Трябва да пия много вода от утре нататък – спомни си за съветите на баща си. Започна да се унася. – До утре. Трябва да пия... много вода...

Дамита заспа под ромоленето на потока. Събуди се от тъжното виене на някакво животно, което ѝ се стори гладен вълк. После се стресна от: „Кой? Кой? Кой?“ – от крясъка на крилатия горски цар – бухала.

Тя се пресегна към пушката и я придърпа близо до себе си. Загледа се в пламъците на огъня, които се извиваха като езици, и сълзи закапаха по горещите ѝ бузи.

– Железен облак! – прошепна. – Колко ми липсваш, Железен облак!

Очите ѝ отново се притвориха:

– Железен облак... нужен си ми! – прошепна отново тя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта бе окъпана в лунна светлина, когато Железния облак и Черния койот стигнаха предградията на омахското селище, в което се намираще Палатката на войната. В нея омахите идваха от близо и далеч, за да принасят даровете и молитвите си пред Свещения стълб.

Железния облак водеше коня си нагоре към билото на високия хребет на няколко крачки от Черния койот, без да му дава възможност да избяга.

Изкачи се на върха, откъдето спокойно можеше да разгледа селото в подножието на стръмните, голи скали. Не искаше никой да се намеси, докато връщаше Свещения стълб на мястото му.

Ниско долу, като огромен килим, гората застилаше хълмовете и се спускаше към равнината, където бе разположено селището на омахите. Железния облак хвана дръжката на пистолета си, затъкнат в колана на украсените с ресни панталони, но не искаше да бъде принуден да го използва. Ако го направеше, все едно щеше да посегне на своите хора.

Хвърли гневен поглед към Черния койот, проклинайки го наум за трудностите, които му създаваше. Железния облак бе уважаван от всички, които го познаваха, но това можеше да се промени, ако бъдеше заподозрян в открадването на най-свещеното, което омахите имаха!

Железния облак не забеляза никакво движение в селото или околностите му.

– Слез от коня и ела тук! – заповяда той на Черния койот. – Ще развържа въжето от кръста ти, а ти ще свалиш Свещения стълб. Остави го загънат! Трябва да го предпазим от чужди погледи, преди да сме го върнали в Палатката на войната.

Черния койот присви сърдито очи, задържа за момент погледа си върху него и леко скочи от седлото. След като вече беше стъпил на земята, той изръмжа недоволно, доближи се до коня на Железния облак и му подаде завързаните си китки. Сърдито наблюдаваше как вождът прерязва въжетата, после, като почувства ръцете си освободени, Черния койот пристъпи до задницата на коня на Железния облак и развърза въжето, което придържаше Свещения стълб за седлото. Взе го леко в ръце и се обърна към вождя, който в момента слизаше от коня си. Притискаше увития в одеяло Сакрален стълб, сякаш държеше дете в ръцете си.

Железния облак кимна към тясната пътека, която водеше право

надолу към селото.

– Върви пред мен – строго каза вождът на омахите. – Сега е най-подходящият момент да влезем в селото. По това време на нощта дори и кучетата спят непробудно.

Черния койот не реагира изобщо. Железния облак запази разстоянието помежду им. Дватамa заслизаха внимателно по пътеката. Под мокасините им се плъзнаха камъни. Железния облак притаи дъх, когато няколко от тях шумно се претърколиха надолу по хълма. В безмълвната нощ те му се сториха като далечен тътен! И веднага след това отново се възцари дълбока тишина.

Железния облак огледа внимателно селото. Въздъхна с облекчение, като не забеляза никакво движение.

От това място той добре виждаше Палатката на войната, построена върху едно ниско възвишение, малко извън селото. Там също всичко бе спокойно.

Железния облак учудено вдигна вежди, като забеляза лек дим да се извива от комина. Смяташе, че Синия вятър, пазачът на Свещения стълб, е изгонен от племето си, защото не беше изпълнил задълженията си, като бе позволил да откраднат Стълба!

Но всичко изглеждаше спокойно и тихо около Палатката на войната и пазачът бе там.

Може би хората от селото се бяха примирили със загубата. Или, мислеше той, може би войните омахи претърсваха околността.

Вождът на омахите никога не бе вярвал много на Черния койот, въпреки че не бе го уличавал в истинско престъпление. Начинът, по който обичаше да създава неприятности, караше Железния облак да не му вярва. Той винаги предизвикваше някого за нещо и в крайна сметка винаги губеше! Както и сега.

„А този път може би сам се бе погубил“ – си каза индианецът със съжаление.

Той стисна сърдито зъби, като си помисли, че когато се върнат обратно, случаят с Черния койот ще стане за пример на всички от племето. Не знаеше какво ще бъде наказанието му, как Черния койот ще плати за престъплението си. Но бе сигурен, че възмездието трябва да е жестоко!

Никой не биваше повече да го злепоставя като водач на племето и да го въвлича в подобни ужасни престъпления!

Това бе за последен път!

Най-сетне слязоха в равнината и Железния облак застана редом с Черния койот:

– Върви зад мен! – просъска тихо той. – Ако се опиташ да избягаш от страх при срещата със Синия вятър, ще те застрелям без колебание.

– Аз съм горд омаха – отвърна му сърдито Черния койот. – Аз не бягам. Посрещам обвиненията за това престъпление с гордо вдигната глава! Спомни си, Железен облак, че аз откраднах Свещения стълб. Но дълбоко в сърцето си имах добри намерения, защото не исках на моите хора да им липсва свещеният предмет. Аз все още мисля, че е нечестно спрямо тях решението ти да ги лишаваш от бащината им земя, както и да ги отведеш далеч от Свещения стълб на племето!

– Преди да тръгнем на дългия си път към Илинойс, аз помолих онези, които не са съгласни с мен, да напуснат селото ни и повече да не обръщат поглед назад! – каза, скърцайки със зъби, Железния облак. – Тогава трябваше да си идеш! Сред моето племе няма място за недоволство! То е като зараза – разпространява се между хората, замъглява умовете и отнема щастието им! Ти се намеси прекалено много, Черен койот! И затова скъпо ще платиш!

Индианецът не отговори, само погледна Железния облак със сърдито присвити очи. За миг погледите им се срещнаха и задържаха.

Никога до този момент войн от племето не бе проявявал подобно неуважение към Железния облак, затова постъпката му го изненада неприятно, но той се извърна и кимна по посока към селото.

– Трябва да изпълня задачата си! – промърмори той. – Близко сме до Палатката на войната. Трябва да направим това, преди небето да се е озарило от утрото. Искам да се върна по-бързо при племето си, за да продължим пътя си за Илинойс.

Мислено Железния облак се пренесе в лагера, където го очакваха не само хората му, но и прекрасната Бяла върба! Тя сигурно се чувстваше самотна. Той не биваше да я оставя толкова дълго сама. Думата „бягство“ би могла да затъмни всички спомени – неговите обещания и чувството, споделено помежду им.

Ако я загуби, би загубил и голяма част от сърцето си!

Не трябваше повече да мисли за друго, освен за предстоящата задача. Дори и за жената, която обичаше! Железния облак тихо се промъкна в нощта и спря като вцепенен. Не знаеше какво може да го очаква, ако влезе вътре. Ако Синия вятър беше там, щеше да му обясни всичко, но ако насреща стоеше някой друг воин, съдбата му бе непредсказуема.

Железния облак никога не бягаше от опасностите и ги приемаше право в лицето. Той кимна отново на Черния койот и го накара да влезе пръв в обширната, пищно украсена палатка. Повдигна чергилото пред

индианеца и го последва вътре.

Меката светлина на огъня в центъра на палатката мълчаливо разкри всичко пред Железния облак, докато той изпитателно се оглеждаше наоколо. Когато видя мястото, където спеше Синия Вятър, той леко си пое дъх, въпреки че знаеше, че това е най-опасната част от мисията им – да поставят на земята Свещения стълб и да избягат, надхитряйки Синия вятър!

Отново нареди безмълвно с очи на Черния койот да пристъпи напред и да остави увития в одеяло Свещен стълб. Точно когато Черния койот го поставяше на земята, откъм огнището се чу въздишка. Пазачът бързо се изправи и се приближи до Железния облак. Вождът на омахите се намери лице в лице със Синия вятър, който бавно се изправи в съня си и покри слабите си рамене с дреха от меча кожа. Когато Синият вятър пристъпи до огъня, погледна с невярващи очи надолу към вързопа, а след това към Железния облак. Вождът на омахите направи бърза крачка напред и постави ръка върху рамото на стареца.

– Дошъл съм тази нощ, за да въздам справедливост – твърдо каза Железния облак. – Това, което виждаш да лежи в краката ти, е Свещения стълб – погледна към Черния койот с присвити очи: – Той е виновен за изчезването му. Злоупотреби с доверието ни и стана предател – обърна топлите си очи към пазителя и каза: – Аз ти поднасям своите най-дълбоки извинения, преди да се разделя с теб. Приемаш ли ги?

Лицето на Синия вятър бе сбръчкано от годините, а очите му говореха за неговата мъдрост. Той остави връхната си дреха да падне, разкривайки изпитото му тяло. Бе облечен само с къс кожен панталон. Коленете му не го държаха от слабост, докато се навеждаше над Свещения стълб. Пръстите на ръцете му трепереха, докато разгвасше свещения предмет, а очите му се изпълниха със сълзи от нещо далеч по-силно от облекчение при вида на Стълба. Поглади го по цялата му дължина и след това обърна очи към Железния облак.

– Как бих могъл аз, който съм изпълнен с такава благодарност, да не приема извиненията ти? – каза той с треперещ глас. – Не можех да чакам още един ден, за да разкрия на омахите липсата на Сакралния стълб. Не намерих сили да им призная, че съм се отнесъл безотговорно към задълженията си. Не желаех да им кажа, че вече не притежават свещения предмет, към който могат да отправят молитвите си. Но утре, да – утре – трябваше да го сторя, тъй като твърде дълго вече бях отклонявал омахите, които искаха да се помолят тук.

Железния облак изтръпна, когато чу, че пазителят още не е

съобщил на никого за кражбата. Можеше да го разбере. Синия вятър единствен притежаваше правото да извършва ритуалите пред Свещения стълб, както и да приема или да връща хората, които идват тук.

– Бил си подложен на голямо изпитание заради моя войн – каза Железния облак и коленичи до пазителя. – Отново ти се извинявам.

Синия вятър се обърна, като постави ръка на рамото му:

– Благодарение на теб ще продължа да бъда пазител на Свещения стълб – едва произнесе той. – Няма да ме изгонят от племето заради позора ми. Винаги ще помня това, Железен облак. Винаги!

– Дълбоко съжалявам за станалото – каза Железния облак и се изправи. Синия вятър, подпирайки се на него, също стана. – А сега ще те оставя, за да се върна при хората си.

– Преди смъртта си ще трябва да назова своя заместник – каза Синия вятър, като се наведе да вземе наметката, с която внимателно зави старческото си тяло. – Ще назова някого от вашето село да стане пазител, тъй че Свещения стълб да е по-близо до хората ти по всяко време. Железен облак, никой не заслужава тази чест повече от теб.

Очите на вожда трепнаха, като осъзна, че пазителят не предполага за бягството на племето им от земите на техните деди. Скоро слухът щеше да се разнесе и Синия вятър щеше да разбере безсмислието Свещения стълб да остане в тяхното селище. Би било твърде неудобно за другите светинята да се пази на толкова далечно място.

– Не говори за смъртта си така, сякаш е нещо предстоящо – скара му се Железния облак, като се стареше да не говори повече за Свещения стълб, заради който щяха да му завиждат всички останали. Желеше свещения предмет не по-малко от който и да било, но знаеше, че ще трябва той и народът му да се научат да живеят без него!

– С всеки ден губя силите си – каза Синия вятър, като прокара ръка по челото си. – Няма да е задълго, Железен облак. Човек, стар като мен, предчувства тези неща. Като че е изписано върху звездите и облаците всеки път, когато ги погледна.

– Уакода ще те благослови с още много зими – успокои го Железния облак и нежно прегърна стария човек.

Когато се обърна към Черния койот, за да го накара да се извини на Синия вятър, разбра, че го няма! Докато бе разговарял с пазителя, Черния койот беше избягал, уплашен не само от упрека, изписан в очите на Синия вятър, но и от предстоящото наказание.

– Избягал е! – каза Железния облак и сви юмруци. – Той не само е крадец, но и страхливец! Трябва да го догоня!

Старецът излезе с индианския вожд навън:

– Бъди внимателен! – посъветва го той и потупа Железния облак по гърба. – Благодаря ти, Железен облак. Ти си състрадателен и честен човек и не само спаси живота, но и честта ми. Сега отново мога да се изправам пред своя народ.

– Остани завинаги в мир – каза Железния облак, като прегърна отново Синия вятър. После се обърна и побягна направо през ливадата, като се молеше на Уакода Черният койот да е запазил поне малко уважение към вожда си и да е оставил коня му, за да се върне при хората си.

Погледна напред и видя на хоризонта светлината на начеващото утро.

Като дишаше тежко, той тичаше бързо и безшумно нагоре по стръмния хълм. Когато стигна върха, индианецът замръзна на място – не очакваше да види и двата коня пред себе си! Черният койот не бе губил време да се връща за коня си, а бе тръгнал пеша или може би се бе скрил между вигвамите в селището на Синия вятър.

Стисна зъби и се загледа надолу към селището. Железния облак призна пред себе си: „Черният койот е наистина умен воин и знае какво бих сторил аз, когато открия отсъствието му – ще изтичам към конете, предполагайки, че е отвел и двете животни. И точно това направих!“

Затова Черният койот бе останал в селото. Знаеше, че с приближаването на утрото Железния облак няма да може да влезе в селището отново, понеже всеки щеше да го види. Вождът не желаше излишно да привлича вниманието върху себе си, а и твърде много бързаше да се върне при своите хора.

– Независимо от всичко, той е хитър мъж – каза Железния облак и се метна на жребеца си. Хвана поводите на другия кон и го привърза към своя, като се готвеше да тръгне. За момент се обърна назад да погледне за последен път тази земя, която обичаше толкова силно и която започваше болезнено да му липсва!

Далече над сивата равнина слънцето разпръсваше червеното си медно сияние, докато бавно се издигаше в небето. Въздухът бе прозрачно чист, слаб ветрец се спускаше надолу върху покритите с борове хълмове. Сенките на белите облаци, летящи в небето, се отразяваха като малки вълни по върховете на дърветата долу в равнината. Понякога на човек му се струваше, че високият планински връх улавя плуващ облак, завърта пухкавата бяла маса около себе си и я праща към падината. Той чуваше бухала в далечината, който се връщаше от лов, и чуруликането на разбуждащия се птичи свят в клоните на дърветата.

Тропотът на препускащия зад него кон накара Железния облак да се вцепени. Ръката му несъзнателно извади пистолета от кобура и го зареди. Но след като извъртя коня си, бързо прибра оръжието обратно в кобура.

– Железен облак? – каза Брайън Дейвис, като дръпна юздите на коня си до индианеца. – Господи, стари приятелю, къде ли не те търсих, за да те намеря тук? Защо се криеш? Отидох до селището ти и видях само оголените пръти от вигвамите ви. Къде са хората ти? Какво правиш тук?

Железния облак дълбоко въздъхна. Не искаше Брайън да знае за тайното им напускане, но нямаше друга възможност. Щеше да му каже само толкова, колкото да задоволи любопитството му. Брайън му бе приятел. Ако го помолеше да мълчи, той ще го стори. Освен ако вече не е разпространил новината.

– Казал ли си на някого за това? – напрегнато попита Железния облак.

– Никой не знае – отвърна Брайън, като му намигна съучастнически. – Реших, че имаш причина да не казваш, че си напуснал земите на дедите си. Аз уважавам решението ти. Всичко, което правиш, е за доброто на твоите хора!

Брайън погледна надолу към селото на Синия вятър, след това отново се вгледа в Железния облак:

– Защо си тук? – попита той, като вдигна учудено вежди. – Къде са хората ти?

– Каза ми, че уважаваш моите решения – отвърна Железния облак. – В такъв случай разчитай на мен. Не мога да ти разкрия решението си за съдбата на моето племе. А защо съм тук, не бих желал да споделя даже с теб.

Железния облак сложи ръка на рамото на Брайън.

– След време, приятелю, ще ти обясня всичко – меко каза той. – Но сега е още рано. Трябва да вървя. Хората ми ме чакат.

– Бих дал едната си ръка, за да узная какво си си наумил, но няма да те карам насила да го споделиш с мен – каза Брайън. – Върви, Железен облак. И ако някога ти дотрябвам, знаеш къде да ме намериш.

– Винаги ще помня това – каза Железния облак, като се усмихна на лейтенанта. Обърна се и погледна слънцето, което бързо изгряваше на хоризонта. – Трябва да се сбогуваме вече, приятелю.

– Бъди предпазлив – каза Брайън и на шега козирува на Железния облак, който в този момент подкара коня си. – Да, и още нещо, Железен облак, спомняш ли си красивата братовчедка на Джонатан Джейкъбс?

Момичето, което доведох тогава от железницата? Името ѝ беше Дамита.

Тръпки полазиха по гърба на вожда и студена вълна премина по тялото му. Дръпна юздите на коня и го накара да спре. После се обърна и погледна Брайън:

– Да, спомням си я – отвърна с безразличен, равен глас.

– Двамата с брат ѝ са похитени или поне така изглежда. Между другото – ухили се Брайън, – братовчед им е извън кожата си от яд. Съжалявам човека, който го е сторил. Джонатан няма да си намери място, докато не види злосторника обесен.

– Да, жалко е наистина – каза Железния облак, след което отново подкара коня си. Той знаеше колко бе важно да бърза, за да се върне при хората си и при своята Бяла върба! Ако войниците на Джонатан претърсеха района и намереха Бялата върба при тях, омахите щяха да пострадат за това, което той бе извършил!

Вождът на индианците пришпори своя жребец, като се приведе ниско над развяната му грива. Внезапно обзелото го лошо предчувствие го принуди да подкара коня още по-бързо. Черния койот щеше да си отмъсти, като доведе Джонатан и войниците му в селото, където го очакваше строгата присъда за стореното. Щеше ли да се обърне Черния койот срещу хората си, за да спаси собствената си глава? Само мисълта за това караше сърцето на Железния облак силно да бие.

Неговата Бяла върба!

Трябваше да се върне при своята Бяла върба!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утринната мъгла чезнеше, а слънцето огряваше хоризонта. Дамита събра съчки изпод дърветата и ги хвърли в огъня. После се отпусна върху одеялото край танцуващите пламъци и плътно се зави до брадичката.

Цялото тяло я болеше, очите ѝ блестяха, а челото ѝ гореше. Вчера температурата ѝ бе спаднала, но когато се събуди тази сутрин, на четвъртия ден, откакто опасната болест я повали, треската ѝ отново започна. Цялото ѝ тяло бе покрито от малки червени петънца с връхчета. Сега ставаха все повече и по-големи, като се съединяваха на места.

Тя с облекчение забеляза обрива, защото сега вече знаеше, че няма дълго да се бори с болестта. Може би още утре или най-много след два дни петънцата ще започнат да избледняват, както знаеше от това, което бе чела в учебниците...

През последните дни тя се хранеше главно с боровинки и диво грозде, които бе открила наблизо до лагера. Пиеше големи количества вода. Къпеше се в студения вир на реката, за да смъкне температурата. Бе направила всичко възможно да се пребори с болестта.

Момичето знаеше, че Господ я гледа от небето и я пази, тъй като нито едно животно не дойде наоколо да души, докато тя бе сама.

Със замаяна глава и изтощена от треската Дамита изстена и се опита да се настани по-удобно под одеялата. После ѝ се искаше да ги захвърли, защото топлината обливаше цялото ѝ тяло, но остана да лежи добре завита, за да не хване простуда заедно с шарката!

През трескавата мъглявина в очите ѝ нещо в тревата на няколко стъпки от нея привлече вниманието ѝ. Паяжина, изплетена сложно и красиво, искреше на утринната роса и приличаше на прекрасно бижу, което човек би искал да има за себе си. Близко до падината растяха малки гъбки, подредени в кръг, заобиколени от мъх с деликатни лилавеещи цветчета върху него.

– През нощта тук са идвали самодиви – тихо промълви тя, като се усмихна, докато притваряше очи и се загуби, замислена за нещо много хубаво, връщайки се в спомените си.

Тя си спомняше за Ейми, най-добрата ѝ приятелка от Бостън, която се занимаваше с окултни науки. Тя бе ѝ разказвала много приказки, докато пиеха чая си заедно в разкошната цветна градина зад дома им. Ейми много би се възгордяла от утринната ѝ находка и щеше да нарече

това откритие „самодивски пръстен“, около който феите пеят и танцуват през нощта.

– Обикновено – бе й казала Ейми – на феите се гледа като на природни духове, близки до хората. Всяко дърво, всяко цвете, даже плодовете и зеленчуците имат своята любима фея.

Спомни си отново с мека усмивка как внимателно бе слушала над чашата чай разказите на Ейми за самодивски свърталища от края на века, които бяха описани в списания с указания за точното им място.

Дори и сега Дамита можеше да си представи феи, пиещи чай на глътки от малки чашчици от семенна обвивка, седнали в цветовете на хортензиите.

– Има много видове феи – бе й казала Ейми. – Има водни, градински, такива, които живеят в мъха, и горски феи. Те имат множество имена и форми, като елфи, гномове, джуджета. Могат да са добри или лоши, да мразят или да помагат, да прощават, или да осъждат, да бъдат сериозни или игриви.

Дамита толкова често бе слушала приказките за феите, че те бяха станали за нея необходими като дишането.

– Бих искала точно сега да се появи една малка фея в сенчестия клонак до мен – прошепна Дамита на себе си, като се размя. След това усмивката ѝ изчезна, тъй като тя наистина искаше да има някого при себе си в този момент. Бе толкова самотна!

Тимоти!

Железния облак!

Имаше нужда само от един техен поглед, от едно докосване...

Скоро тя потъна в дълбок, трескав сън. Мисълта ѝ плуваше от просьницата в реалността и отново се връщаше обратно. Сънуваше света на феите.

Момичето се намираще в малка долчинка, покрита с мъх, оградена от дъхави билки. Тя ядеше от тортата на феите, с размерите на малка паричка, а под един чадър от цвят на хортензия седеше семейство Малчовци. Те бяха седнали на маса от лозов лист, а за столове им служеха розови листа. Скоро тя се присъедини към тях, като ги държеше за ръце и танкуваше с тях в кръг. Когато кракът ѝ се отдели от земята, тя полетя заедно с феите, като кръжеше безтегловна във въздуха с чувството на необикновено щастие!

Железния облак препускаше денонощно с коня си, като спираше

само за да си починат и да се нахранят.

През дългото пътуване към хората му и жената, която обичаше, той слушаше песента на вятъра в тревата или тънкия му глас, когато преминаваше през игличките на боровете. Барабаненето на кълвача, шумът на водата, която падаше в покритите с камъчета корита на потоците, и пълното уединение в черните дълбини на пещерите му даваха кратките моменти на покой.

Най-сетне видя хора през една от пролуките между дърветата, съвсем наблизо. Обзе го пълно успокоение, когато разбра, че нищо не се е случило. Джонатан и войниците му все още не бяха търсили толкова далеч Дамита и Тимоти.

Независимо от това Железния облак знаеше, че се налага бързо да тръгне с хората си напред. Трябваше да стигнат в Илинойс, преди някой да се е опитал да ги спре!

Тогава можеха да се отпуснат и да се установят във вековните гори, където никой не би могъл да ги намери.

Когато стигна в лагера на племето, всички го посрещнаха с радост, децата се завтекоха към него, докато слизаше от коня си, а възрастните се приближиха с широко отворени от облекчение очи.

Той прие много прегръдки, после вдигна вежди при вида на Тимоти, който стоеше в края на тълпата с привързаното за въже диво коте до себе си. Но вождът не виждаше и следа от Дамита наоколо! Нима тя толкова малко се интересуваше от завръщането му, та дори не бе дошла да го поздрави, макар и само с усмивка? Тя толкова се тревожеше за сигурността му, преди да ги напусне и да тръгне към земята на техните деди.

Нима чувството ѝ се бе стопило, докато него го нямаше?

Когато войните му започнаха да го разпитват за Черния койот и за това, къде е той и защо не се е върнал с Железния облак, за да получи наказанието си, вождът им разказа за случилото се в селището на Синия вятър.

След като задоволи любопитството на всички, той напрегнато погледна Тимоти и тръгна към него с гордо вдигната глава и изправени рамене. Индианците се отстраняваха от него, за да му направят път.

Когато стигна до момчето, Железния облак постави ръце върху раменете му.

– Сестра ти? – попита той с твърд глас, но сърцето му силно биеше в гърдите – Къде е тя? Не я виждам? – погледна през Тимоти към реката, където ниско приведените клони на дърветата привлякоха взора му.

– Може би е отишла на реката за вода? – продължи той несигурно, след което впери угрижен поглед в момчето. – Бялата върба не дойде да ме посрещне заедно с останалите хора, може би още не знае, че съм се върнал?

Тимоти го гледаше с широко отворени очи:

– Тя не е на реката – каза момчето, като преглътна едва-едва. – Не зная къде е тя, Железен облак.

Индианецът стисна зъби, а сърцето му изстина от ужас.

– Ти... не знаеш къде е тя? – дрезгаво повтори той, като сваляше ръцете си от раменете на младежа. – Какво значи това?

– Тя се разболя – каза Тимоти с треперещ глас. – Напусна лагера, като се страхуваше да не зарази някого с морбили. Дори на мен не ми разреши да остана при нея – момчето сведе поглед. – Нямах избор, Железен облак. Трябваше да ѝ се подчиня – той отново вдигна очи и срещна гнева в очите на индианеца. – Толкова съм притеснен. Това беше преди няколко дни. Ами, ако...?

Гняв се надигна вътре в него, докато гледаше Тимоти. После се обърна и погледна към хората си, като осъзна, че дори и те бяха ѝ разрешили да се отдели!

Неговата жена!

Неговата Бяла върба!

Как са могли да го допуснат? Тя беше толкова нежно същество, болна, сигурно не е била в състояние да се грижи сама за себе си. Остър спазъм премина през стомаха му, като си помисли, че може би в момента е гладна до смърт, или... или лежи мъртва, жертва на животните, дебнещи в нощта!

Не каза нищо повече на хората си или на Тимоти, като се страхуваше от острите думи, които можеше да изрече и за които по-късно сигурно щеше да съжاليا. Железния облак отиде при коня си и се качи на седлото. Плесна го с юздите и го подкара към Тимоти, като гледаше към момчето и се мъчеше да скрие разочарованието си от този млад човек, чието бъдеще щеше да споделя. Сега му се струваше още по-трудно да го накара да приеме онези ценности в сърцето си, които той самият бе научил от баща си.

– Накъде тръгна тя? – попита Железния облак, като здраво държеше поводите.

Тимоти му показва посоката, в която бе поела сестра му, когато я видя за последен път:

– Нататък – промърмори той, като се срамуваше от това, че не е

отишъл да я види, макар да знаеше, че тя е искала именно това. – Тя тръгна пеша. Каза, че няма да се отдалечава много, Железен облак.

Железния облак не се колеба повече. Той пришпори коня си и се понесе със скоростта на вятъра, като съзнаваше, че онова, което бе планирал по път, трябваше отново да се отложи. Той не би могъл да продължи пътя си към Илинойс, преди Бялата върба да е напълно в безопасност, до него.

Съзнаваше, че си играе с огъня – сега, когато толкова много хора го търсеха.

Независимо от всичко обаче, той не можеше да загърби своята Бяла върба. Сега тя бе част от него, част от неговия живот!

Железния облак се опитваше да си представи къде би могла да се подслони по време на болестта си. Дамита не познаваше гората, тъй че естествено беше да върви близо до реката и да я използва като ориентир за връщането си обратно. Индианецът подкара коня си през дърветата, докато стигна реката, след което подкара в бавен тръс покрай нея. Очите му постоянно търсеха някаква следа от момичето или дим от лагерен огън.

Не се наложи да отива твърде далеч, въпреки че конят му премина разстоянието двойно по-бързо, отколкото тя го бе изминала болна. Сърцето му подскочи в гърдите, когато през пролуката между дърветата видя дим от огън, а по-късно и заслона, направен до високата скала.

– Тя е спасена – прошепна той. – Моята жена е жива!

Спря коня и скочи от него, като завърза повода му за клона на едно невисоко дърво. Тичешком отиде до Дамита и се наведе над нея, като разглеждаше червените петна, които загрозяваха красивото ѝ лице.

Без колебание протегна ръка към лицето ѝ и я отдръпна, защото почувства високата температура с дланта си. В този момент видя пушката, насочена към него. Тя измъкна оръжието изпод завивките, преди той дори да е разбрал, че е будна.

Когато чу звука от приближаващ се кон и човешките стъпки близо до нея, Дамита се бе престорила на заспала. Но когато ръката докосна лицето ѝ, тя трябваше да действа!

Преди да е отворила очи, за да види кой е натрапникът, тя бе извадила пушката изпод одеялата. В момента, в който погледна, видя, че е опряла дулото ѝ в гърдите на любимия си човек! С широко отворени очи тя въздъхна, погледна Железния облак и пусна оръжието на земята:

– Железен облак – тихо каза жената, после се отдръпна от него. – Трябва да си отидеш отук. Не можеш да останеш! Моля те, Железен

облак! Иди си! Не виждаш ли петната по лицето ми? Болна съм от морбили! Не искам и ти да се разболееш!

Той се изправи, като се опита да я подкрепи, когато тя заотстъпва, като леко се олюляваше назад.

– Железен облак, не ме ли чуваш? – извика Дамита. – Болна съм от шарка! Напуснах селото, за да не заразя някого от хората ти с ужасната болест, най-малко бих искала да се разболееш ти!

Без да разбере това, което тя му каза, Железния облак бързо се доближи до нея, толкова бързо, че да не може тя да се отдалечи, и я взе в прегръдката си.

– Моята жена – тихо каза той, като галеше дългата ѝ разбъркана коса. – Ти си изключително смела и благородна, за да поставиш добруването на хората ми над своя живот. Това, че те намирам тук, без нищо зло да ти се е случило, е благословия, изпратена от Уакода. Нима не знаеш колко опасно е да живееш сама в гората? И как си оцеляла? Ти си родена в града! Нищо не знаеш за живота на открито!

Той я пусна от прегръдката си и видя, че освен петната, зачервени очи и явната ѝ слабост, тя бе минала карантинния период!

В ръцете на индианеца Дамита се чувстваше като в рая и беше щастлива, че той е близо до нея. Трябваше отново да се отскубне от обятията му, но не намери сили в себе си за това.

– Не трябва да си тук с мен сега – каза момичето, като проплака изведнъж. Тя го погледна с широко отворени, пълни със сълзи очи. – Железен облак, ако ти се разболееш и аз съм виновна за това, не бих могла да си го простя никога! Моля те, иди си. Може би утре ще те последвам и ще се върна в лагера. Върви сега! Моля те!

– Не е необходимо да се тревожиш толкова за мен, както и да ме караш да си вървя – каза той, като внимателно я хвана за ръка и я поведе към огъня. Накара я да седне на одеялото и ѝ каза: – Виж какво, мила Бяла върба, преди много зими голяма част от племето омаха умряха от морбили, но аз бях един от тези, които оживяха. Тялото ми изгаряше от треската и червените петна, а после неочаквано се почувствах отново здрав – той сложи успокояващо ръка на лицето на младата жена. – Както виждаш, за мен няма опасност, докато сме заедно – индианецът отново я прегърна нежно. – Нека за малко те поддържа така, а после ще се върнем при моите хора.

Дамита се разтопи в прегръдките му, успокоена от възможността да е толкова близо до него без опасност да го зарази.

– Може би е твърде рано да се върна при останалите утре – каза тя.

– Сигурна съм, че дотогава обривът ще изчезне, но е необходимо да стоя на разстояние от когото и да било за известно време.

– Трябва да се върнем при хората още днес и бързо да тръгнем на път – каза той, допирайки глава до нейната. – Черния който избяга. Боя се, че той, предателят, може да доведе белите войници тук. А и твоят братовчед е изпратил групи, които да търсят теб и Тимоти. Ако ни достигнат, мога да загубя много от моите хора. Не съм ги довел толкова далеч, за да ги видя безпричинно да умират!

– Братовчедът Джонатан! – каза Дамита, като се откъсна от него и с боязън се вгледа в очите му. – Той ни търси – мен и Тимоти?

– Поне така ми предаде приятелят ми Брайън – зададено изрече Железния облак.

– Разбира се, ти нищо не си му казал за мен и за Тимоти? – попита Дамита, като в същия момент осъзна глупостта на въпроса, който му зададе. Железния облак безмълвно я погледна, изправи се и започна да кърши клони от дърветата.

– Ще направя носилка – каза той, а ръцете му връзваха клоните с дълги, здрави въжета от трева. – По време на нашия дълъг път към Илинойс ти ще пътуваш на носилка зад коня ми, доста по-назад от останалите, тъй че няма да представляваш опасност за тях. Аз ще те пазя с цената на собствения си живот.

Дамита го погледна с благодарност. Чувстваше се истински сигурна и щастлива.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко дни.

Беше рано привечер, времето на виолетовия залез. Дамита се чувстваше отново силна, петната отдавна бяха изчезнали от кожата ѝ. Тя гордо яздеше своя кон редом с Железния облак. Момичето хвърли обезпокоен поглед към Тимоти, усещайки, че настроението му не е ведро както обикновено. Леко отпуснатите му рамене също го издаваха.

Тя изпитателно се вгледа в очите на брат си, когато той случайно я погледна, като бързо реши, че причината за неговата потиснатост е обикновена умора. Бяха пропътували деня почти без да спират. А през почивките Тимоти бе зает заедно с другите младежи да пои конете и да търси храна в гъсталаците.

Дамита не искаше да мисли за възможността брат ѝ да заболее от морбили. Въпреки че знаеше, че той е бил достатъчно дълго с нея през първите часове на заболяването, за да се е заразил. Момичето вярваше от все сърце, че е изминало достатъчно време оттогава и че той ще остане незасегнат.

Тя погледна Железния облак. Дори само видът му я караше да изпитва чудесно чувство на топлина. Беше безнадеждно влюбена в красивия вожд на омахите, а и нямаше никакво съмнение в неговите чувства към нея.

Той се отнасяше с Дамита така нежно, така невероятно красиво!

С какво облекчение момичето разбра, че Железния облак вече е преболедувал от шарка и че не е необходимо да се страхува повече за него. Но ако това се бе случило, тя щеше да използва всичките си познания по медицина, да се грижи за него денонощно, доказвайки по този начин силната си обич.

Сега можеше да му го покаже по далеч по-приятен начин. Все още не вярваше, че скоро ще му стане съпруга. Сякаш живееше в приказен сън, от който никога не искаше да се събуди. Докато боледуваше от шарката, тя се страхуваше, че вече се е събудила и бъдещето ѝ с Железния облак е нещо недостижимо.

Сега вече знаеше, че това не е така. И тя отново, и отново се вълнуваше, предчувстваше, че скоро ще стане негова жена!

Щастливо усмихната, Дамита гледаше встрани от Железния облак, като знаеше, че скоро ще спрат, за да направят лагер. Късното слънце

пробиваше с блестящите си лъчи гъсталака на запад, а тъмнината бавно изпълваше гората. Комари кръжаха около главата ѝ. Тя чуваше крякането на жабите от брега край реката, светулките напускаха скривалищата си изпод дърветата и мигаха с фенерчетата си в съгъстващата се тъма.

Скоро спряха край реката и накладоха голям огън, върху който се печеше заешко месо. Апетитните сокове капеха върху пламъците и приятно дразнеха обонянието с миризмата си. Открая, върху жаравата, се печеха риби и диви картофи.

Мъжете и жените поред се къпеха в реката. В момента индианците от племето се бяха събрали заедно, като пушеха и разговаряха помежду си. Жените се бяха скупчили около огъня и работеха над ръкоделията си, докато храната се готвеше. Дамита седеше до Засмяното момиче и се забавляваше тихо, гледаше как Бейби, без каишка на шията, играе из лагера.

Но когато погледът на младата жена се спря върху Тимоти, усмивката угасна и тя отново се притесни. Брат ѝ не се включваше в играта на останалите с Бейби. Той бе легнал по корем на едно одеяло, като подпираше главата си с ръце и наблюдаваше. Това бе необичайно за него. Момчето бързо бе се сприятелило със Стройния лос и бяха станали почти неразделни.

До този момент.

Стройния лос тичаше след Бейби, като я хващаше и я прегръщаше, докато Тимоти го наблюдаваше със слаба усмивка върху луничавото си лице. Като стана от земята, Дамита отиде при брат си и седна до него. Спомни си как скоро той бе се оплаквал от прекаленото внимание, което тя проявява към него. Не желаше младежите да го виждат, че проявява слабост и да бъде глезен от сестра си, затова тя се поколеба дори да докосне челото му, за да провери има ли температура.

Преодоля мисълта си за това, как той ще възприеме поведението ѝ, и решително сложи ръка на челото му. Направи се, че не забелязва гримасата, с която той реагира, като я погледна. Челото му бе студено и тя спокойно отдръпна ръката си. Чувстваше се глупаво за това, че толкова ненужно е загрижена за него. Децата също имаха право на своите настроения, това се отнасяше и за брат ѝ. И все пак не можеше да си обясни защо?

– Какво има? – попита Дамита, проследявайки с поглед как Тимоти се измества и сяда до нея.

– Сестричке, нищо лошо не се е случило – каза момчето с раздразнение в гласа си. – Просто съм уморен. Сега, моля те, не се мотай около

мен повече. Момчетата ни гледат.

Дамита също се ядоса и тежко въздъхна:

– Видях Засмяното момиче да се грижи за Стройния лос много пъти и той не възразява срещу това – меко му се скара тя.

– Тя му е майка – отвърна й сърдито Тимоти.

– А ти си ми сестра.

– Това няма значение – каза Дамита сърдито, като отметна дългите златисти коси от раменете си. – Аз те обичам така, както тя обича Стройния лос. А освен това, Тимоти, сега аз изцяло съм отговорна за теб, все едно че съм ти майка. Ще ми разрешиш да те погледея малко поне, нали?

Тимоти сведе очи.

– Съжалявам – промърмори той. – Не исках да те обидя – след това отново я погледна с натежал поглед. – Това е, защото вече имам съвсем нов начин на живот. Трябва да се доказвам; на себе си, на теб и новите ми приятели – той хвърли поглед към Железния облак. – Имам много да доказвам и на него – отново се извърна към сестра си с думите: – Той бе разочарован от мен за това, че съм те оставил да напуснеш сама лагера. Не каза нищо, но аз знам, че дълбоко в себе си той смята, че е трябвало да бъда с теб. И е разочарован от мен, сестричке. И сигурно има право. Трябваше да дойда с теб. Да те пазя, докато ти се бори с болестта. Да те снабдявам с храна и вода.

Едва сега Дамита разбра причината за намусеното лице на брат си. Притесняваше се от Железния облак и чувствата му към него. Между двамата се бе създало истинско приятелство. И тя си даде сметка, че връзката между тях се бе разпаднала в последните два дни от пътуването им. До този момент момичето не бе се замисляло над това.

– Съжалявам, Тимоти, ако съм станала причина да се обтегнат отношенията между теб и Железния облак – каза тя и потупа ръката му. – Но ако това ще ти помогне, трябва да знаеш, че постъпи правилно, като не дойде с мен. Не след дълго Железния облак ще разбере това и отново ще се отнася с теб както преди. Ако тогава бе дошъл с мен, ти сигурно щеше да се разболееш и да се чувстваш зле като мен, а може би и още по-зле. Сега мисля, че мина достатъчно време, откакто си общувал с болни и възможността да се заразиш почти не съществува.

Дамита силно желаше да го прегърне и да го успокои, тъй както бе правила доскоро, преди той да започне да показва своята независимост. Напоследък брат ѝ бе станал болезнено чувствителен към това и тя се побоя от подобен израз на любов, за да му спести неудобството.

– А сега, Тимоти, ако бях на твоето място, щях да вържа Бейби и да я разходя, а после ще се приготвя за вечеря и скоро след това ще си легна – каза Дамита. – Изглеждаш страшно уморен. И помни, утре е нов ден. Нещата винаги изглеждат по-добре в свежото утро, изпълнено с надежди и обещания.

Тимоти за момент се загледа в сестра си и се сгуши в прегръдката ѝ.

– Щастлив съм, че си ми сестра – каза момчето с треперещ глас. – И съжалявам, че съм лош понякога с теб. Наистина, сестричке, съжалявам!

Дамита седеше, зашеметена от това, че брат ѝ изведнъж отново се бе отворил към нея и с благодарност отвърна на порива му.

– Ти не си бил лош спрямо мен – прошепна тя, като гладеше гъстата му рижава коса. – Ти просто ставаш голям. Това рано или късно трябваше да стане. Просто не съм очаквала, че ще настъпи толкова скоро.

– Не желая никога да правя нещо, с което да ти причинявам болка – каза Тимоти, като се измъкна от прегръдката ѝ с неудобство. – Моля те, кажи ми, ако някога го сторя.

– Добре – топло се усмихна младата жена насреща му.

– Обещавах ли? – нетърпеливо попита Тимоти.

– Обещавам – отвърна сестра му и се прекръсти, както винаги бяха правили, когато искаха да запечатат обещанията си един към друг.

Тимоти скочи и се затича към Бейби, върза я с въжето и отново приседна до Дамита. Когато тя постави храната в дървените чинии и седна, забеляза, че все пак нещо се бе променило у брат ѝ. Той едва докосваше храната си. Когато Железния облак приседна до него, също с чиния в ръка, Тимоти го прие почти мълчаливо – нещо, което не бе типично за него.

Независимо от всичко обаче, тя искаше да вярва, че Тимоти все още се безпокои от неприятното чувство, което бе предизвикал с постъпката си у Железния облак, и че това е причината за неговото напрегнато мълчание.

След вечеря, когато Тимоти се сгуши в одеялата си, прегръщайки Бейби, Дамита приседна до любимия си. Помълча известно време, докато индианецът повдигна леко брадичката ѝ и я попита какво е станало. Тя просто не знаеше какво да каже.

– Тимоти ме тревожи – прошепна Дамита. – Не мога да си обясня поведението му. Надявам се, че не е болен.

– Той е много добре – опита се да я успокои Железния облак. – Моите опасения са за теб. Възвърна ли силите си? Не се ли уморяваш

прекалено много от дългото препускане?

Момичето леко се засмя, като отмахна една къдрица от челото си:

– Трябва да ти призная, че язденето на кон през целия ден не е мое-то любимо занимание – каза тя. – И наистина това ме уморява. Но сигурна съм, че не повече, отколкото ако не бях боледувала наскоро. Ако все още си спомняш това, аз съм от Бостън и единствените коне, които съм виждала там, са били впрегнати в карети и файтони. Изненадана съм, че мога да се държа върху седлото, още повече да яздя.

– Ти бързо свикваш с промените, както и брат ти – каза Железния облак, като ѝ подаде ръка, за да стане. – Всичко, което сега го притеснява, ще отmine. Утре ще видиш, че момчето отново ще е възвърнало хлапашката си веселост и приключенски нрав.

Дамита искаше да му довери и обясни това, че брат ѝ е загрижен за отношението на Железния облак към него, но почувства, че това е въпрос, който те трябва да решат помежду си, по мъжки.

Вместо това тя му позволи да я поведе през лагера, по-далеч от огъня, в спокойната, меланхолична застиналост на гората. Тръгнаха покрай тихите води на реката, дървета се преплитаха над тях като влюбени, а луната отразяваше сенките им във водата.

Спряха и Железния облак я прегърна. Беше като първия път, когато устните им се докоснаха. Дамита почувства несигурност под краката си. Дишането ѝ се учести от породеното желание, тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката му. Сърцето ѝ биеше силно, когато той я придърпа толкова близо до себе си, че дори през дрехата си момичето можеше да усети до тялото си силното му мъжко желание.

Младата жена простена от удоволствие в момента, в който ръката му влезе под полата на роклята ѝ и потърси нежната кожа на бедрото ѝ. Под нежната му галеща длан тя усети как я залива гореща вълна от страст. С всяко следващо негово движение тя изпитваше все по-силно, почти до припадък, желание да му се отдаде.

И когато я положи на земята, като я събличаше, дишането ѝ секна. Нямаше вече сили в очакване и той да свали дрехите си, цялата пламтеше и изгаряше от желание, не по-малко от неговото.

С разгуптяно сърце тя проследи ръката му, обвила кадифената твърд на мъжкото му желание. Сякаш приела поканата му, тя измести пръстите на ръцете му, а самото докосване до него накара сърцето ѝ да забие още по-силно.

Очите му бяха вперени в нейните, пълнолунието ѝ даваше възможност да вижда красивото му лице, както и ръката си, галеща неговата

напрегната плът. За момент Дамита забрави всичко друго, освен усещането за удоволствието, което му доставяше. Разбра го по начина, по който той задържаше дъха си всеки път, когато тя придвижваше нежните си пръсти нагоре-надолу. А по това, как тялото му се извиваше, тя усещаше, че за него това е върховен миг на щастие.

Не знаеше как да реагира, когато той коленичи над нея, прекалено близо до лицето ѝ. Разбра какво би желал, но бе твърде срамежлива, за да откликне в момента.

Когато ръцете му нежно хванаха главата ѝ и доближиха устните ѝ, тя почувства, че той до болка я желае, и за да не го разочарова, направи първата крачка към онова, което смяташе за строго забранено.

Неговите ръце леко повдигаха главата ѝ, тъй че не само устните, но и умът ѝ навлизаха в този нов начин на любене, който я караше още повече да го желае.

В този момент той се изви и тя усети как устните му я докосват по същия начин, по който до този момент тя бе му доставяла наслада. Трябваше да затисне устата си с ръка, за да потисне вика от неочакваната тръпка, която изпита, когато почувства езика му вътре в себе си и осъзна, че се намира на прага на пълното блаженство.

С радост прие, когато той отново смени позата си и този път я обляда по познатия ѝ вече начин. Тя повдигна бедра, за да го приеме, цялата тръпнеше, усещайки го да влиза в нея. Повдигна се леко и като се движеше заедно с любимия си, телата им жадно се сляха.

Чувството бе изгарящо, устните му я даряваха с пламенни до жестокост целувки. Когато разкопча роклята и сложи ръка на гърдите ѝ, от устните ѝ се откъсна тих вик на щастие. Ръката му докосваше тялото ѝ с невероятна нежност. Притисна се до него, като се остави да изпадне в пълен екстаз.

Той още по-силно я притисна към себе си. Тялото му ставаше все по-жилаво и напрегнато, докато и двамата споделиха мига на върховното единение, телата им бяха като едно цяло, а сърцата им литнаха заедно в безкрая...

Железния облак легна до нея, като я хвана здраво в прегръдките си.

– Обичам те толкова много! – прошепна Дамита, галейки с ръка дългите му прави коси. – За мен ти си всичко! Всичко!

– Ще ти изпея песен – песента на влюбения омахски войн! – каза Железния облак, като продължаваше да гали нежната ѝ плът тъй, че тя отново почувства нахлуващото желание в тялото си. – Това е една красива песен.

Дамита притвори очи, докато ръцете му на магьосник разливаха вълни на удоволствие по тялото ѝ. Слушаше песента му, така тиха, че дори птиците в гнездата си над тях не биха могли да я чуят. Тя тръпнеше от вълнение, от думите, от близостта му и възможността ѝ да я изпрати в рая с едно докосване на ръцете и гласа си.

– Даду, аз те познах, теб!
Даду, познах себе си, да!
Миналата нощ, когато ти пееше, аз
произнасях твоето име, да!
Даду-на, аз познах себе си, да!
Хей!
Кой е певецът? Да!
Те казаха и аз оставам там, да!
Уагу-та минавам, аз казах, да!
Твоето име произнасях, да! Хей!

– Прекрасно – каза Дамита, като тръпнеше отново от усещането, че го желае. Дъхът ѝ спря в момента, в който, допирайки се плътно до него, тя усети и неговата възбуда. Този път те се любиха бавно и на воля, като се отдадоха на страстта си.

После облечени легнаха един до друг и започнаха дълъг разговор, в който Дамита най-сетне научи защо Свещения стълб събужда подобни чувства у омахите.

– Отдавна – тихо започна Железния облак – синът на омахски вожд сам ловувал в гората по време, когато възрастните от племето се били събрали да открият начин да запазят племето от изчезване. Той попаднал на дърво, което светело, но светлината му не подпалвала предметите наоколо. Отсекли дървото, огладили го, украсили го със скали и го нарекли „жив човек“. Поставили го на чаталеста пръчка. Когато народът се насъбрал наоколо, вождовете казали:

– Пред себе си вие виждате едно тайнство. Винаги, когато срещнем трудности, ние ще ги споделяме с него. Ще му разкриваме сърцата си и ще му поставяме въпроси. Всички наши молитви трябва да бъдат придружени от дарове. Стълбът се нарича уъкстхи-ксе и е символ на управляващата власт сред омахите.

Дамита бе твърде смутена от това поверие, но направи всичко, което можеше, за да се престори, че разбира съдържанието на обичая.

– Това е един красив разказ – каза момичето, впитайки пръсти в пръстите на Железния облак, докато той я изпрати на крака.

Те се прегърнаха и отново се целунаха. Очите на Дамита сияеха под лунната светлина.

След това ръка за ръка те тръгнаха към лагера. Младата жена се огледа наоколо за Тимоти и неочакван страх скова сърцето ѝ, след като никъде не го видя сред спящите. Уплашена до смърт, тя остави Железния облак и затича от одеяло на одеяло, за да търси брат си.

Когато Железния облак се доближи до нея, тя го погледна пребледняла, измъчена от страх.

– Няма го! – проплака момичето. – Брат ми, Железен облак, не е тук!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Без да знае накъде да тръгне, откъде да започне издирването на Тимоти, и нетърпелива да разбере къде е отишъл, Дамита скри в шепи риданията си. Дивите ѝ очи бяха загледи в тъмните дебри на леса. Тя понечи да побегне в една посока, спря се и тръгна в противоположната. Тогава Железния облак се доближи до нея и здраво я хвана за раменете.

– Не се безпокой толкова – каза той. – Ще намеря брат ти. Познавам добре изкуството на преследването. Ела! Заедно ще го намерим.

– Но наоколо е толкова тъмно – проплака Дамита, бършейки съзритие, които капеха от очите ѝ. – Никога няма да го намерим.

Железния облак се приближи и коленичи до огъня. Тя беше видяла факлите, лежащи наблизко, но не се бе замислила за тях до този момент. Със затаен дъх Дамита наблюдаваше как индианецът взе един светилник и запали върха му. След това тичешком го последва, когато той бързо се понесе през лагера, като държеше факела ниско, тъй че да има възможност да различи следите на Тимоти.

Когато намери по пътеката стъпкани листа и трева, следи, които не бяха от него и Дамита, след като се разделиха и се върнаха в лагера, той се усмихна.

– Независимо че е малко момче и е само на петнадесет зими, брат ти и дивата котка, която сигурно носи със себе си, са достатъчно тежки, за да оставят дирята, която ще следваме – каза той окуражително. – Следвай ме! Скоро ще намерим и ще върнем Тимоти в лагера.

Суматохата бе разбудила някои от хората и няколко войни последваха бързо Железния облак и Дамита. Вождът си даде сметка за опасността, надвиснала над тях, при отделянето на една толкова голяма група от стана. Той изгледа строго хората си.

– Добре е, че се притесняваше и искате да помогнете в издирването на бялото момче – извика той, като държеше високо факела, осветявайки енергичните лица на индианците. – Но не е разумно да напускате лагера по това време. Останете тук. Вие най-добре ще помогнете на вождя си, ако тази нощ останете с децата и жените си и ги пазите. Има хора, които са заплаха за отиването ни в Илинойс. Трябва да сме готови, ако ни открият.

– Ще сторим онова, което искаш от нас – каза един от мъжете, след което погледна Дамита. – Брат ти е прекрасно момче. Уакода ще те

заведе при него.

– Благодаря ти! – бе единственото, което Дамита можеше да каже в този момент, преглъщайки задавящите я ридания.

Младата жена бе искрено трогната от индианците и отношението им към нея и брат ѝ, докато в действителност бе очаквала тяхната омраза.

Тя бе роднина на този, когото всички ненавиждаха. Бе мислила, че всеки път, когато видеха цвета на косите, на кожата и очите ѝ, те ще си припомнят за всичко, което бяха загубили с пристигането на белите войници и заселването им в прекрасната им земя.

Бялата жена бе очаквала сурово отношение към нея, а не такова всеотдайно и искрено благородство.

– Бяла върба, нека продължим нашето дирене – подкани я Железния облак, след като войните се обърнаха и тръгнаха към спящия лагер. – Не вярвам Тимоти да е отишъл много далеч. Гората е тъмна. Бухали се таят в клоните и са много страшни в мрака. Всичко, което можеш да видиш, са огромните, пронизващи очи на птицата. Ако не си индианец, израсъл с нощните птици, те могат здравата да те изплашат, особено ако си на годините на Тимоти.

Дамита повдигна роклята си, като стъпваше върху нападките клонове и преплетени диви лози.

– Защо е избягал? – раздразнено произнесе тя гласно. – Защо, Железен облак?

– Някаква глупава причина, мисля си – отвърна ѝ той, като внимателно се вглеждаше напред. Очите му оглеждаха почвата под дърветата и около реката. – Не се тревожи толкова. Скоро ще го намерим. Тогава ще разбереш защо е напуснал лагера.

– Поне е взел одеялата със себе си – каза Дамита с дълбока въздишка. – И Бейби. Така не е съвсем сам, пък и няма да студува. Но нищо друго важно не е взел със себе си – изведнъж тя разтвори широко очи: – Пистолетът! – рече в скоропоговорка. – Дали е взел със себе си пистолета, който ти му даде.

– Той е умно момче – успокояваше я Железния облак. – Можеш да си сигурна, че е взел пистолета със себе си, за да се защити при нужда.

– Надявам се на това – каза Дамита, поспря се колебливо, когато през една пролука в дърветата, не много далеч, забеляза нещо увито край реката.

Тя се спусна бежешком, сълзите течеха от очите ѝ. Когато видя Тимоти, увит в одеялото си, и Бейби, сгушила се до него в съня си, тя

падна на колене, прегърна и двамата и остана така дълго, дълго.

Изведнъж Тимоти се разбуди. Въздъхна, след това погледна сестра си със сънените си очи:

– Сестричке! – каза той с треперещ глас. – Когато не ме намери в лагера, много ли се уплаши? Не бих искал. Наистина!

Железния облак коленичи до момчето и Дамита. Заби факела в земята така, че ветрецът да разпалва пламъка му. После се наведе над Тимоти:

– Казваш, че не си искал да тревожиш с изчезването си Дамита? – дрезгаво каза той. – Тогава защо го направи, като знаеше, че ще я разгневиш?

– Направих го заради хората ти – отговори момчето развълнувано и извърна глава, за да се изкашля в шепата си, докато Бейби се прозяваше и почесваше с лапа ухото си, сякаш нищо не се е случило.

– Какво искаш да кажеш? – Дамита изчакваше брат й да спре да кашля. Тя хвана с две ръце лицето му, като се мъчеше с очи да прочете отговора. – Какво общо има племето на Железния облак с твоето бягство?

– Сестричке, не знаеш ли? – попита унесено Тимоти. – Та ти почти си доктор. Би трябвало да знаеш, че съм в началния стадий на болестта. Не видя ли колко отпаднал бях през целия ден? После, когато започна сухата кашлица тази вечер, аз вече знаех, че трябва да се изолирам от хората на Железния облак – като тебе, когато се разболя.

– Морбили? – Дамита пребледня. Тя докосна челото му и се отдръпна, след като осъзна, че има висока температура. Почувства как вълна от страх се надига в нея. – О, Господи! Надяхах се ти да се предпазиш – тя го притисна до гърдите си и се обърна към индианеца:

– Какво ще правим сега? Той е болен! Ти не можеш повече да отлагаш пътуването си заради брат ми нито с ден повече! Много са опасностите, които те грозят! Какво ще правим?

Вождът постави свободната си ръка върху рамото на момчето:

– Първо, позволи ми да кажа, че брат ти е проявил смелост с постъпката си тази вечер – каза той и почувства, че Тимоти вече е заличил лошия спомен за това, че бе позволил на Бялата върба сама да напусне лагера.

Този млад човек, когото искаше да научи да бъде омаха, имаше високия дух на истинските войни. Той бе влязъл сам в гората. Бе рискувал живота си, за да спаси може би много от хората му. Да, реши вождът, всичко лошо бе поправено от смелото бягство на Тимоти в гората тази

вечер.

– Що се отнася до плановете ни да продължим – Железния облак се отстрани от момчето и скръсти ръце на гърдите си, – ще бъде същото, както с теб. Той ще пътува на шейна на безопасно разстояние от останалите. Нямаме никаква причина да отлагаме повече.

Дамита остави брат си и се приближи до индианеца, като го хвана за ръката.

– Железен облак, независимо от това, че Тимоти ще пътува отделно от твоите хора утре, какво ще правим с деня, който е отминал? Той е бил с тях. Сигурно доста от тях са заразени.

– Ти също бе сред хората, преди да се разболееш – каза вождът и нежно улови ръката ѝ в своята. – Но нито един от моите хора не пострада, нали?

– Не – тихо каза момичето. – Само Тимоти. Но може да не са толкова късметлии втория път.

– Ако това е така, ще бъде най-добре да се преборим с болестта – отсече Железния облак, без да се усмихва, тъй като дълбоко в себе си би твърде загрижен за хората си.

Всеки ден бе изпитание за тях. Ако не попаднаха в клопката на белите хора, то грозеше ги разпространението на опасната болест, която можеше да ги покоси! Да. Като гледаше Тимоти с неговата невинност, той не би могъл да ги упреква – него и Бялата върба – заради новата пречка, пред която ги бяха изправили. Нямаше къде да се скрият от нея. Ако им беше писано да се случи, то така щеше да стане.

– Чувствам се така виновна – каза Дамита, загледана над рамото на болното момче. – С присъствието си брат ми и аз поставихме цялото ви племе на излишно изпитание.

Железния облак повдигна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

– Забрави ли, че аз бях този, който доведе теб и брат ти сред моите хора? Ако някой заслужава обвинение, то това съм аз. Не мога никого да виня, освен съдбата. А сега, нека се върнем в лагера. Можем да отделим Тимоти от хората ни и да ги предупредим за болестта му. Рано утре сутринта ще го сложим на носилка. Ще пътува далеч от останалите, най-отзад. Ти ще яздиш редом с него и ще се грижиш за момчето. Аз ще съм с вас, за да съм сигурен, че сте в безопасност.

Дамита го погледна за момент. Беше дълбоко трогната от непрестанното му внимание към нея и брат ѝ. След това го прегърна и силно се притисна до него.

– Благодаря ти за всичко! – тихо каза младата жена. – Дали ще мога да ти се отблагодаря някога?

Железния облак погали косите ѝ, които стигаха до тънкия ѝ кръст, и се докосна до лицето ѝ така, че да прошепне тихо в ухото ѝ думи, предназначени единствено за нея:

– Аз те отвлякох и насила те накарах да яздиш върху коня ми, а сега ти ми благодариш? Бяла върба, ти промени значението на думата „пленник“. Аз би трябвало да те попитам как да ти се отплатя – той млъкна, а жената усещаше само топлия му дъх до ухото си. – Има много начини да изразим благодарността си – от моя и от твоя страна.

– Наистина ли? – отвърна му, също шепнейки, Дамита и се изчерви, когато видя, че Тимоти ги гледа.

– Всяка нощ ще ти показвам това – продума Железния облак. – Както тази вечер. Нима не ти открих нови начини да се любим?

– Да! – съгласи се Дамита, а при мисълта за интимните им взаимоотношения ѝ се зави свят.

– Утре вечер ще ти покажа нещо ново – дрезгаво добави той. – А сега, преди да сме изпитали желанието, които не бихме могли да удовлетворим, трябва да се върнем в лагера. Полунощ минава. Утрото ще дойде скоро, а през деня дълго ще яздим – от момента, в който слънцето се появи на хоризонта, до изгрева на луната!

Железния облак я пусна, приближи се и застана над момчето. Погледна внимателно Тимоти, котето, след това Дамита и каза:

– Аз ще нося Тимоти. Ти можеш да носиш факела с една ръка, а с другата здраво да държиш каишката на котето, за да го доведеш до лагера.

– Дръж я внимателно, сестричке – каза Тимоти, като подаде Бейби на Дамита, когато тя се наведе, за да я вземе на ръце. – С всеки ден тя става все по-своенравна и бърза. С едно дръпване може да ти се отскубне – момчето преглътна с мъка. – Не я изпускай, сестричке. Моля те, не ѝ позволявай да избяга!

– Обещавам ти! – каза Дамита и нежно прегърна котето, преди да го остави на земята. След това взе факела, който вождът ѝ подаде, в другата си ръка. Почувства едно сладостно усещане, когато видя как Железния облак взе Тимоти, както беше увит с одеялото, и как брат ѝ обви доверчиво ръката си около врата му.

– Наистина не съм желал да те разстройвам, сестричке – Тимоти я погледна през рамото на индианеца, щом тя ги последва, факелът осветяваше върховете на дърветата. – Не исках да предам болестта на

омахите. Нямах друг избор.

Виждам, че не си имал друга възможност – намръщи се Дамита. – Но можеше да ми кажеш какво мислиш да правиш.

– Исках да се справя сам – смутено каза брат й. Той отново погледна към Железния облак, а след това към нея. – За мен беше важно да опитам. Моля те, сестричке, опитай се да ме разбереш.

Изведнъж младата жена осъзна истината. Брат й премълчаваше нещо. Тя разбра, че по този начин момчето искаше да направи впечатление на вожда след разочарованието му, когато Тимоти не бе я последвал извън лагера по време на болестта й. Брат й бе решил, че с тази постъпка ще промени отношението на Железния облак към него и доколкото Дамита можеше да прецени, планът му беше успял. Омахът отново го бе приел като близък човек – като, че ли момчето му бе син!

Когато доближиха лагера, индианецът зави надясно към една топла и остави Тимоти под нея. Дамита ги последва и постла бързо одеялата, след това остави дивото коте в ръцете му, когато той се намести върху постелята.

Железния облак събираше дърва, за да накладе огън, а Дамита приседна до брат си. Когато се опита да го погали, Бейби изсъска и удари с лапата си ръката й.

– Тя ме пази – засмя се Тимоти и прегърна котката. След това затвори очи и в момента, в който огънят се разгоря близо до него, момчето заспа.

Дамита видя, че лицето му е силно зачервено, и отново се опита да докосне челото му, но Бейби отново изсъска. Младата жена реши да не дава възможност на дивата котка да се разпорежда, защото знаеше колко опасно е това. Тя хвана лапата й и леко я удари, отмести я и отново сложи ръка върху челото на брат си.

Ужаси се, като почувства колко горещо е то, но в същото време усети облекчение. Ако шарката се развиваше толкова бързо, той нямаше да боледува така дълго, като нея, а едва ли и в толкова тежка форма. По всяка вероятност след два-три дни Тимоти отново щеше да е на крака, сред своите млади приятели омахи, и да отговаря на техните предизвикателства. Той се чувстваше така добре сред тях! Това улесняваше и нейното положение, тъй като бъдещето им зависеше от взаимното им разбиращелство и приспособяване към новия начин на живот.

Когато почувства силната ръка, която обхвана пръста й, Дамита се обърна към индианеца:

– Той има висока температура – прошепна тя и откъсна част от

фустата си. – Отивам на реката да намокря това парче и да го сложа на челото му. Железен облак, не е необходимо да стоиш с нас през цялата нощ. Ние ще се справим и сами.

– Ще отида при моите хора, за да им кажа къде и как сме намерили Тимоти и да обясня къде ще бъда, след което ще се върна при вас – каза той и се изправи. – Обещал съм да се грижа за теб и брат ти. Винаги изпълнявам дадените обети.

Дамита тръгна с него към реката, но дъхът ѝ спря, когато той я придърпа към себе си. Очите му бяха черни като нощ, когато я гледаха.

– Моя Бяла върба – прошепна индианецът. – Как усложни живота ми!

– Съжалявам! – дяволито се усмихна тя. – Но би ли предпочел нещо друго?

Устните му, които страстно я целунаха, бяха единственият отговор, от който момичето се нуждаеше в този момент.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След два дни.

На светлината на слабия огън Дамита гледаше към брат си, унесен в спокоен и дълбок сън. Бейби се бе сгушила в него, мъркайки насън. Младата жена избърса с влажна кърпа челото на Тимоти. Преди няколко минути треската му бе преминала. Не бе чак толкова болен и с радост прие носилката, на която пътуваше вместо на коня си. Лежеше там, играеше си с Бейби, позволявайки на котето свободно да тича около шейната, доколкото въжето позволяваше това.

Дамита се усмихна при мисълта колко разумно Железния облак бе удължил въжето на Бейби, тъй че дивачето можеше спокойно да подскача, да изучава околностите на гората, през която пътуваха, дори да потича понякога след някоя катеричка или горска мишка.

Младата жена погали Бейби по острата козина на главата и се засмя на това, как ушите на котето се наостриха, но то не се разбуди. Дивачето свикваше все повече с нея, както и тя се привързваше към него. По-между им възникваше взаимна обич.

– Котето ще трябва да се върне в гората някога – Железния облак приседна до момичето и погали с ръка косите ѝ, а тя обърна тъжен поглед към него.

– Може би няма да стане нужда. Тя със сигурност ще е достатъчно кротка, за да остане с нас. Толкова е мила. Тя успя да завладее голяма част от сърцето ти.

– Както и от твоето, скъпи! – Дамита прокара ръка по бузата на индианеца и се усмихна.

Отстрани тя виждаше как пламъците красиво се отразяват върху медночервеното му лице. Тъй като бе обут само с кожените си панталони, тя не можеше да не се загледа в мускулестите му рамене, които изпъкваха още повече, сравнени с тесните му бедра, със стегнатия му, вдлъбнат стомах и с дългите, силни крака. Той ухаеше като реката и горските борове, тъй като винаги, след като се изкъпеше, се отриваше с борови иглички. Тя се вгледа във фино издяланото му бронзово лице, в тъмните му като нощ очи и гарвановочерната коса, която падаше влажна върху раменете му, защото превръзката в момента бе паднала.

– Ти вече си се изкъпал? – момичето зададе въпрос, чийто отговор ѝ беше известен. Тя се чувстваше неудобно в момента, тъй като

жаждата ѝ към него бе особено силна и това я смущаваше.

Дамита така искрено го обичаше, че не можеше да не го желае страстно. Близостта му караше сърцето ѝ силно да бие, а в стомаха си имаше странно усещане за спазъм.

– Ако ти не беше тук и не ме очакваше, сякаш далеч по-дълго и лениво да се къпя – засмя се Железния облак, като кимна към реката. – А и ти, моя Бяла върба, нима и ти не се изкъпа набързо? Нима се боеше от реката или искаше по-бързо да се върнеш при мен? Нима не ти се искаше да се прислониш до своя бъдещ съпруг?

Мъжът се наведе ниско над ухото ѝ и прошепна:

– Обич моя, та нали обещах да ти покажа много начини за любов? В заслона ще имам възможност да продължа обучението ти. Брат ти е заспал. Ние сме се изкъпали. Нахранени сме. А сега нека се отдадем на един полет заедно – ти и аз отново върху крилете на орела.

Унесена във възторга си, Дамита остави мократа кърпа настрана и се остави Железния облак да я вземе в прегръдките си. Тя се обви около врата на любимия си. Устните му докоснаха в сладка целувка нейните, докато я отнасяше към временния им дом за през нощта. Когато се приведе, за да я внесе вътре, тя се доближи до голите му гърди и целуна първо едното, а после и другото зърно. Това го накара да издаде въздишка, породена от божествената агония на тялото му. Полегнала върху твърдото ложе от кожи, които вождът бе постлал за нея преди това, тя го видя да спуска одеялото пред входа на палатката. Сега бяха обградени и от четирите страни с одеяла в своето любовно гнездо. Двата се чувстваха като единствените жители на земята. Дамита го притегли към себе си. Ръцете му се обвиха около кръста ѝ и той плътно я придържа към себе си. Устните му страстно се впиха в нейните.

Индианецът се отдалечи и със сръчните си пръсти започна да сваля кожената рокля, която Засмяното момиче ѝ беше дала временно, като не сваляше от нея огнените си очи, графитено черни от завладялата го страст.

Когато младата жена остана напълно гола под погледа му, Железния облак я загледа така, сякаш за първи път виждаше копринената ѝ голота. Бялата ѝ кожа изглеждаше прозрачна на меката жълта светлина, която идеше от слабия огън. Той с възхищение оглеждаше прекрасно сложеното ѝ тяло – високите гърди, тънките ѝ бели бедра, гъвкавата закръгленост на слабините ѝ, покрити с рус мъх, красивите ѝ стройни крака.

Железния облак прокара пръсти през кичурите руса коса, нападали

върху раменете на младата жена и прикриващи част от гърдите ѝ, и ги прибра зад тила ѝ. Ръцете му се движеха по гладката блестяща кожа на гърдите, леко и внимателно галеха корема ѝ, като отиваха надолу, там, където пръстите му откриваха готовността ѝ да се отдаде на ласките му.

Дамита затвори очи, въздъхна от удоволствие, увлечена от неговата чувственост, и страстно отвърна на омайната му, сладка целувка.

Устните му се плъзнаха по гушата ѝ и докоснаха нежно кожата на гърдата ѝ. Тя завъртя глава, усещайки как сладка агония разтърсва тялото ѝ, когато той започна да целува и да си играе със зърната ѝ. Езикът му се движеше парещ върху хладната ѝ моминска кожа. Дъхът ѝ секна в момента, в който с чувство на безкрайно удоволствие младата жена усети как той внезапно се съедини с нея, навлизайки все по-навътре. Тя го бе обвила с крака през кръста и желаше да му се отдаде изцяло. Възгласите на доволство се сляха в един дълъг, тих стон, когато, целувайки я отново, той страстно впи устни в нейните. Дамита изпита непреодолима жажда да се докосне до копринената плът, която я изпращаше в един свят, в който съществуваше само блаженството. Тя погали с ръка стегнатия му мускулест гръб до стройните му силни бедра. В желанието си да се докосне още по-плътено до него, да увеличи страстта му, тя разпери пръстите на ръцете си и ги вкопчи в тялото му. Затвори очи и се отдаде на радостта от екстаза, който настъпваше и обземаше цялото ѝ същество.

Няколко мига по-късно Железния облак се отдръпна от младата жена и прилегна до нея. Той обви лицето ѝ с ръце, като докосваше нежно устните ѝ. Като я целуваше продължително, той разтвори с коляно бедрата ѝ. Влезе в нея неочаквано, с един неутолим копнеж. Дамита изви тялото си, за да посрещне неговото, и голите им тела се съединиха в едно, плът до плът във възторжен устрем.

Ръцете му сякаш бяха навсякъде по тялото ѝ в един и същ момент. Тя не бе на себе си от чувството, което изпитваше, от екстаза, в който бе изпаднала. Железния облак усети как и последната здрава мисъл напусна мозъка му. Той целуваше очите ѝ, носа ѝ, всяко място, което можеше да достигне. Чувстваше как размекващата го сила пулсира във вените му, как невероятното усещане напирва във всяка пора от тялото му. Той се изпъна и напрегна в момента, когато експлозията на блаженството го облада, радостен от желанието, с което младата жена прие смелите му, силни тласъци, докато той изливаше горещата си влага в нея. Като се притисна до него, тя също бе разтърсена от спазми на удоволствието. Железния облак я целуна с устни, тръпнещи от изпитаното щастие. Това

беше нежна, но страстна целувка. След това се отдръпна от нея. В очите им се четеше взаимно разбиране.

– Толкова те обичам! – Дамита докосна с ръка медночервената гладка кожа на лицето му. – Ако не бях дошла в Небраска, ако бях останала в Бостън, колко жалко би било! Никога не бих те срещнала някога, Железен облак. Ти си толкова особен. Просто неповторим!

– Както и ти, Бяла върба – индианецът взе ръката ѝ и зацелува нежно дланта ѝ.

– Ако не бях дошла тук, ти щеше да се ожениш за една от вашите жени, нали? – каза Дамита и се притисна към тялото му, докато мъжът я притегляше към себе си със силната си ръка. Тя се стгуши до него и се отдаде на пълно блаженство.

– Имал съм много жени, между които да избирам в своя живот, но нито една не е накарала сърцето ми да бие толкова силно, както когато съм с теб – нежно отговори Железния облак. – Не в цвета на кожата е разликата, а в жената и в начина, по който сърцето ѝ отвръща на мъжа. С нас стана магията. И така ще е завинаги.

– В началото се противях вътрешно да отговарям на името, което ми даде – прошепна Дамита, докато той целуваше носа ѝ, карайки я да тръпне от удоволствие. – А сега вече свикнах с него. Харесва ми, Железен облак. То е толкова красиво.

– Ти си реагирала срещу новото си име поради чувството, че губиш своята същност – отвърна Железния облак и я обърна с лице към себе си. – Но, както виждаш, ти си си ти с изключение на факта, че имаш още едно име, дадено ти от мъжа, влюбен в теб. Забеляза ли? Не съм карал Тимоти да те нарича Бяла върба. За него ти си Дамита. Но за мен ти си Бяла върба. Това достатъчно ли е за теб, моя прекрасна жено?

– Мисля, че всичко, което ти вършиш, ми доставя удоволствие – Дамита коленичи, за да е по-близо до него. Младата жена обви с ръце врата на индианеца, гърдите ѝ докоснаха неговите. – Ще ме ощастливиш ли отново? – прошепна тя, смутена от предложението си, но изпълнена с желание, което единствено той би могъл да удовлетвори.

А какво ще е утрото? Кой се интересуваше от него? Тази нощ светът бе техен!

Пръстите му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, като я галеха и я караха цялата да тръпне. Тя сложи ръце на раменете му и го придърпа го към одъра от кожи. Когато се качи върху него, тя започна да се движи първоначално бавно, като все повече увеличаваше темпото си. На мъжа не оставаше друго, освен да се отдаде на чувствата, които се пораждаха

в него.

Златистата коса откри раменете ѝ, докато държеше главата си изправена. Очите ѝ бяха притворени в екстаз. Гърдите ѝ се поклащаха и той ги хвана в топлите си длани, а пръстите му започнаха да гаят зърната им. След това Железния облак я обърна така, че отново тя беше отдолу. Почти достигнал точката на най-висшето удоволствие, той успя да влезе в нея още по-дълбоко. Зъбите му опираха в устните ѝ, докато я целуваше страстно, а ръцете му галеха гърдите ѝ. Познатата нарастваща сладост заля изцяло Дамита, когато почувства спазъма, обхванал Железния облак, преминаващ и в нейното тяло... След секунди те лежаха един до друг и дишаха тежко, здраво хванати за ръце.

– Никога не ще забравя тази нощ – усмихна му се Дамита нежно. Огънят гореше толкова слабо, че тя едва различаваше силуета на индианеца върху завивката до себе си. – Да бъдем сами с теб е толкова хубаво! Всеки път, когато се събуждам, си мисля какво ни очаква през деня, което да попречи на щастието ни. Подобно блаженство едва ли може да продължава вечно. Като че съм дух, и наблюдавам самата себе си от небето. Трудно мога да си представя, че всичко това наистина се случва с мен. Аз... аз никога не съм се смятала за красива, а и от дете постоянно са ме дразнили с това, че съм висока и слаба.

Младата жена се обърна и обхвана лицето му с ръце, вглеждайки се внимателно в очите му.

– Наистина ли откриваш в мен онова, което другите не виждат? Може би в очите ти съм красавица? Каж ми, Железен облак? Наистина ли? – припряно разпитваше тя.

– За мен ти си небето, вселената, луната и звездите, всичко взето заедно – отвърна ѝ индианецът, като я прихвана през кръста и я доближи до силното си тяло. – Намираш ли плачещата върба красива?

– Да – Дамита затвори очите си, когато Железния облак нежно я целуна толкова нежно, че тя едва усети докосването на устните му. Но усещаше топлината на дъха му и уханието на горска свежест от тялото му.

– Тогава, както аз, така и ти, се намираш красива – прегърна я Железния облак, а докосването на гърдите им караше сърцата им трепетно да бият.

Една неочаквана влажна топлина по глезена ѝ накара Дамита да замръзне, докато разбере, че някой я лиже по крака. Тя отскочи от обятията на любимия си и се обърна ужасена, за да разбере какво се е намерило в този прекрасен момент помежду им. Но след като откри

причината, се разсмя. Прилекна и прегърна дивото коте, като се смееше тихо, докато то, сложило лапи върху раменете ѝ и застанало на задните си крачета, се мъчеше да я близне по лицето.

– Виждаш ли? – попита я индианецът усмихнато. – И котето също намира, че си красива.

Дамита обгърна малкото зверче в обятията си и го залюля. Мъркането ѝ показа, че Бейби е щастлива.

– Забравих за удължената кашка. Сигурно животното се е почувствало самотно.

Младата жена обърна взор към Железния облак с изражение на безкрайна обич.

– Скъпи, благодарение на теб никога няма да съм самотна. Ще се погрижа ти също да нямаш причини да се чувстваш сам. Ще бъда винаги до теб, любими мой. Винаги.

Железния облак се приближи до момичето и нежно го целуна, след това двамата до насита си поиграха с диването. Когато легнаха един до друг, те сториха място на котето помежду си. Скоро всички заспаха, а Бейби мъркаше, като изпълваше нощния въздух с тих глас на задоволство.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След две седмици. Южен Илинойс.

Дамита се бе събудила рано и се разхождаше наоколо, опитвайки се да опознае новата земя, в която Железния облак бе довел хората си. Шалът ѝ беше плътно увит около раменете. Младото момиче повдигаше ресничестите краища на роклята си, за да се предпази от мократа трева, през която си пробиваше път напред през гората.

Тежката мъгла, която само преди минути се стелеше по земята като паднал от небето облак, сега на зазоряване изчезваше бързо.

Дамита пое дълбоко въздух, радвайки се на носещия се във въздуха лек мирис на бор. Множество тополи се извисяваха в сивата мъглявина наоколо. Те хвърляха сенки и разпръскваха крилатите си памучни семена, докато посребрените им листенца шумяха неуморно, подобно на дъждовен ромон. Там, където дърветата бяха по-малко, мястото се покриваше от множество диви цветя – цели купчини от червено, жълто, розово и лилаво. За миг Дамита се стресна, когато забеляза една жълта птица, която се придвижваше от боровете към тополовата горичка, пейки звучната си песен в листака. Двойка гарги се провикнаха в клоните над нея, а една красива птичка с жълто коремче изпя първата си песен за настъпващото утро.

Усмивната и спокойна от гледката наоколо, Дамита се отдалечи от Вълчото езеро – мястото, което Железния облак бе избрал за новото им селище. Тя си проправи път през гората нагоре по една стръмнина, докато стигна до отвесна скала, откъдето се виждаше реката Мисури и всичко, с което Бог бе дарил тази земя.

От своята наблюдателница тя можеше да обхваща с поглед мили наоколо. Прекрасният пейзаж, който се разкри пред очите ѝ, направо отне дъха ѝ. Докъдето можеше да види, земята бе покрита с тучна трева и богати, гъсти гори. Огромните възвишения, които се издигаха покрай реката, ѝ направиха голямо впечатление. Цветовете се преливаха – от мекото зелено в по-ниските им части, до тъмнозеленото на високите им върхове, покрити с трева и дървета. Долу, под нея, реката се извиваше в безброй невероятни форми, отразявайки във водите си слънцето, което вече грееше на небето.

– Добре ли избрах земята ни? – неочаквано попита Железния облак, който тихо бе застанал до младата жена.

Дамита се извърна рязко и почти загуби равновесие от изненада. Тя се зарадва, когато той я хвана със силните си ръце през кръста и я притегли към здравето си бронзово тяло, като я отместа от ръба на пропастта.

– Не усетих кога си дошъл – каза тя. Гледаше го отдолу-нагоре с благоговение, учудена от факта, че близостта му кара сърцето ѝ да тупти толкова бързо. Това бе едно прекрасно чувство и тя се надяваше то никога да не изгуби своето очарование.

– Това показва в действителност, Бяла върба, че не би трябвало да се отделяш сама в земя, която все още не ти е добре позната – в гласа му прозираха нотки на раздразнение. – Неразумно е. Независимо от това, че разубавачите внимателно са огледали мястото, не можем да бъдем сигурни, че враговете ни не са дошли от противоположната посока и може би в момента стануват зад хълмовете отсреща. Това е красива земя. В скоро време тя ще привлече и други!

– Изглежда ми напълно спокойна, прекалено ведра, за да се притесняваме от евентуални опасности – оправда се Дамита, дълбоко развълнувана от красотата на пейзажа. – Но аз ще обърна внимание на предупреждението ти, Железен облак. Съжалявам, че съм причина за вълненията ти точно днес, когато цялото ти внимание би трябвало да се насочи към строежа на селището. Аз... мисля, че съм проявила известна доза героизъм, нали?

– Не – отвърна ѝ Железния облак, като я целуна нежно. – Просто си била омагьосана от красотата на природата. Много хубаво е, Бяла върба, че изпитваш топло чувство към новия си дом. Няма да ти бъде леко да свикнеш с живота на омахите, както и с новата земя.

– Близо до Бостън пейзажът е изключително красив – спомни си Дамита и сърцето ѝ се сви от болка по родния край. – Но не може да се сравни с този в Илинойс – тя погали бузата му. – И не се бой за това, как ще привикна към вашия начин на живот. Та нали ще съм с теб?! Това е нещото, което в момента има значение за мен, скъпи мой. Ти си моят свят. Ако домът ми трябва да е вигвам, нека тъй да бъде! Ще се старая колкото мога и ще ти докажа, че съм сръчна и добра домакиня.

Железния облак я притегли още по-близо и като погледна през рамото ѝ в далечината отвъд кръгозора, изведнъж усети опасността, която би могла да попречи на щастието им. Черният койот. Къде се намира той сега? И братовчедът на Бялата върба – Джонатан. Къде ли е сега? И двамата са заплаха за тях, докато са живи!

Ако беше войнствено настроен вожд, с тъга помисли за себе си

Железния облак, би изпратил свои войни надлъж и шир, за да намерят тези врагове и да ги умъртвят. Но тъй като беше човек, търсещ мир и спокойствие, той нямаше да стигне дотам, за да осигури мирното съществуване за себе си, жена си, брат ѝ и цялото племе.

Ако те го откриеха, горчиво си помисли индианецът, нямаше да пощади тези хора!

– За какво си се замислил толкова сериозно? – попита Дамита, загледала в здраво стиснатата му челюст и във вгълбения, разстроен поглед на очите му. – Това е време за надежди, Железен облак, а не за съмнения. Най-сетне стигнахме земята, където можем да започнем живота си отначало. Нито един от племето ти не се разболя от шарка. Благодаря на Бога – нито Тимоти, нито аз, бяхме засегнати от тежката болест! Трябва да сме безкрайно благодарни на съдбата, вожде.

Тя обви лицето му с ръце, като накара очите му да срещнат нейните.

– Скъпи мой, ние – ти и аз – трябва да сме благодарни за всичко. Ние се намерихме. Сигурна съм, че няма други двама души на света, които така силно и безмерно да се обичат, като теб и мен.

Железния облак взе ръцете ѝ и ги постави върху голите си гърди.

– Днес, утре и завинаги любовта ни ще е така истинска, така всеотдайна, както в този момент – каза той развълнувано, а след това се наведе и я целуна опияняващо.

Младата жена изпадна в екстаз, когато, подчинявайки му се, полегна върху покритата с мъх земя и остана под тежестта на тялото му. Малки камъчета прошумоляха надолу по хълма, докато Железния облак с бързи движения смъкна роклята ѝ. Устните му я подготвиха за онова, което им предстоеше.

Дамита слабо се възпротиви на близостта на Железния облак под силната дневна светлина върху високата скала, като че беше венчана за небето. В момента ръцете му събуждаха желанието във всяка пора на тялото ѝ, а топлият вятър нежно галеше горещата ѝ плът.

Беше ранно утро. Хората в лагера едва се бяха размърдали и малко вероятно беше да тръгнат да оглеждат местността. Двамата бяха сами с небето, вятъра и летящите птици над тях.

Сякаш най-естествено беше да започнат деня си, своя нов живот, като си спомнят за обещаното помежду им. И какво по-добро от това отново да покажат един на друг дълбоката обич, която изпитваха взаимно. Никога не оставаше достатъчно време за онова дълбоко лично нещо, което имаха да споделят помежду си.

Железния облак я обгърна с ръце, като галеше красивите форми на тялото ѝ. Той разтвори внимателно бедрата ѝ и шепнейки с благоговейните името ѝ, я облада.

Влюбената млада жена го прегърна страстно, приемайки го. Устните му галеха гърлото ѝ, а след това се впиха в нейните в страстна, изпелеляваща целувка. Цялото ѝ тяло потръпваше, в обединяващия я с него ритъм под меката утринна светлина. Тя почувства тялото му напрегнато, а въздуха – натежал от неизбежността на края на едно дългоочаквано блаженство. Дамита все по-силно усещаше възбудата с всяко негово движение. Когато устните му се отделиха от нейните и той я погледна с натежали от страстта очи, тя почувства, че преминава границата на пълното себеотдаване. Здравно го прегърна, отново потърси устните му, докато телата им, вплетени едно в друго, най-сетне достигнаха точката на безкрайното блаженство...

Наситили страстта си, те се отделиха един от друг, спокойно излегнати върху тревата и загледани в перестите облаци, преминаващи по небето над тях. Когато на хоризонта се появи летящ орел, който засенчи с криле земята под себе си, те радостно възкликнаха в един глас:

– Уакода, благослови нашия съюз! – извика Железния облак и хвана ръката на Дамита. – Той ни изпрати орела, за да ни извести своето съгласие. Уакода ще ни дари с много деца – индианецът се наведе над нея, а ръцете му я галеха нежно. – Гърдите ти ще се изпълнят с мляко, с което ще храниш децата ни. Те щастливо ще сучат от тях.

Железния облак се наведе ниско и захапа нежно зърното на едната ѝ гърда, като леко стисна твърдата топчица между зъбите си.

Дамита притвори очи и усети, че непреодолимото желание отново се надига в кръвта ѝ. Но младата жена знаеше, че са отделили достатъчно време за собствените си егоистични потребности. Хората му го очакваха. Тя не би искала да е причина за това те да се почувстват пренебрегнати.

Сложи ръка на лицето му и внимателно го отдели от гърдата си.

– Желая те толкова много – каза Дамита, чувствайки нещо порочно в това да копнее непрестанно за този мъж, независимо че в скоро време щеше да стане неин съпруг. Неестествено ѝ се струваше да изпитва подобна ненаситна жажда.

Независимо от всичко, не би могла да се откаже от желанието си да притежава Железния облак, а и неговата страст не бе по-малка. Ако не го обичаше толкова много, тя би видяла грешката си в това, че се отдаде толкова лекомислено на чувствата си към него. Но тя го обичаше

толкова силно! Не би искала да продължи жизнения си път без него. Животът ѝ би загубил смисъла си...

Момичето се замисли и за брат си. Тя не би могла да пренебрегне неговите нужди. Преди да срещне Железния облак, животът на Тимоти бе на първо място пред нейния собствен. Не биваше да забравя колко важен е той за нея!

Индианецът я хвана за ръка и ѝ помогна да се изправи. Тя се засмя, когато започна да я облича. Настояваше той да го стори така, както я беше съблякъл преди това. Дамита се смееше весело, когато ръката му уж случайно закачаше гърдта ѝ или се спираше върху стомаха ѝ, точно над линията на окосмяването, там, където тя бе особено чувствителна. А когато той повдигна бельото ѝ, нахлузвайки го, и пръста му уж случайно я закачи, тя се изчерви и го прегърна страстно.

– Не е честно! – прошепна тя и постави лице върху голата му гърд. Целуна медночервената кожа, след това улови с устни едно от зърната на гърдите му, докато той продължи нежното си навлизане в нея. В жената се натрупваше все по-силно желание, от което цялата потръпна. Тя наклони главата си назад и косата ѝ като златна лавина падна надолу по гърба ѝ. Още едно последно влудяващо движение на ръката му и Дамита отново загуби представа за реалностите на заобикалящия я свят, опиянена от вълните, които минаваха по тялото ѝ... Почти загубвайки свят от удоволствие, тя обви ръце около Железния облак и се притисна до него, поднасяйки му устните си. Той я притисна в обятията си и когато я целуна, ласката му бе толкова нежна и красива, че за сетен път ѝ напомни истинската причина, поради която бе обикнала индианския вожд. Той винаги бе толкова внимателен, толкова любящ...

Устните им се разделиха и двамата, напълно облечени, тръгнаха ръка за ръка надолу по хълма и скоро навлязоха в тъмните горски дебри.

– Преди малко ти се скарах, че сама си излязла да се разходиш – каза Железния облак и дяволито я погледна. – Може би бях прекалено сприхав. Предпочитам да те търся всяка сутрин, ако такава ще е наградата ми, че съм те намерил.

– Мисля, че това може да се уреди – усмихна се Дамита. Тя сякаш летеше, толкова голяма бе радостта ѝ. Не можеше да си представи, че нещо би могло да попречи на щастието им някога! Струваше ѝ се толкова цялостно и недостижимо.

Въпреки това тя знаеше, че не бива да се чувства спокойна и така сигурна – за каквото и да било. Беше живяла щастливо до момента,

когато съдбата я бе лишила толкова неочаквано от родители. Разбираше, че и Железния облак може да ѝ бъде отнет по този начин.

Тя още по-здраво стисна ръката му и се приближи по-плътнo до него. Телата им се докосваха, докато вървяха. През смях той я взе на ръце и я понесе сред непроходимия храсталак. Скоро стигнаха земята, която той бе обявил за тяхно ново жилище. Жените приготвиха храна върху големия общ огън на открито, а младите момичета носеха вода от езерото. Мъжете режиха кедрови пръти за типитата, а други белеха брези за онези, които предпочитаха вигвамите за свои домове.

– Трябва да побързам, за да се включа в работата на жените – Дамита погледна към любимия си, който отказваше да пусне ръката ѝ толкова бързо. – Железен облак, чувствам се виновна, че не съм била там, за да помогна в разпалването на огъня. Сега трябва да отида и да взема участие в приготвяне на закуската.

– Жените от моето племе и без твоя помощ са сготвили не една манджа – засмя се индианецът и обърна лицето ѝ към себе си. – Бяла върба, ти ще можеш да дадеш своя принос в работата. Индианките от нашето племе работят усърдно. От тях зависи преживяването на нашия народ – приготвянето на храната, подслона, дрехите, както и култивирането на парчетата орна земя. В замяна на това те се ползват с изключително уважение. Желанията им са на почит. Много от дейностите и ритуалите на племето зависят от тях. В семейството майката е център на истинската привързаност.

Той притегли в обятията си Дамита и за момент я задържа, преди да се отправи към войните си и да се включи в ежедневната им дейност.

– Моя Бяла върба, никой не е по-близък от жената, никой не може да е по-скъп от съпругата – прошепна той в ухото ѝ. – Когато тя умре, заедно с нея умира и радостта на мъжа ѝ. Моя Бяла върба, независимо че още не е минала сватбената церемония според традицията на моето племе, аз гледам на теб като на своя съпруга. Внимавай нищо лошо да не ти се случи. Ти си моята радост моят живот!

Те останаха още минута притиснати един до друг, след това Железния облак я въведе в селото. Преди да се захване с работата си, Дамита постоя настрана, като се опитваше да намери Тимоти между хората, заети със задълженията си. Тя бе учудена от това, колко бързо се издигаха жилищата на хората от племето. Типитата имаха конична форма и бяха покрити с бизонски кожи обработени и от двете страни. Подпорните им колове бяха от кедръ с височина до шестнадесет стъпки⁴.

Поставянето и направата на типитата бе основна задача на жените.

Първо се изправяха четири стълба, привързани с груби ремъци на около метър от единия край. Други пръти, десет до дванадесет на брой, според големината на палатката, се подреждаха в кръг около четирите опорни кола, като входът оставаше на запад.

Вигвамите представляваха кръгла палатка, направена от превити млади фиданки, покрити с рогозки. Бяха с високи стени и с куполообразен покрив, с отвор в центъра, за да може пушекът да излиза навън и светлината да има достъп в колибата. Това бе подслон, където Дамита, брат ѝ и Железния облак щяха да живеят.

Преди да е открила Тимоти, младата жена се загледа в майките, които се грижеха за своите невръстни, непроходили още рожби. Роклите им на кърмачки бяха завързани с колан през кръста, като горната им част бе пригодена да поддържа детето, а краищата ѝ бяха праметнати отпред и затъкнати в колана. Майката леко свиваше рамене, когато детето се отпуснеше в своето легло, напомнящо торба, и оттам наблюдаваше света наоколо. За Дамита това бе невероятно приятна гледка. Щом майките тръгнаха бавно нанякъде, децата бързо се умиряваха и заспиваха.

Най-сетне Дамита откри Тимоти между младежите, които носеха дървени колове от вътрешността на гората в лагера. До него вървеше Стройния лос, а Бейби се влачеше след двамата, вързана на дългата си връв.

Младата жена виждаше как брат ѝ се променя пред очите ѝ.

С всеки изминал ден той все повече заприличваше на индианец, отколкото на бял човек. Стройния лос му беше дал свои панталони, които брат ѝ носеше вместо собствения си брич и бялата риза, а краката му бяха обути в красиво избродирани с мъниста мокасини.

Дамита прикри с ръка усмивката си, когато го видя да разговаря с няколко от момчетата-омахи, тъй като вече бе научил доста от езика на племето. Тя погледна небето и благодари на Бога, че бе я дарил с брат, който приемаше промените, вместо да се противи и да се бори срещу живота, в който и двамата бяха се озовали. Младата жена благодари на Бога за това, че Тимоти бързо се бе възстановил от болестта, а и никой от хората на Железния облак не се беше разболял от шарка. Инкубационният период отдавна бе минал. Тя вече не се вглеждаше в лицата на заобикалящите я, търсейки познатите признаци. Опасността повече не ги грозеше.

4. Една стъпка – приблизително 30 см – Б.пр.

Успокоена, тя се зае с ежедневните женски грижи, като сама се чудеше на бързината, с която усвояваше начина на живот на омахските жени. Странно, но сред тези хора тя се чувстваше като у дома си.

Неочаквано една мисъл я обезпокои. Твърде дълго бе отбягвала спомена за Джонатан и мисълта за това, дали ще ги открие и защо още не е успял...

Тази мисъл я накара да изтръпне цялата от страх.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънчевата светлина докосваше върховете на зелените илинойски хълмове, но мъглата все още забулваше полята, галейки тревата и бляскавата роса по нея. Джонатан яздеше в лек галоп, здраво седнал на коня си. Главата му бучеше, гърлото му бе пресъхнало, а лицето му трескаво гореше. Нищо не бе в състояние да го спре в решителното преследване на Дамита и Тимоти. Издирването им го бе довело до Илинойс, следвайки дирята на преселващите се индианци.

След като бе разбрал, че племето на Железния облак бе напуснало резервата приблизително по едно и също време с изчезването на Дамита и Тимоти, Джонатан бе стигнал до заключението, че вождът на омахите е техният похитител. Той не проумяваше истинската причина за това, освен като знак на отмъщение.

Когато Джейкъбс си припомняше последното посещение на Железния облак в агенцията и това, как от пръв поглед индианецът и Дамита бяха изпитали някакво вътрешно влечение един към друг, кръвта му моментално кипваше. Вождът на омахите бе решил да я отвлече, за да му отмъсти. Джонатан смръщи вежди. Не можеше да разбере защо и Тимоти бе замесен в целия план, тъй като той определено се явяваше спънка в отвлечането. Мъжът изтри една студена капка пот от челото си. Раменете му се приведоха напред поради влошеното му здраве. Той бе подочул слухове за това, че Железния облак е избрал Илинойс за своя цел. Черния койот, който се беше отцепил от племето си, бе разпространител на мълвата, но когато Джонатан се опита да го намери, за да му помогне в преследването, той бе изчезнал яко дим.

Агентът хвърли уморен поглед към Брайън Дейвис, който от всички войници във форта бе най-подходящ за подобна задача – да открие вожда на омахите. Не бе тайна, че те двамата с Железния облак бяха яздили редом през войната и бяха останали приятели. Ако Дейвис откриеше следите на бегълците, то Джонатан щеше да обърка плановете на твърдоглавия индианец. Именно затова Джейкъбс бе помолил войника да го придружи в този поход из непознатите земи, но също така би се радвал да види как приятелството на Железния облак към Брайън се превръща в изпепеляваща ненавист.

Приятният отрязък равна земя остана зад тях. Групата войници, които следваха агента, прекосиха един поток, граничещ с мочурище,

покрито с млади фиданки, шубраци и тръстики, където рояци комари закръжиха около Джонатан и нападнаха лицето му. Той ги размазваше, ругайки. Мъжете навлязоха в район, който бе един лабиринт от мочурлива земя, шипки и тръни, големи площи с дива лоза и акри⁵ висока тръстика. Острите краища на листата на водните растения режиха кожата като бръсначи. Конниците преминаха това злокобно място и продължиха пътя си през ливади, където многобройни метличини бяха цъфна-ли с приличащи на сини шапчици цветчета, украсени по края с бели ивици.

Брайън яздеше на разстояние зад Джонатан. Беше все още разгне-вен, че именно той бе избран да търси верния си другар. Приятелите не се предават един друг. Намирането на Железния облак би било най-ло-шата измяна. Ако вождът на омахите бе желал той да узнае плана му за отвлечането, както и подробности, свързани с тайнственото му замина-ване, би му казал. Години наред те бяха споделяли своите тайни. Но то-зи път индианецът явно не бе се доверил на Брайън и войникът разбира-ше защо. Железния облак е имал вътрешно предчувствие, че може би приятелят му ще бъде принуден да издаде местонахождението му. А би могъл и да го открие, тъй като беше прекрасен следотърсач.

В началото Брайън се бе опитал да води Джонатан в кръг, за да за-бави пристигането им в Илинойс. С това целеше да обезкуражи агента и да го накара да се върне във форт Калхуун. Но веднага, щом хитростта му бе разкрита, бе принуден да тръгне в правилната посока, водеща към Железния облак.

Изпълнен с гняв, войникът държеше ръката си върху пистолета, поставен в кобура на кръста му. Беше убеден, че каквото и да е сторил приятелят му, то е за доброто на племето. Лейтенантът обаче бе изнена-дан от решението на вожда да похити двама от белите хора, ако наисти-на го бе сторил, тъй като не това бяха похватите на Железния облак. Ако беше отвлечена само жената, това би имало някакъв смисъл, тъй ка-то Брайън бе усетил симпатията му към нея. Но да вземе и момчето? То-ва е напълно безсмислено, освен ако не бе направено за отмъщение.

Войникът наблюдаваше Джонатан внимателно през последните два дни и забелязваше колко е зачервено лицето му и как понякога като че ли се люшка върху седлото, готов да падне всеки момент. Брайън смуш-ка с токовете на ботушите коня си и се изравни с него.

– Не изглеждаш особено добре – каза загрижено лейтенантът.

5. Единица мярка за повърхнина – Б.пр.

– Не ти влиза в работата как изглеждам – изръмжа агентът и го погледна сърдито. – Върши си работата. заслужи парите, които правителството великодушно ти плаща. Заведи ме до селището на Железния облак.

Брайън смръщи вежди, когато Джонатан сухо се закашля в шепата си. За първи път видя и обрив по врата на агента, високо над яката му.

– Боже мили, човече! – извика уплашено той. – Защо не ни каза, че си болен от морбили? Или искаш всички ние да се заразим и да те последваме в страданието ти?

Агентът неочаквано зяпна, а очите му се разшириха от страх, докато гледаше Брайън.

– Какво искаш да кажеш? Че имам морбили? По дяволите! Просто съм се простудил. Това е всичко.

– Не съм чувал за простуда, придружена с обрив – отвърна му лейтенантът. – Сигурен съм, че си болен и си с висока температура. Освобождавам те от каквито и да било задължения. Ще поема командването на хората. В интерес на всички ни е да се завърнем обратно във форта.

Джонатан докосна с ръка врата, а после лицето си, като мърмореше:

– Не може да бъде! Не е... възможно... да съм заболял от морбили!

Той замълча, защото се чувстваше прекалено зле, за да се държи върху седлото. Спря коня си и се плъзна на земята. Коленете му се подгънаха под тежестта на тялото му. Хвана главата си с ръце за миг, след това си спомни какво му беше казал Брайън за завръщането им във форта и отново се изправи на крака и се качи на седлото на коня си.

– Никъде няма да отида, освен в селището на омахите! – отсече той. – Беше ти наредено да намериш Железния облак. Никой не е отменял заповедта.

– Аз я отмених! – отвърна лейтенантът и спря с ръка останалите конници. – Трябва да те върна във Форта, където ще бъдеш лекуван.

– Не ми трябва доктор! – каза Джонатан и бавно посегна към кобура на пистолета си. Ръцете му силно трепереха, но той с мъка успя да измъкне оръжието, закрепил го върху гърба на коня си и го насочи към Брайън.

– Заповядвам ти да продължиш мисията си! – нареди той с пръст, поставен на спусъка. – Ако се възпротивиш, ще те застрелям.

– И ще бъдеш арестуван за истинско убийство, когато се завърнеш във форт Калхуун – саркастично се усмихна Брайън. – Не мога да повярвам! Или треската напълно е помрачила разсъдъка ти?

Обезумял от болестта и без да е в състояние нормално да прецени

последниците от своята постъпка, Джонатан стреля. Куршумът премина на милиметри от лявото рамо на лейтенанта и изплаши коня на агента, който се впусна в бесен бяг, като остави господаря си да се държи с мъка на крака, с пистолет, паднал на земята до него.

Брайън за момент се вкамени, но след това вълна от гняв го заля и той пришпори коня си, като ритна пистолета от ръката на Джонатан.

– Кучи сине, заслужаваш да пукнеш тук сам! – изръмжа войникът. – Не си бил нищо друго, освен трън в очите на всички индианци от Небраска. Нито един агент не би могъл да е толкова отмъстителен, жесток и алчен, както ти. Не зная какво е мислел президентът Грант, когато те е назначавал на този пост.

– Ти ще... съжаляваш – закани се Джейкъбс. Той дишаше тежко, а очите му светеха трескаво. – По дяволите, Брайън, ще ми платиш за това! Когато се върна във форт Калхуун, ще получа главата ти!

Лейтенантът го изгледа с презрение, след това обърна коня си и полетя напред. Войниците му го последваха.

Брайън бе разбрал за заповедта на Джонатан да бъдат разстреляни жената и детето поради страха му от разпространение на болестта сред останалите от племето.

– Никой не е насочил пистолет в главата му. Независимо от това обаче, той е не по-малко обречен да умре заради онези, които заповяда да бъдат разстреляни – прошепна Брайън, като съжаляваше, че няма доказателства за убийството.

С дни бе търсил телата на убитите, но не бе ги открил. Ако успееше да открие останките на майката и детето, то светът щеше да се отърве от един луд, тъй като Джонатан щеше да бъде обесен. Но без доказателства никой не би могъл да убеди Вашингтон, че агентът е виновен. Това бе причината той спокойно да остане на поста си във форт Калхуун, като продължаваше да нанася вреда на индианското население.

Мислите на Брайън отлетяха към Железния облак. Чудеше се къде ли е сега и дали е в безопасност. Не преставаше да мисли за Дамита и Тимоти. Дали наистина са с индианеца? Ако не беше придружен от войници, той не би издържал на изкушението да намери вожда, та дори и само за да задоволи любопитството си. Но не би сторил нищо, което би застрашило приятеля му, особено сега, когато Джонатан не бе сред тях. Никога нямаше да отведе войниците си до новите земи на омахите, тъй като никога не би могъл да знае кой измежду тях е приятел и кой враг на индианеца. Лейтенантът яздеше пред останалите с надеждата, че ще види някога приятеля си при по-благоприятни обстоятелства.

Джонатан направи опит да се изправи, но краката му не го слушаха. Главата му бучеше, а устата му бе пресъхнала, като че беше пълна с памук, който попиваше слюнката. Той започна да се влечи по посока на водата, която блестеше недалеч в хрусталака.

– Господи! – отчаяно промълви на себе си той. Не виждаше дори коня си наоколо. Всички го бяха изоставили!

Обзе го празнота, страх обхвана съзнанието му. Прекалено слаб, за да продължи, той се обърна по корем и заридя, заровил лице в ръцете си.

– Господи, какво съм сторил, за да заслужи това?

След известно време Джонатан започна бавно да се придвижва, докато стигна брега на езерото. Сумтейки, той затытри тялото си до него и успя да потопи ръцете си във водата. Пресегна се и напълни две шепи със студена, прясна течност и жадно я преглътна. След това тежко въздъхна и се обърна на една страна. Остана да лежи свит на кравай, разтърсван от студени тръпки. Скоро се отдаде на съня си, пълен с кошмари. Индианци го бяха заобиколили и изчакваха реда си, за да забиват острите си стрели в тялото му.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко дни.

Барабаните биеха, бързите удари създаваха строен, ритмичен, пулсиращ звук, придружен от трополенето на кратуна и сърнешки копита, прикрепени с ремъци към една красиво инкрустирана с мъниста пръчка.

Това бе нощта, в която омахите празнуваха изграждането на новото си селище в горските дебри на Илинойс, като отдаваха благодарността си на Уакода за това, че ги бе дарил с милостта си и с толкова прекрасна и обширна нова земя.

Въздухът бе изпълнен с приятен мирис на различни гозби, които се варяха на големия огън на открито и дразнеха обонянието. Няколко стълба, наричани „ху-утугашки“, бяха поставени в края на огъня, наклонени към него. На тях бяха окачени връщите казани. Миришеше на зелен орех, наречен „ну“, който варяха, а след това белеха и ядяха като зеленчук, както и на корените на голямата жълта водна лилия „титауе“. Сочните стъбла на млечката се прибавяха към царевицата, месото и гъбите и се пържеха в мазнина. Бутове от дивеч се печеха над пламъците на огъня, а покрай тях бяха набучени няколко диви патици, които се печеха малко по-встрани.

Дамита и Железния облак бяха седнали сред индианците, скупчени около огъня, чиито пламъци хвърляха светлина върху лицата на събраните в широк кръг около него хора. В далечината палатките и вигвамите изглеждаха призрачни. Над главите им в чистото, тъмно небе като брилянти светеха звезди и когато барабаните и тропарите спряха дивия си ритъм, не се чуваше никакъв друг звук, освен пукането на горящото дърво. Възрастните с удоволствие започнаха да разказват предания, приказки и митове, които откриваха в дебрите на паметта си.

Дамита гледаше Тимоти, който беше седнал до Стройния лос, лицата им бяха напрегнати – те слушаха разказите за пигмеи и гаяши, малки горски хора, които играеха в леса и прериите и объркваха пътя на хората. Младата жена се усмихна, когато забеляза колко добре се беше научил брат ѝ да седи здраво на петите си, подобно на останалите индиански момчета на неговата възраст. Бавно, но сигурно той се променяше и все повече заприличваше на онези, с които играеше и яздеше ежедневно. Ако не бе цветът на кожата му, Тимоти напълно би могъл да мине за младеж от племето омаха! Дори тази вечер носеше мънистена превръзка

на челото си и парчета кожа около ръцете си. Той не носеше вече брича, ризата и обувките си. Губеше се сред приятелите си гол до кръста, а индианските кожени панталони с ресни стояха все по-естествено на момчето.

Самата Дамита бе облечена в нова мека кожена рокля, украсена с мъниста. Краката ѝ бяха обути с мокасини, а косата ѝ бе хваната и сплетена на тила. Китка цветя бе забодена в къдриците над лявото ѝ ухо.

И отново стържещият звук на тупиковите⁶ човки, използвани като хлопки, и настойчивият тътен на барабаните изпълваха нощта с непреставащ ритмичен звук. Дамита извърна глава и видя как по-големите младежи спряха да говорят помежду си и хората се насъбраха и пееха песни под акомпанимента на инструментите. Младата жена вече знаеше, че песните са неделима част от живота на омахите. Чрез тях те достигаха до своя мистериозен Уакода. С песните си те даваха израз на чувствата си. Индианците пееха на родния си език, който, независимо че бе неразбираем за Дамита, ѝ звучеше много красиво. Тя внимателно слушаше и се радваше на близостта си с хората, които бяха я приели с отворени сърца, като своя.

Ухо-тете-ниде-то – пееха те.
Ухо-тете-ниде-то.
Ай-дакута-ниде-то
Ухо-тете-ниде-то-хи
Ай-дакута-пайде-то-хи-та.

Железния облак се извърна към Дамита. Очите на всички от племето бяха обърнати към тях двамата. Тогава индианецът изпя песента на разбираем за Дамита език:

Празникът те очаква – ела с нас и яж,
Празникът те очаква.
Хора, приятели, елате да ядем.
Пирът е застинал в очакване.
Хора, приятели, елате на трапезата!
Хи то.

Без повече думи вождът, обут само в къси панталони, се изправи и заедно с още няколко бойци отиде до храната, която няколко жени разпределяха в чинии.

6. Вид морски птици – Б.пр.

Бяха обяснили на бялата жена, че на официално тържество като това мъжете поднасят храната. Приношението пред Уакода се правеше от най-висшите по ранг мъже, които присъстваха, и сега тази чест се падаше на Железния облак като вожд на племето.

Скоро на всеки бе дадена храна. Дамита наблюдаваше тяхната учтивост. Всеки благодареше, когато получаваше своя пай. Събраните мълчаливо наблюдаваха застанали до огъня Железен облак, който принасяше дара на своето племе пред Великия дух. Той вдигна малък къс месо, след това го хвърли в пламъците на огъня като признание за това, че храната им изцяло е дар от Уакода.

След ритуала всички усмихнато заговориха и започнаха да се хранят, като използваша лъжици от рог и метал. Повечето омахи наричаха металните прибори „метален рог от бизон“.

– Интересно ли ти е празненството? – попита вождът, като се наклони към Дамита, докато оставяха настрана празните си чинии. – Нима нямаш усещането, че това те прави по-близка на омахите?

– Да, забавлявам се – тихо каза тя. – Много ми е интересно!

Вниманието им бе привлечено от силна врява. Погледите им се спряха върху група младежи и девойки, които бързо бяха изяли храната си и се бяха отдали на игри...

Дамита откри Тимоти и Стройния лос сред младежите, които стояха отстрани. Вместо да вземат участие, те просто наблюдаваха отстрани детската игра. Дамита отново се вгледа в играещите деца и забеляза, че през кръста на едно от тях е привързано дълго въже. Същото въженце беше увито около телата на много от децата. Играта, която индианчетата започнаха, донесе много настроение и смях. Децата запяха и затичаха, весело преминаха през селото и правеха по някоя безобидна бяла – хвърляха камък в отвора на някой вигвам или почукваха върху купчина дърва. Всяко от децата се бе хванало за въжето на пояса на момчето пред него.

– Играта им се нарича „ухе-бошо-шо“ или кривата пътека, позната още и като „последвай водача“ – обясняваше й Железния облак.

Очите му случайно се спряха върху Тимоти. Вождът се радваше, че с облеклото си той почти не се отличава от останалите младежи на неговата възраст. Беше доволен, че момчето толкова бързо се бе приспособило към новия начин на живот. Индианецът чувстваше, че става все по-близък с Тимоти, и това го радваше повече от всичко друго. Бе завювал сърцето на любимата си, но и любовта на единствения човек, на когото тя държеше много – брат й. Железния облак се усмихна, защото

знаеше, че именно това му създава особен вид удобство. Да, чувстваше се спокоен...

Веригата от деца се разпръсна и те започнаха някаква нова игра. Момчетата, които бяха войници, носеха шапки, направени от царевична шума, а момичетата носеха одеяла.

– Сега те играят „отиване на лов“ – обясни й пак индианецът. След това посочи с кимване групичка невръстни деца, които наблюдаваха игрите. – Виждаш ли малките момиченца? Те носят кукли, направени от царевични кочани, а момчетата яздят своите въображаеми кончета от слънчогледови стъбла с оставен цвят накрая. Но скоро те ще възседнат истински коне.

– Колко мило! – засмя се Дамита. – Железен облак, всички те изглеждат толкова доволни. Сигурно това кара сърцето ти да се изпълва с гордост. Планът ти е успешен. Ти пресели хората си, затова те са щастливи сега.

– Те наистина са доволни – съгласи се Железния облак, но леко смръщи веждите си. – Но някои от тях все още са тъжни. Те никога няма да престанат да чувстват липсата на бащината ни земя. Не им липсва резерватът, а земята на Небраска, небето на Небраска, птиците на Небраска. Да, всичко това им липсва, но те не са от хората, които се оплакват. Отдавна са се научили да използват това, което Уакода им дава. Аз бях този, който не можеше да се примири с малкото, което народът ми получаваше. Уакода разбра съмненията ми, моето нещастие, в противен случай нямаше да получа благословията му днес чрез множеството замени лица наоколо.

Дамита се сгуши в него и сложи ръката си в неговата.

– Аз самата се чувствам благословена – прошепна тя, като го гледаше, без да е в състояние да потисне своя възторг. – Скъпи мой, ти ме направи толкова щастлива. Как бих могла някога да ти се отблагодаря?

– Като станеш моя жена – отговори Железния облак и нежно стисна ръката ѝ. – Скоро. Ще оставим още малко време на хората ми да привикнат с мисълта за нас, след това ще се съединим завинаги.

– Нищо не би ме направило по-щастлива – тихо каза младата жена и взе нова чиния, която един от младежите ѝ предложи. Тя се засмя, когато погледна яденето. Веждите ѝ се вдигнаха въпросително, докато се мъчеше да разбере какво е това.

– Омахите го считат за деликатес – успокои я вождът, като забеляза колебанието ѝ да опита от новото блюдо. – Приготвено е от костен мозък на преден и заден сърнешки крак. Разбива се с края на клонка от

дива череша, която се използва при сервирането му. Тази черешова пръчка се нарича „уашибе ибагу-ди“.

Железния облак поднесе късче от деликатеса до устните ѝ. Дамита отхапа малко, за да опита специалитета, но след това нетърпеливо го взе от ръката му и го изяде.

Остатъка от вечерта премина в песни и игри. Младата бяла жена внимателно слушаше, докато вождът разказваше на групичка малчугани, които го гледаха с широко отворени очи, как е започнало всичко и за тайнството на създанието.

– В началото – каза той, като се усмихна поотделно на всяко от децата – Уакода, Великият дух, създал света за собствено удоволствие. Той натрупал планините, издълбал езерата, прокарал реките, посадил горите. Той създал насекомите, рибите, влечугите, птиците, зверовете и хората. Всичко тленно и нетленно е творение на Великия дух. Всички са негови чада, както и човекът, който стои малко по-високо от животните. Той е по-съвършен единствено с това, че разбира по-добре и знае повече за Великия дух...

След разказа всяко от децата силно прегърна Железния облак и отиде да си легне.

Тимоти дойде развълнуван до сестра си, като държеше в ръце дивото коте.

– Искам да прекарам нощта със Стройния лос – помоли той с широко отворени очи. – Може ли, Дамита? Имаме толкова много да си говорим.

– Засмяното момиче позволила ли е на Стройния лос да те покани? – попита сестра му и прибра кичур от косата му под мънистената превръзка. Брат ѝ никога не бе изглеждал толкова добре.

– Да – отвърна ѝ Тимоти. Той гледаше към очакващия го заедно с още няколко момчета Строен лос и отправяше умоляващ поглед към сестра си. – Моля те, Дамита! Умолявам те!

Младата жена внимателно огледа момчетата, след това се обърна към Железния облак, който ѝ се усмихна и кимна утвърдително. Тя прегърна брат си с думите:

– Добре, отивай! Вървете право в дома на Стройния лос. Да не направите някоя пакост.

– Мислим да приседнем край огъня и да си разправяме разни истории – тичайки, през рамо ѝ каза Тимоти. Групата момчета се скупчиха около брат ѝ в момента, в който той се приближи до тях.

Дамита проследи с поглед как се отдалечават. Тя виждаше с

облекчение, че брат ѝ е щастлив сред новите си другари. Той бе принуден да изостави приятелите си в Бостън, но сега като че ли бе намерил техни заместници, дори по-добри приятели, между тези момчета, чиито думи и постъпки бяха искрени. В Бостън много от другарите му бяха разглезени и със своите лудории причиняваха не една безсънна нощ на майките си. Но тук, в гористите хълмове на Илинойс, всичко беше толкова спокойно, така съвършено!

Хванати за ръце, Дамита и Железния облак влязоха във вигвама. В огнището още проблясваха въглените. За момент младата жена спря и се огледа наоколо, обгърна с поглед новия си дом. Тя го намираше напълно достатъчен и твърде различен от съвършения дом на родителите си в Бостън, където всяка скъпа вещ имаше своето определено от стопанката място и никой не смееше да се докосне или да премести нещо там.

Тук, сред простотата на вигвама, тя се чувстваше по-жизнена и по-свободна. Мебелировката бе проста. Постелките на леглата бяха от мечка кожа, от животно, убито през зимата, когато козината му е най-гъста. Възглавниците бяха направени от мека сърнешка кожа, напълнени със зимна сърнешка козина. Освен няколкото върбови столчета, нямаше къде другаде да се седне във вигвама. Домакинските прибори също бяха малко, но напълно достатъчни. Жените правеха доста груби съдове, украсени с вдлъбнати линии. Едно гърне постоянно стоеше на огъня. Използваха се керамични и дървени купи. В дъното на вигвама, върху въже, бе метнато одеяло, което отделяше постелята на Тимоти от тази на Дамита и Железния облак. През повечето нощи те дълго бродеха из гората, за да намерят нужното тихо кътче за страстните си прегръдки.

– Тази нощ, моя Бяла върба, домът ни принадлежи изцяло – каза индианецът, като измъкна цветята от косите ѝ и ги хвърли настрана.

– Затова ли с такова удоволствие ми кимна, когато Тимоти поиска да остане със Стройния лос през цялата нощ? – попита Дамита с разтуптяно сърце, докато той сваляше роклята ѝ и топлината на въглените от огнището облъхваше и галеше моминската ѝ снага.

– Може би? – отвърна любимият ѝ. Като захвърли настрана роклята и коленичи пред нея, той повдигна стъпалото на единия ѝ крак, за да свали мокасината от него. – Нима и ти като мен не виждаш в това една възможност да останем сами? – попита той, като я гледаше дяволито.

Дамита застана пред него на колене и сложи ръце на кръста му, а след това ги смъкна леко надолу.

– Скъпи, аз още от сутринта правя своите тайни планове, преди

още да си ми дал първата си целувка – прошепна тя.

Железния облак замря, когато младата жена докосна с пръсти тялото му. Тя движеше ръцете си бавно и внимателно, а след това все по-настойчиво.

– Ти заговорничиш? – през стиснати зъби попита той. – Моята жена знае как тайно от мен да крои планове?

– Единствено заради теб, мой скъпи, и нуждата ми да бъдем заедно! – Дамита хвърли настрана дрехите му.

– И какво успя да сториш? – мъжът сложи ръце върху нейните, спирайки за момент безкрайното удоволствие, което докосването ѝ му доставяше, тъй като то бе твърде бързо и силно. Сложи ръце на раменете ѝ и я положи върху меката кожа. Отпусна се до нея и с устни загали гърдите ѝ, изтръгвайки дълбоки страстни стенания.

– Докато се къпехме със Засмяното момиче в реката, аз ѝ подхвърлих, че може да накара Стройния лос да прекара нощта с Тимоти – призначил я. – Стори ми се, че Засмяното момиче одобри предложението ми.

– Това е чудесно за мен и теб – каза индианецът и леко разтвори с коляно бедрата ѝ. – Моя Бяла върба, моята интригантка... – Железния облак започна да я целува пламенно и още по-страстно я облада.

Дамита извика от удоволствие, след това обви с крака кръста му, отдавайки се на завладяващото я силно желание. Той я прегърна и я притисна до себе си. Сля се с нея, докато устните му мълвяха любовни слова. Те продължиха да се любят бавно, като всяка частица от телата им беше събудена от удоволствието и насладата, а всяка ласка ги доближаваше все повече и повече.

Мигът на върховно удоволствие ги разтърси. Невероятното усещане нахлуваше и покоряваше изцяло телата им. Накрая легнаха притиснати един до друг. Ръцете на Железния облак не преставаха да гаят прелестната копринена кожа на младата жена.

– Бих могъл да те любя през цялата нощ, ако ми разрешиш – прошепна в ухото ѝ той.

– Съгласна съм – отвърна Дамита и въздъхна с притворени очи, докато устните му бавно тръгнаха надолу от шията към гърдата ѝ...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Брезовото кану на Железния облак тихо пореше водата, веслото му ту се потапяше, ту блесваше на слънчевата светлина. Въздухът бе свеж. Запознати с начина на живот на индианците, Дамита и Тимоти седяха един зад друг зад Железния облак и се радваха на ниско надвесените дървета, обграждащи тихата и спокойна река, която змиевидно лъкатушеше през гората.

Дърветата от едната ѝ страна бяха без листа, залети дълбоко от водата. Изглеждаха като гротескни скелети, които им махаха с ръце. Дамита отвърна поглед от странните дървета – не искаше нищо да разстройва разходката ѝ през този ден. Железния облак бе обещал да научи Тимоти на много неща и тя също бе поканена да присъства на урока.

Младата жена леко се усмихна. Мислеше, че добре разбира причината за сърдечната покана да се включи в излета.

Железния облак не можеше да се насити на присъствието ѝ – нещо, което и тя самата изпитваше към него. И двамата ценяха всяка свободна минута, като че ли нямаше да има друга такава. Та нали животът е хазарт и човек трябва да се възползва от всеки удар на сърцето си!

Младата жена се загледа в гърба на индианеца. Възхищаваше се на стегнатите му мускули, докато той продължаваше да гребе. По гладката му медна кожа бяха се появили капчици пот, които лъщяха като лек пролетен дъжд.

Дамита се надяваше, че Тимоти не я следи с поглед. Страхуваше се, че може да открие дълбокото ѝ чувство към Железния облак. Споменът за дългите часове, изпълнени с любов, караше бузите ѝ да розовеят и горят. Буен огън гореше и дълбоко в нея.

Не бе предполагала, че любовта може така изцяло да я погълне.

Разбира се, тя отдавна бе осъзнала, че на земята няма друг мъж като Железния облак. След като го бе сътворил, Господ сигурно бе захвърлил калъпа!

Дамита се вкопчи в лодката, когато индианецът неочаквано смени курса и те се насочиха към брега. След като спряха в тясна пясъчлива плитчина, той се приближи до Дамита, взе я на ръце и я отнесе на сушата.

Тимоти скочи от кануто, побърза да ги настигне и тръгна редом с тях. Изпъкналите му голи гърди издаваха чувството на гордост от факта,

че Железния облак специално отделя от времето си, за да го посвети в начина на живот на неговото племе. Това, че Дамита бе с тях, не разваляше нещата.

Тимоти скришом погледна към сестра си. След като тя не се държеше с него като с бебе пред Железния облак, присъствието ѝ с нищо не му пречеше. Подобно държание би било най-лошото за момчето, особено сега, когато то бе успяло да си възвърне любовта на индианския вожд, както и благоразположението на много от жителите на селото.

Новите му приятели го гледаха в очите, вслушваха се във всяка негова дума.

Разбира се, мислеше си той усмихнато, те не забелязваха, че и той прави същото. Всяка дума, всяко движение бяха нов урок за него. Всеки ден той се събуждаше с желанието да научи нещо повече за техния живот.

Не искаше никога да престава да се учи. В мечтите си момчето се виждаше като голям боец!

Един ден той щеше да стане омахски воин и щеше да заслужи тази почетна титла с постъпките и делата си!

Тези мисли така бяха го завладели, че момчето се препъна в една дупка и неочаквано зарови лице в земята. Железния облак веднага се притече на помощ – протегна нежно ръката си и му помогна да стане.

Унизен, Тимоти не можеше да скрие червенината, избила по бузите му, докато изтупваше пръстта и парченцата изсъхнали листа от гърдите и панталона си.

– Тимоти, трябва да бъдеш... – започна Дамита, но спря наскоро изречението, като видя мълниеносния поглед на брат си, който ѝ показваше, че не иска да се отнасят с него като с дете.

Тя се усмихна от неудобство и се отдръпна от него. Обърна се и тръгна редом с Железния облак. Тимоти вървеше от другата страна на вожда и внимателно гледаше в краката си, за да не допусне нова подобна ситуация. Бейби бе оставена у дома при този излет, а Стройния лос проявяваше голямо желание да се грижи за котето.

Железния облак продължи още малко напред, докато намери подходящо място да поседнат и да поговорят – малко езерце с тихи води, където цъфтяха множество водни лилии, а водните паяци подскачаха над водата под слънчевите лъчи, случайно прокраднали се през пролуките в листака отгоре.

– Седнете – каза Железния облак, подканвайки първо Тимоти, а след това и Дамита. Той взе ръката на младата жена и седна до нея

върху покритата с мъх земя, която приличаше на огромна пружинираща възглавница.

Тимоти също приседна, предано загледан Железния облак. Момчето допря колене до голите си гърди, обгърна ги с ръце и кръстоса стъпалата на краката си.

– Тимоти, има много мъдрости, предавани от поколение на поколение в племето омаха, които бих искал да ти разкажа – пророни Железния облак. Той изпълна дългия си тънък крак и сви другия, като го обхвана с ръка. Така приличаше на човек, който се намира някъде далеч-далеч зареян във времето.

– Пътеката на мързеливеца води до позора – започна вождът. – Когато едно момче реже месото си с нож, старците винаги казват: „Ножът изяжда повече, трябва да гризеш пая си“ – той погледна Тимоти с очи, изпълнени с мъдрост. – Смисълът на тази поговорка е в това, че употребата на ножа прави човека по-мързелив. Човек трябва да използва собствените си възможности и онзи, който се тренира така, е готов за всякакви изненади.

Тимоти гледаше с широко отворени очи и очакваше да чуе повече.

Дамита поглеждаше ту Железния облак, ту Тимоти и имаше чувството, че до нея седят баща и син. Баща, който наставлява сина си! В известен смисъл тя бе майка на Тимоти и когато се омъжеше за Железния облак, той щеше да му стане баща, макар и не по кръвна линия.

Тя внимателно слушаше, изпълнена с гордост и особено чувство на меланхолично спокойствие.

Железния облак продължи:

– Ако момче вземе назаем котле за майка си, обичаят повелява никога да не го връща празно – оставя се последната порция от сготвеното в него. Ако младежът изяде оставеното в котлето, старците казват: „Ако изядеш донесеното въщи, стрелите ти ще бъдат омагьосани и когато стреляш, няма да попадат в целта.“

Железния облак замълча и се усмихна на Тимоти, като рошеше острата му коса под мънистената превръзка:

– Значението на тази поговорка е – меко каза той, – че младият човек, който егостично мисли първо за себе си и забравя по-възрастните, никога няма да успее. Нищо няма да му се удава.

Железния облак смени позата си. Сгъна и двата крака под себе си, отскубна стръкче трева, сдъвка я между зъбите си за момент, след това я захвърли и продължи с думите:

– Младите хора не бива да пушат – той сурово погледна Тимоти. –

Пушенето вреди на дишането на младежите и когато влязат в битка, те бързо ще бъдат победени. Трябва също така да се научиш да правиш стрели. Старците казват, че който не може да прави стрели, той ще взема назаем мокасини, гамаши, рокли и ще бъде пренебрегван от онези, от които е поискал заем. Поуката е, че трябва да бъдеш прилежен и изкусен, за да имаш собствени вещи. Ако едно момче не може само да си направи стрели, то ще се полакоми да открадне от онзи, който е по-сръчен и работлив от него.

– А какво ще кажеш за битките? – нетърпеливо попита Тимоти. – За това, как ще стана боец? – той се наведе напрегнато в очакване на отговора.

– Независимо от това, че битките са били необходими на племето ми, за да се защитава, и че наистина и аз яздех редом с войниците през войната, която белите наричат Гражданска война, сърцето ми е изпълнено с мир. Искам никога да не вдигам оръжие срещу когото и да било, освен срещу онези, които са ми смъртни врагове или в защита на обичаните от мен хора – мъчеше се Железния облак да обясни. – Но аз ще те науча на някои от основните положения на боя, тъй като, мое дете, преди да умреш, ти също ще видиш много ненужни смърти. Така е създаден човекът – да търси причини за битки и омраза към себеподобните си.

Тимоти отиде при Железния облак и коленичи пред него. Индианецът протегна ръка и го хвана здраво за рамото.

– Има два вида битки, Тимоти – каза той. – Отбранителни и нападателни. „Ти-ади“ – отбранителната битка – е, когато се биеш, за да запазиш дома си, жените и децата. „Нуататишо“ – нападателната, агресивна битка означава бой между мъже, породен от свади и заговори на амбициозни хора, които вярват, че войната е свързана с космическите сили и им е подчинена. Бурята със своята поразяваща мощ и оглушителен грохот е била считана за проява на войнствените намерения на мистичния Уакода, Великият дух на нашия народ – след това Железния облак добави: – Младите бойци се възпитават, че Уакода, а не хората диктуват смъртта на бойното поле.

– Каж ми още нещо – нетърпеливо помоли Тимоти. – Трябва да знам всичко за твоя народ. Искам един ден да стана достоен войн!

– Войн, да, когато му дойде времето, но аз се надявам, че никога не ще има нужда да участваш в битки – каза Железния облак, замислено загледан пред себе си.

Той погледна Дамита, след това Тимоти. Виждаше и се

възхищаваше от желанието на момчето да узнае всичко за живота на индианците. Струваше му се, че то проявява много повече настойчивост да узнае всичко, отколкото някои омахски младежи.

Железния облак разбираше защо. Тимоти желаше да бъде равен с останалите и да говори за тези неща с толкова познания, както говореха те самите.

– Сега ще ти кажа за конете и притежаването им – каза Железния облак. – Един войн не бива да е завистлив и да вреди на коня на друг човек. Ако не е прилежен и трудолюбив, той ще вземе назаем кон от друг човек, който може би не е с високо положение в племето, и може би ще се гордее, че язди кон, независимо че не е негов. Той ще вземе и юзда назаем и с това ще си навлече гнева на останалите мъже. Също така не бива да вземаш чужда дреха, одеяло или мокасини. Ще бъдеш принуден да го сториш, ако не си работлив и се поддадеш на изкушението, а всички ще те презрат. Никой не обича хората, които живеят със заеми. Запомни, че откраднатата храна не засища.

Железния облак замълча за момент, след това отново заговори, но от хрусталака се чу звук, подобен на плач, и бързо ги вдигна на крака. Железния облак извади ножа си, докато крадешком се промъкваше към мястото, откъдето идваше плачът. Дамита и Тимоти го последваха пълзешком.

Индианецът разтвори храстите, погледна надолу, въздъхна и бързо върна ножа в канията му.

– Бейби! – Тимоти въздъхна, втурна се и коленичи до Железния облак и изцапаното, мокро диво коте, което бе легнало на една страна. Предната му дясна лапа бе подута и цялата в кръв.

Той взе Бейби на ръце и я притисна до гърдите си. Плачеше, като въпросително гледаше Дамита в очите, а след това се обърна към Железния облак:

– Как се е добрала дотук? – той плачеше, без да се интересува вече дали не прилича на дете. – И погледни лапата й! Тя е... ранена!

Железния облак взе Бейби от ръцете на Тимоти. Очите на котето бяха замъглени от болка. То умолително гледаше Железния облак, а мяукането му напомняше тихо бебешко хленчене.

– Както виждаш, въжето й е скъсано – каза той, като гладеше с ръка окървавената й козина и я раздели така, че по-добре да види раната. – Трябва да ни е следвала през цялото време. Дори и когато сме били в кануто, тя е плувала след нас.

– Мислех си, че всички котки се боят от водата – каза Дамита.

Сърцето ѝ бе свито от състрадание към раненото, измокрено котенце. Тя го докосна с ръка и поглади с любов мократа му козина. – Горката Бейби. Нещастното малко котенце.

– Явно тя обича Тимоти повече, отколкото мрази водата – каза Железния облак, като остави котето на земята и коленичи до него. – И докато е мъчило да настигне Тимоти, котето е било ухапано от змия.

– Змия?! – повтори Тимоти обезумял и падна на колене до индианеца. Сърцето му лудо биеше от страх за съдбата на любимото му животно. – Не! О, моля ви, не!

– Надявам се, че я намерихме навреме – каза Железния облак и извади ножа си от калъфа. – Кой от вас ще държи, докато направя разрез, за да изсмуча отровата?

Тимоти тежко преглътна и без колебание отново взе котето в ръце.

– Направи го, Железен облак! – смело каза той. – Държа я здраво.

– Може да те изподраска и да те ухапе – каза Дамита изплашено, като коленичи до брат си. Тя протегна ръце към момчето. – Нека аз да я поддържа, Тимоти. Ще ти я дам веднага щом Железния облак свърши – младата жена се усмихна, когато той колебливо я погледна. – Спомни си, че съм практикуващ лекар. Помагала съм толкова пъти на татко, когато хората водеха болните си животни при него.

– Бейби е мое коте – каза Тимоти с треперещ глас. – Аз ще я държа.

Дамита погледна пълните със сълзи очи на брат си и бавно кимна.

– Добре – съгласи се тя, стиснала зъби, и скръсти ръце в скута си, докато индианецът насочи ножа към окървавената котешка лапа. Телцето на котето се сгърчи, а после отново се отпусна, когато Железния облак захвапа отворената рана и започна да смуче и плюе кръвта от нея.

Скоро изпитанието свърши. Железния облак изми внимателно уста си, а Дамита почисти раната и я превърза с парче от своята мека кожена рокля, което бе откъснала от подгъва. Тимоти прегърна и залюля котето, като тихо и монотонно му напяваше приспивна песен.

– Вече трябва да се връщаме в селото – каза Железния облак и прегърна през кръста Дамита, като продължително изгледа Тимоти – явно одобряваше привързаността му към малкото животинче.

– Тази нощ ще се реши дали за Бейби ще има утрешен ден, или няма да има.

Тимоти диво изгледа Железния облак, сълзи отново изпълниха очите му.

– Тя няма да умре – проплака той. – Тя... тя не може... Ако стане така, вината ще е моя. Не трябваше да я оставям. Трябваше да я взема

със себе си. Тя разчиташе на мен за своето съществуване – той преглътна с мъка. – Аз замених родителите ѝ – станах и майка, и баща за нея – момчето полегна до животното, бузата му докосваше изсъхналата козина на Бейби и очите му търсеха погледа ѝ. – Аз я предадох. Аз... я изоставих!

Една тежка ръка, поставена на рамото му, го накара да повдигне глава и той отново срещна тъмните очи на индианския вожд:

– Напразно се обвиняваш – тихо каза Железния облак. – Ти не можеш да решаваеш съдбата на Бейби. Това, кога ще умре, е заложено още при зараждането ѝ в майчината утроба, както и нашите съдби са предрешени. Сега трябва да почакаме и да видим какво ще стане с Бейби. Самобичуването няма да промени нещата. Тъй че, хайде да тръгваме. Когато се върнем в селището, чувствата ти ще са по-трезви, след като създадеш повече удобства за животното.

Като че ли камък падна от сърцето на Тимоти и той отново осъзна мъдростта на вожда на омахите. Като се усмихваше и потискаше дълбоко в гърдите риданията си, той стана и прие подкрепата на сестра си, докато се движеха към кануто, а Железния облак носеше котето.

Тимоти се приближи до сестра си.

– Не исках да се държа като бебе – прошепна той така, че само тя да го чуе.

– Ти не си бебе – отговори тихо Дамита и му се усмихна. – Ти си човек, изпълнен със състрадание. Подобно отношение заслужава уважение, братленце. Наистина се възхищавам от теб.

Тимоти широко се усмихна. Стъпвайки напето и гордо, той продължи да върви през гората, докато и тримата видяха спряната на брега лодка.

Дамита погледна Железния облак. Погледите им говореха повече, отколкото биха могли да си кажат с думи.

Полуумиращ от глад, губещ разсъдка си от високата температура, Джонатан се придвижваше пълзешком през гората. Той отчаяно търсеше някой, който да му помогне. Бе чул ударите на копита в далечината, но никой не се доближи толкова до него, че да чуе вика му.

Мислите му бяха помрачени и той не знаеше с кого, защо и как е попаднал тук. Но все още можеше да разбере, че се нуждае от бърза помощ и ако не я получи навреме, ще умре.

– Помощ! – извика той. Устата му изгаряха от жажда. Беше се

движил в обратна на реката посока с надеждата да намери следи от хора. – Моля... помогнете ми!

Изтощен до краен предел, Джонатан легна по гръб и се загледа в небето. Денят преваляше. Далечните хълмове бяха оцветени в лилаво и сиво. Слънчевата светлина като течна злато се сипеше върху пейзажа в бронзово и зелено.

В тревата задуха студен вятър. Когато мъжът видя как хоризонтът угасва бавно в далечината, обзе го панически страх.

– О, Господи, дано някой ме намери... преди... да се е стъмнило – помоли се той, след това се отпусна, почти загубил съзнание.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вгълбена в ръкоделието си, Дамита бе приседнала на едно върбово столче до Тимоти зад паравана в техния вигвам, щастлива, че най-сетне брат ѝ бе заспал. Бейби се бе притиснала до него, като дишаше вече полеко, болките ѝ сякаш бяха намалели. Железния облак бе приготвил отвара от билки, с която бе наложил подутата котешка лапа. Сега подутината, както и треската, бяха намалели.

Дамита бе решила да остане тази вечер с брат си зад паравана, за да наблюдава Бейби, докато момчето спи. Младата жена обичаше животното така, сякаш то бе дете. Тази нощ тя многократно безмълвно бе се молила Бейби да оздравее, да бъде весела, както винаги, за радост не само на децата, но и на възрастните в селището.

Стройния лос и Засмяното момиче многократно се бяха извинили за това, че котето бе намерило начин да избяга от тях. Те го оставили вързано пред колибата си и отишли в гората за дърва. Котето прегризало въжето и избягало, преди те да са се върнали.

– Сигурна съм, че немалко хора са будни заради теб тази нощ – прошепна Дамита на Бейби, когато тя отвори зелените си очи и срамежливо я погледна. – Що се отнася до Тимоти, сигурна съм че той бе страшно уморен от емоциите, за да може да устои на съня.

Дамита остави настрана ръкоделието си и погали острата петниста козина на Бейби:

– А и знае, че аз ще се грижа за теб и че много, много те обичам.

Дамита се наведе и потърка с буза муцунката на котката.

– Нищо не би могло да бъде по-мило от теб – прошепна тя. – Нищо.

Сърцето на младата жена се отпусна, когато с облекчение чу лекото мъркане на котето, първото, откакто го бе сполетяла бедата.

– Ето, слушам те – прошепна тя, сълзи напълниха очите ѝ. – Това е най-прекрасният звук, който съм чувала от векове – тя погали котето зад ухото, а това го накара да се отпусне и мъркането му стана по-спокойно и силно.

– Да, мое скъпо котенце, ти ще оздравееш – прошепна Дамита.

Младата жена се върна отново към своето ръкоделие. Тя използваше бодли от таралеж и тасел от дива пуйка за фината бродерия, която редеше върху мекото одеяло от сърнешка кожа.

Железния облак я бе научил, че бодлите трябва да се изтръгнат от

кожата на таралежа веднага след като се убие животното. Защото, когато кожата изсъхне, те стават чупливи. Бодлите се сортират по дължина и размер и се поставят в торбички, с черните връхчета нагоре.

Твърде уморена, за да продължи работата си, Дамита остави ръкоделието настрана и се излетна до Тимоти, притвори очи и силно се притисна към котенцето. Тя усещаше, че спокойно вече може да поспи, но някак не ѝ се щеше още да преустанови бдението си. На сутринта отново щеше да се заеме с обичайните си задължения.

Очите ѝ за момент се отвориха, за да погледне още веднъж паравана, зад който спеше любимият ѝ. Когато чу слабо похъркване, тя щастливо се усмихна, а очите ѝ в унес се притвориха. Почти почувства как омаята на съня я обзема, когато изведнъж очите ѝ се отвориха и сърцето ѝ силно затуптя от слабия шум, идващ иззад метнатото одеяло.

Тя напълно стаи дъха си и се послуша внимателно. Чувстваше се глупаво от факта, че се е поддала на страхове, когато Железния облак е наблизо.

Сърцето ѝ биеше неспокойно. Отворила широко очи, младата жена тихо прошепна:

– Железен облак! – но не последва никакъв отговор.

Дамита знаеше, че не би могла да заспи отново, преди да се е убедила, че вождът на омахите е в безопасност. Затова бавно застана на колене, пропъзля и повдигна единия край на одеялото, което преграждаше помещението.

Това, което видя, я доведе почти до припадък.

Светлината на огъня бе достатъчно силна, за да види отчетливо лицето на Черния койот, който се промъкваше към Железния облак. В едната си ръка здраво бе стиснал нож, чието острие отразяваше светлината на огъня и заплашително блестеше, хвърляйки танцуващи отблясъци по стените и тавана на вигвама.

Сърцето на Дамита силно заби. Тя разбираше, че незабавно трябва да предприеме нещо. Огледа се бързо наоколо и сърцето ѝ се качи в гърлото, когато откри пушката на индианеца, подпряна на стената, на сантиметри от нея.

Незапозната с огнестрелното оръжие, тя едва преглътна, но когато с крайчеца на око си видя как Черния койот се надвесва над любимия ѝ, тя отметна одеялото и скочи към пушката.

Грабна я и я насочи към Черния койот, който бе спрял вече на сред път, зяпнал с невярващи очи, изненадан от неочакваната ѝ поява иззад паравана.

– Хвърли това или, Бог ми е свидетел, ще стрелям! – каза Дамита твърдо.

Железния облак се стресна и се събуди. Той скочи като пружина и видя Черния койот, надвесен над него с нож в ръка. А когато вдигна поглед нагоре, видя и Дамита, насочила пушка към предателя омаха.

– Хвърли ножа, Черен койот! – каза Дамита и се приближи с една крачка. – Хвърли го веднага! – тя се страхуваше да свали очи от него и да погледне любимия си, но чувстваше възхищението в погледа му. Това я накара да се зачерви от гордост – гордост, че е защитила достойно мъжа, когото обичаше!

Железния облак постоя неподвижно за момент, хипнотизиран от вида на неговата Бяла върба, готова да го брани с оръжие в ръка. Тя толкова пъти бе доказала, че е доблестна жена. По какъв по-силен начин би могла да докаже любовта си към него? Сърцето му преливаше от топлота и признателност в този миг...

Железния облак отново отправи поглед към Черния койот, който не само бе предател, но и не заслужаваше вече да бъде наричан омаха! Приблужи се до него и отне ножа от ръката му с думите:

– Направи отново фатална грешка – очите му пронизващо гледаха предателя. – Сигурно искаш да те сочат не само като крадец, но и като убиец? Никога не съм ти вярвал, Черни койоте, но не съм си и помислял, че си толкова нечестен. Какво можеш да кажеш за свое оправдание?

Черния койот не пророни и дума в своя защита. Той здраво сви устни, изправи тесните си рамене и предизвикателно гледаше индианския вожд.

Железния облак застана редом с Дамита и когато Тимоти, изплашен, с широко отворени очи, се провря иззад одеялото, той се наведе и му даде ножа.

След това взе пушката от ръцете на Дамита.

– Няма ли поне да кажеш, че имам смела жена? – каза той тържествуващо, като със задоволство гледаше Черния койот. – Или все още смяташ, че тя е моя пленница и би ти помогнала, щом те види с ножа над мен?

Черния койот все още нищо не казваше, но очите му преминаха от Железния облак върху Дамита, а после отново се впериха във вожд на омахите.

– Нямаш какво да кажеш, така ли? – продължи Железния облак, като остави пушката настрана. След това се приближи до Черния койот и

сложи ръка на врата му: – Това е добре. Каквото и да кажеш, няма значение. Но онова, което хората ни ще кажат, трябва да те интересува. Ще те изправя пред тях и нека те решат какво да бъде наказанието ти. Мисля, че сам ще предпочетеш смъртта си, тъй като всичко по-малко от това би било под достойнството ти.

Железния облак изви ръката си, свали я от гърлото на Черния койот, сграбчи китката му и го обърна с гръб към себе си.

След това каза на Дамита:

– Ако искаш и би се чувствала по-добре, остани в колибата, докато мине съдът над Черния койот. Ако присъдата за предателя е смърт, нещата ще свършат бързо – веднага след произнасянето на присъдата. Едва ли би искала да видиш това.

Дамита стоеше с широко отворени очи. Тя трудно преглътна, не знаеше какво трябва да направи. Младата жена искаше да взема участие във всичко, което Железния облак и неговите хора вършеха, за да стане наистина една от тях. Но нима това означаваше, че ще трябва да присъства на самата екзекуция?

Тя разбираше, че сега, когато е жена на индиански вожд, всичко, дори участието в съда над онези, които бяха нарушили законите на племето, е нейно задължение. Думата ѝ е равностойна на решението на всеки един от омахите.

– Ще дойда с теб – каза Дамита с разтуптяно сърце, без да знае какво я очаква. Тя не бе сигурна дали ще може да го понесе, ако Черния койот бъде жестоко убит.

Но отново си припомни, че и това е част от нейното бъдеще – да приема всички закони на омахите без остатък.

Дори и смъртната присъда.

Тимоти се изправи и застана до сестра си. Той напрегнато се вгледа в Железния облак:

– И аз искам да дойда – каза той, като изправи младите си плещи. – Ако ще ставам боец, трябва да науча всички закони на войнството. Това включва и умението да присъстваш на наказанието на онези... които са прегрешили... пред нашето племе!

Дамита бе изненадана от готовността, с която брат ѝ се приобщава към хората на Железния облак. Момчето не само бе приело начина им на живот, но и искрено се чувстваше един от тях.

Това бе неочаквано за Дамита, но тя не го смяташе за погрешно. Нима и тя не работеше всеотдайно и не бе се посветила изцяло на същата цел заради брат си и Железния облак?

Просто със своята младост и наивност Тимоти от сърце и по-бързо свикваше и по-дълбоко се приобщаваше.

Дамита коленичи до брат си, като го гледаше право в очите. Тя взе ръката му в своята и нежно я стисна.

– Тимоти, мисля, че този път ще е по-разумно да останеш тук с Бейби – даваше му този съвет, защото не искаше брат ѝ да преживее толкова много наведнъж. Това би помрачило мечтите му за бъдещето, което в момента му се струваше така прекрасно и величаво. – Спомняш ли си – мъчеше се да му обясни тя – ние решихме, че ако Бейби Оживее тази нощ, тя ще се оправи напълно. Да останеш тук, би било най-доброто, Тимоти, защото животното може да се събуди и да има нужда от някого до себе си.

След това помълча и бързо добави:

– Може би ще иска водичка или да ѝ се разтрие лапата с мехлема от билки – прошепна тя. – Ние сме имали домашни котки и преди, когато бяхме в Бостън. Знаеш, че те облизват всичко, което е по лапите им. Ако Бейби се събуди и почувства, че мазилото ѝ е неприятно, може да го оближе и положението ѝ да се влоши от това.

Тимоти вдигна глава, сериозно и дълбоко замислен. След това кимна.

– Разбира се. Ти си права, сестричке – каза момчето. – Ще присъствам на следващото осъждане – след това хвърли бегъл поглед към Железния облак и доближи устни до ухото на сестра си: – Наистина не ми се щеше да присъствам на наказанието тази вечер. Не защото съм страхливец. Но ти можеш да ме разбереш, нали сестричке?

– Да, напълно – отвърна му Дамита тихо, тупна го леко по коляното и се изправи до Железния облак. – Тимоти остава тук, а аз ще дойда с теб.

Железния облак я погледна продължително, гордостта му се отразяваше в топлата му усмивка:

– Тогава, моя Бяла върба, да тръгваме – каза той и подкара Черния койот към изхода. – Хората ни трябва да се събудят от дълбокия си сън, за да проведем съда. Съдбата на Черния койот сега е в техни ръце. Те не умуват твърде дълго. Когато оценят престъплението, те точно знаят какво трябва да е съответното наказание.

Дамита тихо се усмихна. Разбираше, че той вече е наясно каква ще е присъдата, тъй като знаеше кое престъпление как се наказва според племенния закон. Страшно ѝ се щеше да го попита какво би могла да очаква, но не искаше да се покаже уплашена от решението си да

присъства на този обичай на омахите. Осъзнаваше, че престъпленията на Черния койот са тежки, но с цялото си сърце се надяваше, че няма да е толкова ужасно. Тя не искаше да се колебае в преклонението си към Железния облак и хората му. Беше чувала за индианците, че са свирепи. Но се надяваше, че след тази нощ няма да мисли така за тях.

С високо вдигната глава и тръпнещо сърце Дамита последва двамата мъже навън, където луната бе само тънка ивица на небосклона, а звездите горяха като малки свещици по тъмното небе.

Големият огън догаряше, само въглените блещукаха, а в далечина-та самотен вълк виеше срещу назъбената луна.

Дамита се вледени, когато Железния облак нададе силен, оглушителен писък. Стори й се, че този звук разцепи небето.

Тя въздъхна и го погледна питащо, но след това осъзна бъркотията и суетнята, настанала изведнъж, когато мъже, жени и деца наизскачаха от колибите си с лъкове, стрели, пушки и копия в ръце.

Железния облак тласна Черния койот напред, между хората си, които се наредиха в голям кръг наоколо.

– Черния койот се завърна при нас – извика Железния облак и пристъпи така, че да може да гледа предателя право в лицето. – Черни койоте, ще кажеш ли защо точно сега се върна?

Черния койот стисна здраво челюсти, без да дава и най-малък признак на унижение или на готовност да се разкае пред вожда си и хората от своето племе. Той скръсти ръце пред гърдите си, разтвори краката си и гледаше в упор Железния облак.

Дамита неволно се почувства част от всичко, което ставаше наоколо. И като че ли по нареждане на някаква висша сила, тя пристъпи до Железния облак, обърна се с лице към народа и извиси глас в нощта:

– Този човек дойде тази нощ, за да убие Железния облак – каза тя, чувайки ехото на гласа си в дърветата наоколо. – Той влезе във вигвама на вашия вожд с изваден нож.

Дамита спря дотук – не искаше да се хвали, че тя е била тази, която го е спряла. Нямаше и нужда от това. Железния облак я прихвана през кръста и високо вдигна ръката й.

– Тази жена, която всички сега познавате като Бялата върба, е причината вашият вожд да остане жив! – каза той със силен глас. – Тя смело застана срещу Черния койот и му попречи да забие ножа в сърцето ми. Тя отново доказа своята смелост и това, че е достойна за вашата похвала и радушен прием! Нека чуя сега вашия поздрав за моята жена! Извисете гласовете си до небето! Нека възхвалата ви се чуе надлъж и

нашир!

Младата жена цялата се изчерви под одобрителните възгласи на омахите. Оръжията кръжаха високо над главите им, където те ги запращаха отново и отново в знак на признание. Тя се усмихна смутено и промълви само „Благодаря!“, но беше особено доволна, когато всичко това свърши.

Железния облак прихвана през кръста Дамита и отново я постави редом със себе си.

– А сега е време да произнесем присъдата над Черния койот – извика вождът. – Някой може да каже, че заслужава наказание. Друг може да каже, че заслужава публично да бъде бит. Трети може да каже, че той... трябва да умре! Помислете сега какво е сторил, преди да решите какво да бъде наказанието му. Той открадна Свещения стълб от Палатката на войната. Избяга от мен, защото знаеше, че след завръщането си в селото ще бъде наказан. Може би е довел и правителствения агент при нас! И най-сетне, по необясними причини, той се опита да ме убие – мен, вашия вожд! Тъй че, вината му е огромна. И наказанието трябва да е равно на престъплението, извършено от него!

Дамита нямаше много време, за да обмисля нещата. Като че ли всички в един глас завикаха:

– Смърт! Смърт! Смърт!

Без да се колебае повече, Железния облак отиде до своя вигвам, върна се отново при хората, застанали в кръг, с малка стъкленица, пълна с някаква течност, и пръчка с издялан остър връх.

Железния облак се приближи до Черния койот и го погледна право в очите:

– Легни на земята! – заповяда той с глас, лишен от емоции.

Дамита наблюдаваше с широко отворени очи как Черния койот направи това, което му бе заповядано: легна по гръб, загледан с празен поглед в безкрайността, докато Железния облак коленичило него. Тя наблюдаваше тържествения ритуал, въпреки че все още, не разбираше какво точно става. Железния облак натопи края на пръчката в стъкленницата с бялата мътна течност, а след това бързо я заби в пулсиращата вена на врата на Черния койот.

Тялото на Черния койот затрепери в конвулсии, слюнка потече от крайчеца на устата му.

Той погледна към Железния облак и издаде гърлен, отмъстителен смях.

– Не гледай самодоволно, вожде! – подигравателно подхвърли той.

– Това, което аз не успях да сторя тази вечер, ще го сторят други. Агентът от форт Калхуун е наблизил с много войници. Те идват за бялата жена и брат ѝ. Но и за теб. Ти... ще... умреш, Железен облак. Ще умреш!

Заплахата му премина през тялото на младата жена като тръпка, сякаш леден душ я обля цялата. Тя знаеше, че каквото и да каже на братовчед си, това не би го спряло да накаже Железния облак и хората му за това, че са напуснали резервата.

Но след това страховете ѝ утихнаха за момент, когато тялото на Черния койот за последен път потрепна и духът му се отправи към небитието. Очите му бяха загледи право напред. Беше изпаднал в мъртвешки транс.

– Свърши се! – каза Железния облак сред победните викове, които изпълниха нощта. – Не позволявайте заплахите му да разтревожат сърцата ви! – обърна се към Дамита, като я гледаше право в очите: – Никой не се бои от заплахите му. Преди агентът и войниците му да са ни открили, ние ще ги намерим. Ще ви запазим на всяка цена! Всички вас, хора от моето племе! – след това сведе глава към Дамита с думите: – Както и теб, и брат ти, моя жено.

Забравила за множеството наоколо, Дамита се отпусна в прегръдките на Железния облак. Тя здраво го обгърна с ръце.

– Не мога да не се боя – промълви тихо. – Железен облак, всичко, което сме преживели, може да бъде разбито от братовчед ми. Но той няма право на това. Моля те, не му позволявай!

– Никой няма да разруши онова, което сме съградили – прошепна Железния облак. – Никой.

Погледът на Дамита падна върху Черния койот, проснат бездиханен. Беше все пак успокоена от това, че смъртта му не бе ненужно жестока.

Тя се отдели от вожд на индианците и го погледна настойчиво:

– Как умря той? – тихо попита Дамита. – Не бе напълно безболезнено, въпреки че бе далеч по-милостиво, отколкото всички останали биха искали.

– Отрова от гърмяща змия – монотонно каза Железния облак.

Дамита се стресна:

– Ти си използвал това?

– Такъв е законът на омахите – отвърна той. – Това е начинът за изпълнение на смъртната присъда, който се предава от поколения. Бърз и безотказен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Независимо от това, че бяха добре охранявани, Железния облак остави Дамита и Тимоти, изпълен с опасения. Вождът издеше през гората със своите войни. Очите им напрегнато търсеха следи, които биха им показали накъде са отишли Джонатан и войниците му. Дотук нямаше каквито и да било признаци, че някой е минавал по тези места, освен онези, които те в момента оставяха по дебелия слой гниещи листа. Нямаше пътеки, проправени преди тях. Нямаше остатъци от лагерни огънове, нито конски тор където и да било.

Обзет от съмнения, както и от нарастващо подозрение към изреченото от Черния койот в предсмъртния му час, Железния облак вдигна ръка и спря хората си. Той и войните му бяха пътували през остатъка от нощта и ранното утро. Време беше да вземат решение.

Да продължат ли? Или да се оттеглят и да се завърнат при любимите си? Глождеше ги мисълта, че може би войниците и Джонатан, минали по други пътеки, са стигнали до селището им и в този момент опустошават, разбиват и унищожават всичко.

– Мои войни, какво ви подсказват вашите сърца, вашият инстинкт? – извика Железния облак, когато хората му се подредиха в кръг около него. – Ще продължаваме ли? Или да се върнем в селището?

Той внимателно огледа хората си един по един в очакване на техния отговор. Един от бойците напусна кръга и приближи коня си до този на Железния облак.

– Ти си мъдър човек – каза той. – Ти си нашият водач. Ние те следваме. Ще направим това, което ти ни кажеш. Твоите решения са винаги най-добри за племето ни. Никой не желае да ти противоречи – воинът вдигна и постави за момент ръката си върху рамото на Железния облак, след това я свали и се върна при останалите, които предано очакваха решението на своя вожд.

– Моето решение е следното: ще продължим да яздим още час и ако дотогава не открием следи от агента и войниците му, бързо ще се върнем у дома – каза Железния облак с надеждата, че никой не е чул къркоренето в стомаха му.

Не бяха спирали да ядат. За него това би било глупаво губене на време. Всеки от бойците владееше изкуството на въздържанието, дори и когато ставаше дума за глад. Той се гордееше с това. Нямаше други

такива бойци – равни на неговите. Те бяха дисциплинирани, силни и верни до гроб.

Индианецът гордо се усмихна, изправи рамене, изви коня си и продължи да язди през тъмните горски сенки. Но когато през една пролука между дърветата видя нещо, подобно на човешко тяло, изтегнато край лазурносиньото поточе, дръпна юздите и неочаквано спря.

Той вдигна ръката си нагоре и хората му също спряха. Извади пушката от калфа ѝ под седлото и леко слезе от коня. Винаги беше нащрек за възможността да попадне в капан. След това кимна с глава на останалите да го последват. Те слязоха от конете си, като здраво държаха оръжието си в ръце и внимателно тръгнаха след своя вожд.

Преди да стигнат до тялото, което видяха до поточето, те поспирваха зад някое дърво и разглеждаха всичко наоколо, докъдето очите им виждаха. След като се увериха, че няма нищо обезпокояващо, индианците бързо се приближиха до лежащия мъж.

Железния облак пръв стигна до Джонатан. За момент той задържа погледа си върху лицето му – изтощено, с хлътнали очи и челюст, с бакенбарди.

След това коленичи до него. Остави настрана оръжието си и допря ръка до вената на врата му, за да види дали бие сърцето му. Когато се убеди, че е жив, огледа тялото за следи от ухапвания или кървящи рани, но не откри нищо.

– Какво му е? – попита един от войните на Железния облак. – Пътя ли е сбъркал? Може би е припаднал от глад? – мъжът предпазливо се огледа наоколо. – А къде са войниците?

– Нямам отговор на въпросите ти – отвърна вождът на омахите и умислено потри с ръка челото си. – Черния койот каза, че идва с войска. Защо са го изоставили? Къде е конят му?

– Какво ще правиш с него? – попита друг от хората му.

Първата мисъл на Железния облак бе да го остави да умре там, където го намериха. Той не бе заслужил нищо повече!

След това мислите му се устремиха към Дамита. Какво би очаквала тя? Независимо от това, че презираше Джонатан, тя едва ли би искала Железния облак да прояви такова безсърдечие и да го остави да умре в тази пустош.

Засега вождът не можеше да реши друго, освен да вземе проклетия агент със себе си в селището и да бъде доволен поне от това, че той е сам.

Сам и болен, Джонатан не представляваше заплаха за тях.

– Бързо направете носилка! – изкомандва той и се изправи. – Ще вземем агента с нас в селището. Ще дам възможност на Бялата върба да реши съдбата му. Ако иска да се грижи за него – ще ѝ разреши да го стори. В противен случай ще го върнем обратно в дебрите на гората и ще го оставим да умре бавно, сам, изоставен от всички!

Независимо от факта, че никой не взе особено присърце заповедта на вожда, бързо бе направена носилка, която привързаха за коня на Железния облак.

Вождът с отвращение вдигна Джонатан върху носилката и го връзва с въже. Беше учуден от това, колко лек е той, сякаш дни наред не бе ял нищо. Но защо? Защо беше сам? Защо го бяха изоставили войниците му?

Наистина, Железния облак се бе нагледал остатъчно на обичаите на войниците, яздещи малки кончета, но никога не бе могъл да ги разбере. Докато изпълняваше службата на разузнавач по време на Гражданската война, той много пъти бе свидетел на убийства, осакатявания, пожари, изнасилвания... Но според него всичко това бе напълно безсмислено!

Когато един омаха убиваше, то бе само за да паси живота си!

Железния облак бе повече от нетърпелив да се върне към мирния живот на индианците и след смъртта на баща си стана техен вожд.

Омахите дълго бяха се борили да запазят нормални взаимоотношения с белите хора. Дори и сега Железния облак се мъчеше да бъде в мир с тях, въпреки че знаеше, че единственият начин е борбата. Той не би могъл повече да търпи отношението на правителството на Съединените Американски щати към неговия народ.

Когато Железния облак скочи върху седлото, един стон го накара да слезе отново на земята. Той коленичи до Джонатан и повдигна главата му над купа кожи. Видя как белият човек бавно отваря очи, но без да може да види нито него, нито каквото и да било друго.

– Джонатан? – каза Железния облак и се наклони близо до лицето му. – Чуваш ли ме?

Джонатан облиза сухите си устни, вгледа се в Железния облак, но явно не можеше да разбере кой е той, нито къде се намираат.

– Джонатан, казаха ми, че с теб има войници. Истина ли е това? – попита го вождът на Омахите.

Джонатан отвори уста, за да каже нещо, но явно гърлото му бе пресъхнало и от него излезе само стон.

– Дайте му да пие! – извика Железния облак. – Явно не е имал сили да се надвеси над ручея и да утоли жаждата си. Сигурно толкова е

жаден, колкото и прегладнял.

Веднага поднесоха една кожена манерка на Железния облак. Той я пое и я доближи до устните на Джонатан. Изливаше водата на малки глътки в устата му, за да не го задави. Когато усети, че е утолил жаждата му, той подаде обратно манерката и отново се обърна към Джонатан.

– Джонатан, аз съм Железния облак – отчетливо изрече той. – Познаваш ли ме?

Джонатан примига, след това бавно кимна с глава.

– Железния... облак? – прошепна той със стържещ глас. – Къде... се... намирам?

– Не знаеш ли?

– Не, не си спомням.

– Тогава сигурно не помниш, че с теб е имало войници?

– Войници? – Джонатан сви устни и огън изригна от дълбините на кръвясалите му очи. – Да спомням си... войниците... – продължи той с треперещ глас. – Кучите синове. Те... ме изоставиха.

– Защо са го сторили? – настояваше Железния облак.

– Шарката – каза Джонатан и уморено притвори очи. – Дяволската дребна шарка. Страхливци. Изоставиха ме... сам... обречен на смърт.

Той отново отвори очи и хвана Железния облак за ръка:

– Изчезнали ли са? – задавено попита той. – Обривът изчезнал ли е? Добре ли... съм вече? Значи шарката не ме е убила?

– Обривът е изчезнал и болестта не те е убила – троснато му отвърна вождът на омахите. Беше си спомнил за майката с бебето, които бе намерил застреляни. – Ти си оживял далеч по-успешно от онези, които си изпратил на смърт за това, че са болни от шарка. Сега, като си спомних това, може би ще трябва да отрежа въжетата на носилката и да те оставя да умреш тук сам. Това заслужаваш след всичко, което си сторил.

Той сграбчи Джонатан за гърлото и го приповдигна от завивките.

– Няма да умреш от шарката, а от глад – каза той. – Или може би искаш още сега да те отърва от по-нататъшни мъки? Ти, разбира се, знаеш за Черния койот. Сигурен съм – той ти е казал, че съм отвел хората си в Илинойс. Вчера умъртвих този предател с игла, натопена в отрова на гърмяща змия. Може би и ти трябва да умреш по същия начин?

Джонатан дишаше учестено, очите му издаваха див страх.

– Няма да го направиш – каза той с треперещ глас. – Имай милост, Железен облак. Смили се... над мен.

– Къде беше твоето милосърдие, когато заповяда да бъдат убити

майката и бебето сиукси? – през стиснати зъби попита Железния облак. – И когато даваше на хората ми само част от полагаемото им се? Къде беше твоето благородство? Само заради Дамита ще запазя живота ти. Съдбата ти ще е в нейна власт – тя ще реши дали да живееш, или да умреш!

Джонатан се протегна и хвана ръката на Железния облак, който бе отпуснал хватката около врата му.

– Дамита? – попита той. – Ти знаеш къде е Дамита? Все пак бил съм прав. Тя е с теб, нали? А какво стана с Тимоти? И него ли си отвлякъл?

– Да, и двамата бяха похитени – каза Железния облак, изправяйки се в цял ръст и хвърляйки сянка върху болния. – И двамата са с моите хора и очакват завръщането ми.

– Те... добре ли са? – уморено попита Джонатан.

– Нима наистина те интересува? – просъска Железния облак.

– Те са ми роднини – каза Джонатан, като едва си поемаше дъх. – Разбира се, че ме интересува.

– Тогава ще видим дали братовчедка ти е толкова привързана към теб, като ѝ дадем възможност или да се грижи за теб до пълното ти оздравяване, или да ме накара да те отведе далеч от лагера и да те оставя да умреш сам – каза Железния облак и студено се усмихна на Джонатан.

– Не те... разбирам – каза Джонатан смръщено. – Защо ѝ предоставяш възможността за избор. Нали е твоя пленница?

– Скоро ще видиш доколко тя и Тимоти са заложници при мен – засмяно отвърна Железния облак.

Той скочи на коня си и го подкара в лек тръс. Чувстваше погледа на Джонатан, вперен в гърба му. Беше му смешно, защото знаеше, че е спланирал до смърт агента. В момента Джонатан сигурно се терзаше от многото въпроси относно братовчедите му и сигурно ще бъде напълно изненадан, когато открие, че те вече са повече омахи, отколкото бели хора.

Дамита белеше картофи и див лук за яхнията от заешко и пускаше парчетата зеленчук в котела с вряща вода, който висеше над огъня в техния вигвам. Тимоти чистеше дивеч навън. Трудно ѝ беше да повярва, че брат ѝ бе отишъл с останалите млади мъже на лов и бе убил нещо, с което можеха да вечерят.

С всеки изминал ден той възмъжаваше.

Разбира се, казваше си тя, това е разликата в отглеждането на едно момче при първични условия, а не в града. Там всичко се поднасяше на децата на сребърен поднос, наготово. В нецивилизования свят те бяха принудени да се научат да се грижат не само за себе си, но и за близките си.

Тимоти бе истински щастлив при новите условия на живот.

Дамита нададе ухо към входа на палатка. Долови далечен тропот на конски копита и това накара сърцето ѝ да замре в очакване.

– Сестричке! – извика Тимоти, провирайки главата си през процепа на вигвама. – Железния облак пристига. И кара със себе си някой на носилка. Мислиш ли, че може да е братовчедът Джонатан?

Дамита се стресна и изпусна ножа. Тя бързо се изправи, изтри ръце в полите на кожената си рокля и излезе навън при брат си. Стоеше като вкаменена и чакаше пристигането на Железния облак. Очите ѝ не слизаха от носилката, която се влачеше след коня му.

А когато спряха наблизко и тя видя лицето на мъжа в нея, младата жена пребледня и ахна. Тя разпозна Джонатан, въпреки че лицето му бе цялото обрасло, но бе потресена от слабостта му. Той почти се бе загубил, а кожата на лицето му се бе опънала направо върху черепните кости.

Джонатан погледна Дамита и повдигна треперещата си ръка към нея:

– Дамита? – произнесе той едва-едва. След това погледна Тимоти и очите му издадоха изненадата, когато видя облеклото му и индианската превръзка на главата му.

Дамита коленичи до носилката и сложи ръка върху челото на братовчед си.

– Тимоти и аз се чувстваме прекрасно – тихо каза тя, докато очите на братовчед ѝ я оглеждаха внимателно, отбелязвайки, че и тя носи индиански дрехи. – А ти как си? Какво се е случило?

Железния облак бе застанал до нея с ръка на рамото ѝ.

– Войниците му са го изоставили, след като са разбрали, че е болен от шарка – каза той. – Мисля, че е на границата на гладната смърт.

– Помогни ми, Дамита – примоли се Джонатан, но в погледа му се четеше несигурност. – Не позволявай на индианците да ми навредят. Моля те...помогни ми.

– Съдбата му зависи от теб, Бяла върба – каза Железния облак. – Той е твой кръвен родственик. Ако пожелаеш да се грижиш за него до оздравяването му – тъй ще бъде. Ако обърнеш гръб на мошеника – твоя

ще е волята. Ще го отпратим. Той ще умре от бавна и мъчителна смърт, сам – помълча, след това добави: – Какво да бъде, Бяла върба? Живот или смърт?

Дамита беше безкрайно притеснена от възможността тя да отсъди дали братовчед ѝ да бъде осъден на смърт, или да го оставят да живее.

Да, тя го съжаляваше. Той изглеждаше така, сякаш се намираше на прага на смъртта.

Но когато си спомни защо този човек е бил в гората, така близо до селището на омахите, състраданието ѝ постепенно премина в бавно разпалващи се гняв и злоба. Сигурна беше, че целта на братовчед ѝ е била не толкова да намери Тимоти и нея самата, колкото да залови и накаже любимия ѝ, Железния облак!

– Ако го излекувам, какво ще стане тогава, Железен облак? – попита Дамита, като се изправи и застана редом с него. Тя внимателно се вгледа в очите му, преди да продължи: – Той може отново да доведе войниците и да разруши селището ни.

– След като оздравее и може да язди, той ще бъде отведен оттук с вързани очи – безпристрастно изрече Железния облак. – И трябва да разбере, че втори шанс за живот няма да има, ако отново покаже лицето си в Илинойс.

Дамита се обърна, погледна надолу към Джонатан и тежко въздъхна. Той беше неин братовчед – кръвен роднина. Не можеше да произнесе смъртната му присъда. Не можеше да понесе тя да е причина за смъртта на някого – още повече, ако това бе братовчед ѝ!

– Ще направя това, което мога – тихо каза младата жена. – Но нека Господ ми е на помощ, ако някога съжаля за решението си.

Джонатан ѝ се усмихна накриво.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като видя, че настаняват Джонатан зад паравана – там, където обикновено спеше той, Тимоти взе вещите си и ги премести в предната част на вигвама, при сестра си. Железния облак нави няколко кожи на руло. Щеше да ги изнесе от жилището си и да спи навън. Не искаше Дамита да е принудена да отговаря на неудобните въпроси на братовчед си, ако той видеше, че двамата делят една постеля.

Тимоти изприпка навън от вигвама заедно с играещата на верижка Бейби. Беше нетърпелив да разкаже на Стройния лос всичко за братовчед си, който неочаквано отново се бе появил в неговия живот. Железния облак взе навитите на руло кожи и погледна изпод вежди Дамита.

– Наистина няма защо да правиш това – тихо за младата жена и докосна с ръка медночервеното му лице, галейки с любов гладката му кожа. – Не е необходимо да спиш навън, далеч от мен, заради Джонатан. Аз не се срамувам от нашата връзка. А и той скоро ще научи за намерението ни да се оженим. Искам да му кажа всичко, Железен облак – тя меко се засмя. – Страшно доволна ще съм да видя изражението на лицето му, когато разбере, че братовчедка му е влюбена във вожда на омахите и смята да се омъжи за него. Джонатан ще се стресне не на шега.

– Зная, че говориш от сърце – отвърна ѝ Железния облак, хвана ръката ѝ и я притисна здраво към голите си гърди. – А още по-хубаво е, че ти ще му разкажеш всичко за нас. Независимо от всичко обаче, не е необходимо да излагаме на показ пред него нашата близост. Вигвамът е прекалено малък за човек с толкова дълги уши.

Дамита цялата се изчерви, защото осъзнаваше за какво намеква индианецът. Тя срамежливо сведе поглед. Цялата бе обзета от желание, като си припомни прекрасните мигове, прекарани с Железния облак. Те много щяха да ѝ липсват.

Дамита вдигна очи и с дяволита усмивка обърна към него.

– Къде смяташ да ношуваш? – тихо попита младата жена. – Ще дойда при теб. Няма да е по-различно от времето, когато напускахме вигвама, за да търсим уединение от Тимоти. Не можем прекарваме и една нощ, скъпи, без да сме заедно.

Железния облак засмяно впери очи в нейните.

– Нима жена ми се е превърнала в хитра лисана? – помъчи се да я подразни той. След това със свободната си ръка обгърна кръста ѝ и я

притисна здраво до себе си: – Любов моя, ще бъда край реката. Можеш да видиш светлината на огъня ми. Ще вдигна малка палатка, но тя ще е достатъчна, за да подслони и двама ни.

Той погледна към одеялото, за да се убеди, че Джонатан не ги шпионира, допря устни до устните на Дамита и я целуна нежно и продължително.

Когато се отдели от нея, Железния облак взе опряната си до стената пушка:

– Спи с оръжието до себе си през цялото време – каза той строго, като ѝ я подаде. – Може да се окаже, че братовчед ти не е толкова болен, колкото изглежда. Ако се почувства застрашен тук, в нашето селище, и реши да бяга – спри го, Бяла върба! Ако трябва – застреляй го.

Дамита пребледня при вида на пушката, после вдигна поглед към Железния облак.

– Не съм сигурна дали ще мога – пророни тя. – Той... ми е роднина.

– Само поради грешка на съдбата – припомни ѝ Железния облак. – Сърцата ви са различни. Никога не му се доверявай, Бяла върба... Никога.

Той отново погледна към паравана, после към Дамита.

– Може би не е разумно да те оставя насаме с него, без своята подкрепа – каза той. – Може би ще трябва просто да спя отвън, тъй че ако ти дотрябвам, бързо да се отзова.

– Не – отвърна меко момичето, като го хвана за ръка и го поведе към изхода. – Не е необходимо да ме охраняваш през цялото време. Джонатан е много болен. А и да не е, аз мога сама да се защитя.

Тимоти стремително се втурна във вигвама с Бейби на ръце. Когато видя оръжието в ръцете на сестра си, той погледна към паравана, след това се обърна към Железния облак.

– Аз ще я браня, Железен облак – каза момчето и гордо изпъчи гърди. – Ще стоя около нея, вместо да играя навън с приятелите си. Те ще ме разберат.

Дамита се обърна към него и се засмя при вида на Бейби, която беше вече порасла и изпълваше обятията на брат ѝ. С всеки изминал ден котето ставаше все по-тежко и тромаво:

– Няма да правиш нищо подобно – каза тя и прокара ръка по петнистата козина на Бейби. Сърцето ѝ се стопли, когато диването лизна ръката ѝ с грапавия си език. – Вие с Бейби имате нужда от игри и занимания. Няма да ти хареса да прекарваш дните си с мен и братовчедата Джонатан.

Бейби се заизвърта, докато успя да скочи от ръцете на Тимоти, за-тири се към гърнето, което все още не бе свалено от огъня, и започна да души наоколо. Дамита се впусна след нея, отстрани я и погледна недо-волно към брат си.

– Тимоти, тя става все по-непослушна.

Независимо че съжеляваше за казаното, младата жена знаеше, че все едно след време щеше да се наложи да я освободят. Но никой не бе готов за това – най-малко Бейби. Дивото коте не знаеше още как да се грижи за себе си в дивата гора. Но зъбите и ноктите му с всеки изминал ден ставаха все по-остри и то несъзнателно причиняваше болка на окол-ните, когато, за да си поиграе, ги хапеше или закачаше с лапа.

– Зная, сестричке – каза Тимоти и отново взе котето на ръце. – Но ние ще успеем някак да се оправим, нали?

Дамита тежко въздъхна, след това кимна.

– Да, все някак ще се оправим – прошепна тя.

Тимоти отново напусна вигвама с дивата котка на ръце. Железния облак леко целуна Дамита по челото и също излезе.

Младата жена се обърна към паравана. С особено задоволство очак-ваше времето, което бе принудена да прекара с Джонатан.

Но поради кръвната им обвързаност се чувстваше длъжна да се гри-жи за него. Когато оздравееше, нещата щяха да стоят по друг начин...

Тя повдигна края на одеялото и се вгледа в лицето на Джонатан. Когато видя, че е изпаднал в унес, тя се върна към ежедневните си за-дължения. Знаеше, че повече от всичко друго сега за оздравяването му можеше да помогне доброто хранене. Слабостта му се дължеше преди всичко на липсата на храна, а не на лекарства. Той не бе вече болен, просто твърде много бе изнемощял от болестта и от липсата на нормал-ни условия за живот през последните дни.

В жарта бе заровена плешка от сърна, която се печеше. Бутът ѝ бе нарязан на ситни парченца и вреше в гърнето, което Бейби се бе опитала да души. Бульонът бе станал гъст и вкусен.

Дамита се приближи до готварските си принадлежности и избра ед-на от най-шарените кратуни. Щеше да я използва като купа, когато Джонатан се събуди.

В този миг си спомни купчината корени, които бе оставила навън, за да ги изсуши и нареже, а по-късно да ги сложи в отделни торби. Да-мита излезе от вигвама, но на изхода се спря и се усмихна сама на себе си, докато наблюдаваше как малките момиченца играят недалеч от жи-лицето им.

Те имитираха родителите си, като си играеха на семейства. Бяха си построили миниатюрни вигвами, шаловете и роклите на майките си използваша за покривала, а за пръти им служеха високи слънчогледови стъбла. Когато децата се скупчиха във вигвама и се разположиха там, краката им стърчаха навън.

Дамита с умиление се смееше на малките. Тя бе наблюдавала тези игри достатъчно дълго, за да знае, че щом главите им се намираха под покрив, това бе достатъчно, за да ги пренесе в света на техните фантазии.

След като провери корените и реши да ги остави на открито още малко време, тя изведнъж потъна в мислите си. Представи си какво би станало, ако някога имаше свои собствени деца, които да растат сред омахите, а не при белите деца.

Тя се извърна и се огледа наоколо. Търсеше Тимоти и когато го откри, заслони с ръка очите си от слънцето и се загледа как брат ѝ играе с останалите младежи.

Тя виждаше колко щастлив е Тимоти и това я накара да почувства, че никога не би се противопоставила на възможността децата ѝ да израснат като индианци, а не като бели хора. Имаше много предимства в това децата им да растат в този далеч по-невинен, див свят, който животът в заточение им предлагаше.

Но тя също така познаваше и несгодите на този живот, за които нейният собствен братовчед имаше особена вина! Дамита се надяваше, че след време това ще се промени и индианците и белите ще заживеят като един народ, делейки всичко по равно.

– След време – прошепна тя, като клатеше глава. – Сигурно след време нещата ще се променят.

Гражданската война току-що бе свършила и трудно можеше да се очаква страната да намери покой, да няма подозрения и напрежение между хората.

Младата жена стисна челюсти, а очите ѝ горяха, когато влезе във вигвама.

– Индианците също са част от населението на нашата страна – гласно изрече тя, като стоеше сърдито заглеждана в паравана. – Но докато има хора, отговорни за държавните дела, като моя братовчед, индианците никога няма да бъдат признати за нещо повече от диваци!

– Дамита? – слабо изрече иззад одеялото Джонатан. – Какво... искаш... да кажеш? Дамита, къде си? Къде, по дяволите се... намирам аз?

Преглъщайки, младата жена се приближи до гърнето със супа и

изсипа доста бульон в кратунката. Тя внимателно я взе в едната си ръка и отиде до паравана. След като изцяло дръпна одеялото, Дамита коленичи до Джонатан, който лежеше на мекото ложе от кожи.

– Не се преструвай, знаеш къде си – каза тя, повдигна главата му с едната си ръка и доближи с другата кратунката до устните му. Той бавно запрегълща бульона, а очите му не слизаха от Дамита.

– Това, което бих желала да зная, е какви са били плановете ти, ако не беше се разболял от шарка? – сухо попита тя. – Щеше ли да дойдеш и да изколиш хората на Железния облак? И него ли се готвеше да убиеш? Какво би си помислил, ако и аз бях една от тези, които насочват пушките си срещу теб? Щях да искам да те премахна, ако беше убил Железния облак. Бих те застреляла, Джонатан, без да ми мигне окото. Ако някога навредиш на Железния облак, ще отговаряш пред мен!

След като преполови кратунката, Джонатан се закашля и я отстриани от устните си. Той избърса устата си, очите му все още бяха вперени в Дамита.

– Това е всичко, което бих могъл да поема засега – каза той. – И нямам предвид единствено храната. По дяволите, Дамита, онова, което говориш, кара сърцето ми да замира. Ти говориш като жена, която е влюбена в един мъж. И не какъв да е мъж. А индианец!

– Сигурно така звучи, защото точно така е в действителност – каза Дамита и остави кратунената чаша настрана. Тя оправи одеялото, с което бе покрит Джонатан. – Ще се оженим – аз и Железния облак – тя вдигна очи и срещна погледа на братовчед си. – Скоро, Джонатан – каза тя с преднамерено копиринен, мъркащ глас. – Веднага, шом нещата тук се уредят. Ако не беше се намесил, за да провалиш всичко, сигурна съм, че Железния облак и аз вече щяхме да сме дали венчалния обет, може би точно днес.

Джонатан въздъхна, огромна изненада се четеше в очите му.

– Един индианец те отвлича – и ти се обръщаш и се съгласяваш да се омъжиш за него? – попита той, сякаш искаше обяснение. – Как можеш? Помислила ли си за евентуалните последствия?

– И какви ще са последствията според теб? – отвърна Дамита и отпусна ръце в скута си. Тя седеше с изправен гръб, а лицето ѝ беше невинно и спокойно.

– Ами, такива например, че ще живееш в нищета вместо в охолство, както си свикнала в Бостън. – каза Джонатан и се опря на лакът, но слабостта му надделя и той отново се изтегна по гръб. – И за бога – децата ви? Нима би желала за полите ти да се държат деца с медночервен

цвят на кожата? Нима не осъзнаваш предубежденията, с които ще бъдат приети? А и ти самата? Ще станеш за посмешие, ако някога решиш да се върнеш в Бостън и поискаш да видиш старите си приятели. Ще те отбягват, Дамита. Никой няма да иска да се вижда с теб!

– Предубежденията съществуват само благодарение на хора като теб, братовчедо – каза Дамита, старейки се да потисне гнева си. – Много са онези в правителството, които мислят като теб. Жалко, но именно думата на такива хора се слуша от мнозинството. Повечето от вас не заслужават дори човек да прекоси улицата, за да ви стисне ръката, камо ли да ви слуша какво говорите. А ти си един от най-лошите, братовчедо Джонатан. Моля се един ден, и то скоро, да имаме президент, който да изкорени злото и да посее добро. Само тогава индианците ще имат възможност да заживеят нормално в тази страна.

– Чуй се само какво говориш – изхриптя цинично Джонатан. Препирнята с Дамита го бе изморила. – Не спираш глупавото си бръщолевене. Ти си като всички жени, нямаш и най-малка представа какво всъщност говориш. Мнението ти не струва пукната пара, Дамита. Абсолютно нищо не струва.

Без да може повече да издържа на тази напълно безсмислена караница, Дамита скочи на крака и не се спря дори когато в бързината си картурна чашата с бульон върху застлания с розогки под.

Като дишаше тежко, тя дръпна одеялото обратно и остави Джонатан зад себе си. След това грабна шала си и тръгна към реката. Когато се приближи достатъчно, за да вижда добре как Железния облак издига палатката си, тя се спря и застана неподвижна, наслаждавайки се на тази гледка.

Грозните думи, които Джонатан бе изрекъл за индианците, отекваха в съзнанието ѝ. Тя не можеше да разбере как някой би могъл да погледне Железния облак и да го види по друг начин, освен като достоен мъж, наследник на горди хора, човек с особено силно развито чувство за чест.

Тя се срамуваше от това, че братовчед ѝ можеше да бъде толкова арогантен. Той не заслужаваше каквато и да било добрина от страна на Железния облак, а индианският вожд бе отстъпил жилището си на този лицемер!

Дамита се устреми към любимия си и хвърли шала си настрана.

– Нека ти помогна – каза тя и взе един кол, като го придържаше, за да може той да го привърже към останалите.

Железния облак ѝ се усмихна, черните му очи блестяха.

– Все още не е настъпила нощта, а ти си вече тук? – подразни я той. Прътите бяха закрепени и индианецът продължи да прикрепя кожите към тях.

Дамита се изчерви и се засмя.

– Железен облак, престани да ме дразниш – промърмори тя. – Дойдох да ти помогна за палатката. Това е всичко.

Той праметна последната от кожите върху прътите, след това се приближи до младата жена и като взе ръцете ѝ в своите, насочи я към входа на палатката. Тя приведе глава, за да мине през тесния процеп.

– Очите ти и това, колко силно бие сърцето ти, ми подсказват, че не си дошла само като помощник – приглушено каза Железния облак.

Когато влязоха вътре, той я положи на голата земя – нямаше още одър от кожи, дори място за огнище не бе издълбано.

– Навън все още свети слънцето – каза Дамита, без да е в състояние да се възпротиви на унеса, който я обзе, когато Железния облак покри с дъжд от целувки лицето и врата ѝ.

– Уакода не е издал закон, според който мъжът и жената да се любяват само нощем – каза Железния облак и вдигна полата ѝ. Тя не носеше вече бельо – кожената рокля и мокасините бяха ежедневното ѝ облекло сега, когато вече бе се превърнала в омаха!

Тръпнеща, Дамита пресегна към панталона му. Всички грижи от само себе си отидоха на втори план, когато той я облада, целувайки я с огнена страст. Силните му мъжки ръце я обгърнаха, докато тя влезе в естествения му ритъм, и телата им бяха обхванати от непреодолимата, сладка агония на изпепеляващото ги възторжено чувство. Скоро щастливи достигнаха върховния миг. Бяха се вкопчили един в друг тръпнещи, а стонове на удоволствие се сляха с безкрайните целувки, с които Железния облак я даряваше.

След това мъжът се отдръпна от любимата си, но в следващия миг се върна и докосна с устни гърдата ѝ, езикът му блажено се плъзна по моминската ѝ плът. Дамита обгърна с ръце главата му и го притисна до себе си със затворени в екстаз очи. Когато тя махна ръцете си и езикът и устните му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, сърцето ѝ силно заби. В един миг той отново я изпълни с блаженство по начин, който тя все още приемаше като „забранен“. Но Дамита не бе в състояние да се противопостави на онова, което той ѝ предлагаше. Тя потрепна с глава и издаде кратък вик на сладка агония, почувствала отново мигновеното блаженство, отварящо ѝ вратите към рая.

Звучен детски смях и кикотене раздели Железния облак и Дамита и

ги накара бързо да оправят дрехите си.

Младата жена се прокрадна до отвора на палатката и надникна през прореза, за да види с облекчение, че това бе групичка малки момиченца и че те не бяха така близо до палатката, а играеха край реката.

Железния облак седна до нея, загледан навън, след това тихо се засмя.

– Всичко е наред – каза той, вдигна косите на Дамита и я целуна по тила. – Дошли са на реката за кал. Ще я отнесат в селото и ще си направят кукли от нея. Някои от децата ни умеят да правят много хубави кукли.

Дамита бе потресена от това, защото си припомни какво бе й казал Джонатан, сравнявайки живота тук с този в Бостън. Истина беше, че животът я бе дарил с прекрасни родители, които й подаряваха много кукли и играчки. Но тук имаше деца, които никога нямаше да видят истинска кукла, още по-малко щяха да притежават такава, но независимо от всичко бяха щастливи.

Тя се обърна към Железния облак и се отпусна в прегръдката му.

– Прегърни ме, скъпи – тихо каза тя и щастливо въздъхна. – Обичам те толкова много. И с нетърпение вече очаквам да имам деца от теб.

– Деца? – каза Железния облак, като вдигна високо веждите си. След това усмихнато повдигна лицето й нагоре така, че очите им се срещнаха. – Да, това действително е нещо, което трябва да очакваме. Скоро и ние ще имаме свое дете, моя Бяла върба.

Той се наведе до устните ѝ и нежно я целуна, като че тя вече носеше неговото дете в защитеното укритие на своята утроба.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

След няколко дни.

Дамита яздеше редом до Железния облак през мъгла, която се стелеше над земята и обгръщаше хрусталаците като димна завеса. Тя здраво се държеше за юздите на коня си и беше присвила очи, взряна през булото на мъглата, като се мъчеше да не изгуби от поглед трите коня, които язدهа пред тях. Единият носеше на гърба си братовчедата Джонатан, ръцете му бяха завързани отзад, той беше с превръзка на очите, която не му позволяваше да гледа наоколо. Другите двама ездаци язدهа встрани от Джонатан и щастливият им смях долиташе до Дамита като прекрасна мелодия.

Тя погледна към Железния облак – учудваше се от неговата непрестанна нежност и грижовност. Той не само бе разрешил да дойдат с Тимоти на пътешествието, което би трябвало да отведе Джонатан достатъчно далеч от селището, за да го освободят да се върне сам във форт Калхуун, но даде съгласието си с тях да дойде и Стройния лос. Тимоти и Стройния лос бяха станали неразделни, верни приятели, както те самите бяха заявили – „веднъж и завинаги“.

Дамита спря погледа си върху Бейби. Котката вече едва се хващаше в торбата, в която я слагаше отстрани на коня си Тимоти. Но дори и така, независимо от това, че голяма част от тялото ѝ висеше във въздуха, а лапите ѝ почиваха доста неудобно под брадичката, тя изглеждаше твърде доволна. Клепачите ѝ бяха притворени, но бързо се отваряха при всеки звук на някоя птичка, случайно привлякла вниманието ѝ.

Дамита приближи коня си до жребца на Железния облак:

– Благодаря ти за това, че разреши на двама ни с Тимоти да те придружим – рече тя. – А и Стройния лос. Момчетата наистина са доволни от излета.

– Добре е, че пожелаха да дойдат – каза Железния облак и погледна с възхищение Тимоти. – Това им дава възможност да останат насаме за известно време – както се полага на добри приятели. В селището, заобиколени от останалите младежи, те са заставени да включат и тях в игрите си и във времето за обучение. По този начин, останали сами, те могат да споделят тайните си, както и да разменят знания за различните начини на живот.

Той се намръщи и сърдито погледна към Джонатан.

– Добре е, че Тимоти не изпитва каквото и да било възмущение от това, как омахите се отнасят към собствения му братовчед – каза той. – Като мен и теб, той е видял злините на този ваш роднина. Това ще го направи по-проницателен, когато му се наложи да срещне хора като него. Ще бъде нащрек – подозрителен към ония, които правят предложения си с половин уста.

– Тимоти не изпитва каквито и да било добри чувства към Джонатан – отвърна Дамита, като вдигна рамене. – Той е толкова млад. Но след време ще разбере.

– Той знае далеч повече, отколкото ти предполагаш – каза Железния облак. – Когато порасне, умът му може би ще превъзхожда моя. Възможно е след време той да стане вождът. Цветът на кожата е без значение. Важни са мъдростта и смелостта на мъжа!

Той я погледна с копнеж в очите.

– Ако нямаме синове, тогава може би Тимоти ще стане вожд след вожда Железен облак – каза той без колебание. – А ти какво мислиш за това, Бяла върба?

Дамита преглътна с мъка. Чувстваше се някак неудобно при този разговор. Тя дори не желаше да мисли за Железния облак като за старец и за евентуалната му смърт, а още по-малко да говори за това.

Пък и не й се вярваше, че няма да му роди син.

Да мисли, че брат й някога ще бъде силен индиански вожд, бе направо абсурдно за нея! Трудно допустимо.

След като младата жена не отговори веднага на въпроса му, тя почувства въпросителния поглед на Железния облак върху себе си, а веднага след това усети, че се отклоняват в противоположна посока. Бе доволна да прекратят дискусиата, нямаше търпение да изпълнят задачата си и да пуснат Джонатан на свобода. Бяха тръгнали от лагера на размъване. Дневната светлина вече се спускаше над гората, а мъглата изпълзваше във високите клони на дърветата.

Някъде наблизко кълвач забарабани по ствола на сух явор, а след това неочаквана, странна тишина се извиси във въздуха, нарушавана единствено от мекия ромон на капчиците мъгла, които, събрали се случайно, капеха, издавайки тих шум, когато паднеха на земята.

Дамита стреснато подскочи, когато Железния облак неочаквано се пресегна, хвана поводите на коня й и спря животното. Тя го погледна въпросително, с широко отворени очи, като се мъчеше да разбере дали не бе го разсърдило нежеланието й да продължи разговора. Не бе в състояние да го разбере, защото досега той никога не бе изпадал в лошо

настроение, когато бе с нея.

Момичето бързо схвана, че причината за настроението му бе съвсем друга. До този момент тя не бе виждала предпазливия страх, който усети сега у него, и това я накара цялата да потрепери, въпреки че все още не знаеше какво е разтревожило храбрия вожд.

– Веднага трябва да намерим скривалище – каза Железния облак тихо и разтревожено. – Стой тук, Бяла върба. Аз ще предупредя момчетата и Джонатан.

Дамита сковано седеше върху коня, докато Железния облак се приближи до яздещите отпред Тимоти и Стройния лос. Тя мълчаливо изслуша как индианецът предупреди първо момчетата, а след това и Джонатан за надвисналата опасност.

Пеша, водейки за повод конете си, те следваха Железния облак покрай един тих поток, докато накрая намериха една дива дупка в гъсталака. Избраха място, където ерозията на времето бе издълбала пещера в основата на стръмния бряг. Железния облак разчисти храстите и гъстата трева и направи място за всички така, че да могат да се приютят стоешком. Скоро всички се скриха зад гъстите храсталаци форсинция и млади люлякови дръвчета. Железния облак държеше здраво пушката си.

– Няма ли най-сетне да ни кажеш защо трябва да се крием? – попита Дамита, застанала редом с него. Тя погледна момчетата. Бейби се бе сгушила в обятията на брат ѝ и в очите на животното се четеше страх, а двамата младежи се мъчеха да видят какво е приготвила съдбата за тях зад зелената завеса от храсти.

Джонатан се спъна в Железния облак, защото беше все още с вързанни очи.

– За какво е всичко това? – попита той, мъчейки се да освободи вързаните на гърба си ръце. – Ако сме в опасност, Железен облак, освободи ме. По дяволите, не мога ли поне да се защитавам? Или искаш нападателите да се разправят с мен, а ти да се скриеш невредим? Махни проклетата превръзка от очите ми! Развържи ръцете ми!

– Не става дума за неканени гости, Джонатан – тихо просъска Железния облак. – Има само един неканен посетител, чието присъствие усетих с носа си и с верния си слух. А това е някой, когото не бих желал да срещна рано сутринта, когато е тръгнал да търси жертва, с която да закуси. Вонята на приближаваща мечка, която не бих могъл да сбъркам, е това, което ме накара да действам предпазливо!

Не бе нужно Железния облак да добавя каквото и да било. Дамита и момчетата видяха с очите си огромното животно в момента, в който и

Железния облак я зърна. В процепа между върбите, на няколко метра от тях, изскочи тежко и бавно пристъпваща мечка. Беше огромна, черна и лъскава. Слънчевата светлина правеше кожата ѝ петнист. Огромните рамене на звяра се движеха в мързелив ритъм, докато пристъпваше с меките си плоски стъпала. Вървеше с провиснала челюст и тежко дишаше.

Сърцето на младата жена подскочи от страх. Тя протегна едната си ръка и здраво прегърна Тимоти, а с другата придърпа Стройния лос към себе си. Тук, в отсъствието на майка си, той би могъл да намери подкрепа единствено у Дамита.

– Милостиви боже! – изплашено прошепна Джонатан. – Какво е това? Чувствам, че нещо приближава. Всички се умълчахте като църковни мишки!

– Джонатан, ти пък какво знаеш за църквата? – намери в себе си кураж да му възрази Дамита, изправена пред приближаващата опасност. Без да осъзнава, че я наблюдават, мечката продължаваше напред така, сякаш гората ѝ принадлежеше. Тя бе владетелят на горското царство.

– Като дете не съм пропускал нито една съботна църковна служба – прошепна Джонатан. – Все още мога наизуст да цитирам пасажи от светото писание.

– Тогава най-добре е да си припомниш някои от тях и да ги използваш в молитвите си още сега! – с треперещ глас продума Дамита, без да изпуска мечката от очи.

Огромното животно се бе изправило на задните си лапи и явно търсеше някакви насекоми. С нокти изкърти дълго парче от развалената кора на един бряст. Като обърна кората наопаки, звярът внимателно разгледа вътрешната ѝ страна и методично започна да яде личинките, които се бяха завъдили в мекото дървесно пространство.

Железния облак свали дулото на пушката си. Знаеше, че мечката не е заплаха, докато се задоволяваше с намерената храна. Но той добре разбираше, че едно невнимателно движение от страна на наблюдателите би могло моментално да промени желанията ѝ относно менюто.

Индианецът окуражаващо огледа поред Дамита, Тимоти и Стройния лос, пренебрегвайки Джонатан, който продължаваше тихо да мърмори до него. И в този момент се случи най-неочакваното. Бейби бе забелязала мечката и инстинктите ѝ бяха се събудили. Тя скочи от ръцете на Тимоти и излезе от скривалището на открито, където звярът не само можеше да я подуши, но и прекрасно да я види.

Бейби се приготви за скок, готова да нападне мечката. Но когато

огромното чудовище разкриви черните си бърни, оголвайки двата реда страховити зъби и издавайки дълбок, гръмогласен рев, и се обърна самоуверено, готово да убие противника си, в същия момент котето се изплаши и жално, като дете, заплака. Диването се впусна навътре в гората, изплашено стрелкайки се нагоре по дървесните стволове.

– Не! – извика Тимоти, отскубна се от Дамита и тръгна след Бейби.
– Бейби! Недей! Върни се!

Железния облак замръзна на мястото си, наблюдавайки мечката и Тимоти. Момчето сега се бе превърнало в мишена за звяра. Той изскочи от скривалището, застана с разкрячени крака и изправен гръб и се прицели. След това във въздуха отекна силният грохот на изстрела и се понесе над земята.

– Не улучи! – извика Дамита, умирайки бавно от страх, гледайки брат си, застанал като вкопан, очи в очи с мечката.

– Това бе моята цел – да не я улуча – каза Железния облак и бавно свали пушката си, докато мечката продължи за кратък миг да гледа Тимоти, след това се обърна към Железния облак, стъпи на четирите си лапи и тръгна в обратна посока.

Дамита изтича до Тимоти, привлече го в обятията си и доближи главата му до сърцето си. Тя погледна с диви очи Железния облак, когато индианецът се приближи, загледан в двамата.

– Ти не я уби – въпросително поклати глава момичето. – Можеше спокойно да го сториш. Но... ти я остави жива.

– Това убийство не беше наложително – мрачно каза Железния облак. – Не видя ли? Животното се уплаши от нас точно толкова, колкото и ние се стреснахме от него. Необходим беше само звукът от изстрела, за да стане ясно кой е силният.

Тимоти нервно вдъхна глътка въздух, с това се освободи от прегръдката на сестра си.

– Бейби – извика той, очите му нервно претърсваха гората там, където я бе съзрял за последен път. – Ще тръгна да я търся! Трябва да я открия!

Железния облак постави силната си ръка върху момчешкото рамо, за да го възпре:

– Разбираме любовта ти към твоята четиринога приятелка – меко каза той. – Всички ще търсим. Но трябва да разбереш, че след като претърсим наоколо и не намерим Бейби, трябва да продължим пътя си. Трябва да научиш докъде стигат задълженията ти – към семейството ти, към приятелите, а не към опитомената котка.

– А мечката, Железен облак? – изплашено каза Дамита. – Ако се върне отново?

– Страхът ѝ ще я отведе далеч отгук – опита се да я успокои индианецът.

– Трябва да намерим Бейби – каза Тимоти, едва сдържайки нетърпението си да започнат издираването.

Всички бавно се запридвижиха из храсталака, покрай остриите боровинкови храсти, целите отрупани в цвят, и под дърветата, чиито корони бяха толкова гъсти, че през тях не проникваше никаква светлина и всичко там долу се превръщаше от ден в нощ.

Тимоти не обръщаше внимание на шипковите клонки, които заби- ваха тръните си в месата му, докато напредваше през храсталака; очите му внимателно оглеждаха земята наоколо. Той се зарадва, когато излязоха на чисто място, защото можеше да се изправи и да погледне в далечината.

Сърцето на Дамита се сви от жалост към него. Тя повдигна полите на кожената си рокля, приближи се до брат си и го хвана за ръка.

– Тя си е отишла – каза тихо младата жена. – Мечката я изплаши твърде много. Съжалявам, Тимоти.

Момчето объркано погледна сестра си, а след това Железния облак, който стоеше редом с Дамита.

– Не можем да си тръгнем точно сега – промълви той, сподавяйки надигашото се в гърлото му ридание. – Нека направим тук лагер. Бейби ще се върне при мен. Убеден съм!

– Тимоти, ние току-що напуснахме своя лагер, за да продължим пъ- тя си тази сутрин – каза Железния облак и премести пушката в лявата си ръка. – Ако се забавим с цял един ден в търсене на Бейби, това прави един ден загубен, далеч от нашите хора. Това крие рискове, Тимоти. Си- гурен съм, че ще ме разбереш.

Тимоти изгледа диво приятеля си – Стройния лос.

– Строен лос, ще останеш ли с мен? – проплака той. – Нека останем тук. Ти и аз. Сами. На връщане ще тръгнем с Дамита и Железния облак.

Стройния лос не можа да му отвърне, тъй като вождът на индиан- ците се намеси:

– Това не е най-доброто решение – каза той – Както вече видя, меч- ките са реална опасност. Не мога да ви оставя сами. А сега вървете при конете си. Възседнете ги. Продължаваме пътя с напред. Веднага.

Дамита не бе го чувала да говори толкова категорично и решително с Тимоти преди това, но независимо от всичко, тя го прие с разбиране и

беше напълно съгласна с него.

Тимоти погледна безпомощно към двамата след това се спусна напред към коня си, но не го възседна веднага. Погледът му се плъзна по Джонатан, тъй като братовчед му стоеше настрана в очакване някой да му помогне, за да се качи на коня си. Момчето сви ръцете си в юмрук, докато го гледаше. След това го заудря с все сила по гърдите.

– Ти си виновен! – крещеше Тимоти, нанасяйки му удари отново и отново. – Ако не беше ти, Бейби щеше да е с мен! Твоя... е... вината! Мразя те! Чуваш ли? Мразя... те!

Дамита хвана ръцете на брат си и го отстрани от Джонатан. Тя отново скри лицето му в пазвата си и го залюля нежно. Гледаше към Джонатан, готова също да го удари. Но като видя неговото безпокойство и недоверието, с което се отнасяше към станалото, сметна, че това му бе достатъчно засега.

Тя отведе Тимоти до коня и му помогна да се качи на седлото.

– Може би тя ще намери пътя обратно до лагера – младата жена се опита да окуражи брат си. – Спомни си и други случаи, когато те е следвала. Любовта ѝ към теб е много силна, Тимоти. Никога не я забравяй. Никога.

– А може би така е най-добре – каза Железния облак, като пристъпи до Тимоти и го потупа леко по рамото. – След време щеше да си принуден да се сбогуваш с нея. Вече всичко е свършено и с времето раната ти ще зарасне. Ще видиш.

Тимоти изтри сълзите от очите си и изправи рамене. Беше забравил за момент, че трябва да е смел и благороден в очите на собствения си вожд.

– Да продължим пътя си – каза Железния лак и помогна на Джонатан да възседне коня си. – След това и той скочи и подкара коня си в тръс. Но независимо от всичко, докато яздеше, забеляза, че неочаквано и за него самия, вождът на омахите непрекъснато се обръщаше и се оглеждаше за дивото коте.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Изминаха няколко дни, откакто Джонатан бе освободен от селището на омахите. Железния облак бе се завърнал бързо при хората си, защото имаше желание да се занимава с по-приятни неща.

Конете на Дамита и Тимоти бяха изчерпали силите си, тъй че те следваха Железния облак от разстояние, пешком през гората. В ръката си Железния облак носеше лък, а през рамото му бе праметнат колчан със стрели, висящ на голия му гръб. Тимоти също носеше лък и стрели, тъй като денят бе избран от индианеца, за да учи Тимоти на основните правила на ловуването.

Дамита замислено погледна брат си. Този излет бе предприет отчасти и с цел Тимоти да се отвлече от мисълта за изгубената Бейби.

Дамита и Железния облак бяха отложили сватбената церемония, поставяйки Тимоти и проблемите му на преден план. Те усещаха как чувството на угризение гложди все по-дълбоко душата на младежа след загубата на дивата котка и нищо, което някой можеше да каже или предложи, като че ли не можеше да облекчи болката му.

И днес дори Дамита би могла да се закълне, че мислите му не са съсредоточени върху лова.

Погледът му непрекъснато шареше, търсеше, не за развлечение – търсеше Бейби.

Стройният лос не бе ги последвал в гората този път. Тимоти го бе помолил да остане в селото, в случай че котето неочаквано се завърне там.

Дамита ги придружаваше в ловуването днес с благословията на Железния облак – не само за да повдигне духа на брат си, но и за да бъде с любимия си. Тя никога не пропускаше подобна възможност. Момичето знаеше, че винаги ще е с него; в битка, ако се наложеше, също би застанала редом с него.

Младата жена го обичаше до полуда. Понякога дори се страхуваше от своята безкрайна обич към индианеца. Ако нещо се случеше с него, тя едва ли би могла да продължи живота си. Той бе нейното дихание, нейният пулс!

Сега той се придвижваше тихо през гората, силните му мускули играеха, тъмната му кожа блестеше. Той се шумгваше през хрусталака като лисица, безшумен като сянка, очите му напрегнато оглеждаха всичко

наоколо.

Следобедното слънце проникваше през пролуките в гъстия балдахин на широколистната гора, лъчите му проблясваха в изплетените от папка в ранната утрин нишки, поклащани от лекия ветрец.

Чучулигите пееха, скакалците скачаха из високата трева близо до гората. В тучния лес имаше множество изворчета и ручейчета. Железния облак заведе Дамита и Тимоти до един студен поток, където двамата утолиха жаждата си. След това приседнаха на брега да си починат и да поговорят в това уединено кътче. Дамита примижа от силната слънчева светлина, процеждаща се през дърветата, изпъстряйки гората с дантела от светли петна. Една синя сойка изпусна орехче, гарга предупредително изграчи в далечината, катеричка прошумоля високо над тях. В дълбокия вир на потока долу, на десетина метра от тях, се мятаха едри пъстърви.

– Днес решихме, че няма да убиваме дивеч – каза Тимоти и поглади с ръка лъка си. – Само ще се учим как да го преследваме. Кога ще отидем на истински лов, Железен облак?

Дамита леко се засмя. Истински лов. Само нейният брат можеше да го каже. Беше чудесно това, че той проговори за нещо друго, освен за Бейби. Този излет бе добре замислен. Тимоти си припомняше нетърпението да научи, желанието да продължи обучението си в изкуствата на племето оаха.

– Важно е да се научиш на предпазливост – точно толкова, колкото и да се научиш да убиваш – каза Железния облак и остави лъка си настрана. Той изправи единия си крак, сви удобно другия и полегна, опрян на лакът. – Мъжът не може да бъде пожелан за съпруг, преди да е доказал уменията си да ловува, преди да се е изявил като предпазлив и смел боец – той се усмихна на Тимоти. – Ти вече си доказал смелостта си. Днес ще се учиш на предпазливост. Скоро ще станеш истински ловец.

– Не искам да зная всичко, на което ти ме обучаваш, само заради някаква си жена – отвърна с насмешка момчето. – Съмнявам се, че някога изобщо ще се ожени. Жени. Кому са притрябвали?

Железния облак се засмя. Те размениха погледи с Дамита, които говореха повече от всякакви слова, след това Железния облак продължи урока си.

– Както вече си забелязал, Тимоти, днес трудно се срещат стада бизони – тъжно изрече индианецът. – Белите хора отнеха на индианците

този традиционен лов. Но когато бях младеж, обучаваха ме главно в лов на бизони. Аз сега ще те науча на същото, защото може би ще дойде време, като пораснеш, когато броят на бизоните по нашите земи отново ще се увеличи.

Вождът на омахите помълча известно време, като че ли се пренасяше в миналото, после заговори с монотонен, изпълнен с нотки на меланхолия глас.

– Ако един младеж е непосветен, когато попаднат на стадо бизони, може да срещне друг младеж, когото да смята за незначителен – меко продължи той, – но който е убил благодарение на енергията си бизон. Младият мъж с копнеж ще стои загледан как се разпределя най-доброто от месото на животното, но този, който е успял да убие животното, ще го раздаде на други и ще бъде признат за спестовен и благороден, а младият, неопитен боец ще си тръгне разочарован.

Железния облак отново замълча, намести се по-удобно, като почти докосна с колене гърдите си. Когато отново проговори, той обгърна коленете си с ръце и обърна поглед към Тимоти.

– Част от вътрешностите на бизона, наречени „уашна“, са толкова крехки, че дори и беззъбите старци или ония, на които им е останал някой и друг зъб, могат да ги сдъвчат и преглътнат – промърмори той. – Ако някой младок пожелае да яде от това месо, старците ще му кажат „Не бива да ядеш уашна. Ако го сториш, когато тръгнеш с останалите на лов, кучетата ще лаят по тебе.“

– Защо кучетата ще лаят по младежа? – запита с широко отворени, невинни очи Тимоти.

– Защо кучетата ще лаят по него е останало загадка – със смях отвърна Железния облак – Но тази загадка кара младите да се страхуват да ядат уашна, тъй че старците могат на воля да ѝ се наслаждават.

Железния облак отново изпружи крака пред себе си.

– Има много поговорки, разказвани от старите хора, които съм запомнил от своето обучение като дете – каза той, отново загледан в далечината, виждайки сцени от детството си. – Когато изсушаха мазнината от мозъка на бизона, ако някой от младежите пожелаеше заедно с месото и късче от нея, старците казваха, че, ядеш ли от мозъка, ще станеш невъздържан, сърцето ти ще се смекчи и ще удариш на бяг пред враговете си – ще бъдеш в плен на страха.

– Разкажи ми още! – помоли Тимоти, застанал на колене и с нетърпение вирайки се в очите на Железния облак. – Толкова е интересно.

Железния облак сложи силната си ръка на рамото на Тимоти.

– Добре е, че искаш да научиш много неща, дори и ако някои от поговорките звучат глупаво за едно бяло момче – каза той.

– Нищо, което казваш или правиш, не може да е глупаво – отвърна Тимоти, след това хвърли поглед към сестра си, която тихо седеше и попиваше всичко казано. – Нали така, сестричке? Не е ли това най-умният мъж, когото някога си познавала?

За момент Тимоти сведе глава и тежко преглътна.

– Като изключим татко – промърмори момчето. – Освен... баща ни.

Дамита почти се задави от изненада, като сети чувствата на брат си и едва сега разбра

колко добре той е прикривал мъката си след смъртта на родителите им.

А сега той преживяваше още една загуба.

Разбира се, тази загуба бе несравнима с това да се лишиш от майка и баща, но, все едно, момчето болезнено преживяваше загубата на дивата котка. Изведнъж Дамита осъзна, че котето по особен начин бе запълвало празнотата в сърцето на момчето, останала след загубата на родителите им.

Сега тя разбра колко важно е Бейби да се намери, ако това изобщо бе възможно!

– Да, Тимоти – каза тя и докосна с ръка бузата му. – Той е много умен, а и татко беше такъв. Както си и ти. Ти научаваш толкова нови неща така бързо. Аз искрено се гордея с теб.

Целият сияещ, Тимоти погледна сестра си, а после отново се обърна към Железния облак.

– Какво друго би могъл да ми кажеш за бизоните? – попита той и стисна челюсти. – Аз ще убия бизон някой ден и ще докажа на твоите хора, че съм Достоен воин. Все още някои обикалят земите ни. Един от тях ще е мой, дар за теб и хората ти от мен!

– Нашите хора – поправи го Железния облак. – Моите хора са вече и ваши хора – той погледна към Дамита и двамата прекрасно се разбраха с очи. – Твои и на сестра ти.

– Моят народ... – каза Тимоти, като че преценяваше думите по това, как излизаха от устата му. Момчето се усмихна и изпъчи гърдите си: – Да, моите хора. Това ми харесва. Прави ме някак си по-значим. Моля те, разкажи ми още прийоми се той.

Железния облак погледна по посока на извисилото се над дървесните корони слънце. Скоро щеше да се смрачи и той искаше да се върне в селището, преди нощта изцяло да е покрила всичко наоколо с тъмата

си. Утре бе особен ден за него и любимата му. Те щяха да станат мъж и жена. Нищо не би могло да им попречи. Нищо!

– Само още няколко приказки, останали от старците, и ще трябва да потегляме към селото – каза Железния облак, потупвайки го по рамото. – Дробът на бизона трябва да се яде суров – за да направи мъжа смел и да му даде силен глас. Мазнината около сърцето на бизона се дава на децата, за да имат силни сърца и да са смели. Също така младежите се учат, че когато някой рани бизон, младите бойци не бива да го пронизват със стрелите си. Който го стори, ще бъде наказан – бизонът принадлежи на онзи, който го е ранил.

Железния облак се изправи и подаде ръка на Дамита. Тимоти също скочи на крака, след това коленичи и взе своя лък и лъка на Железния облак, после подаде на индианеца неговия. След това и двамата преметнаха лъковете си през рамо.

Железния облак застана между Дамита и Тимоти и като ги хвана за ръце, ги поведе далеч от потока. Очите му светеха, докато гледаше брат и сестрата.

– Някои мъдрости на старците ме развеселяват, въпреки че никога не бих го признал пред другото, освен пред вас – каза той през смях. – Според една стара поговорка, когато младеж се опита крадешком да пие бульон от казана, старците казват: „Младежът не трябва да пие бульона, в противен случай глезените му ще се разклатят и ставите му ще тракат.“

Дамита леко се усмихна. Чувстваше се по-свободна, след като и Железния облак бе признал, че се забавлява с приказките на старците от племето. Тя вървеше, хванала го за ръка, и мечтаеше този миг на невинност да продължава вечно, но започна да чувства нещо като болка ниско в стомаха си. Беше като леко замаяна.

Една силна болка, някъде вътре в корема ѝ, я сграбчи, но благодарение на това, че трая не повече от една секунда, тя само леко се препъна за миг и се радваше, че Железния облак не забеляза нищо. Не би желала да стане причина да се помрачи чувството на приятелство, което в момента се изграждаше между любимия ѝ мъж и брат ѝ.

– Ако момче обича да яде главата на пуйката, казват му: „Ако изядеш това, в очите ти ще се появят сълзи, когато излезеш на лов. Очите ти ще овлажнеят“ – продължи Железния облак весело. – А ето какво се казва, ако едно момче иска да си играе с отрязаните крака на пуйката – „Ако си играеш с краката, ръцете ти ще са студени през зимата и възможно е да премръзнат. Тогава ти няма да можеш да държиш каквото и

да било.“

Тимоти се разкиска, след това изведнъж преbledня, когато Дамита издаде неочакван стон и падна на земята, без да дава никакви признаци на живот.

Железния облак коленичи до нея и взе главата ѝ в скута си. Беше притеснен от припадъка ѝ и се чудеше каква може да е причината.

Само минути преди това тя бе споделяла радостта им, бе се смяла заедно с него и брат си!

– Тичай! – строго каза той на Тимоти. – Вземи манерката от коня ми! Донеси я! Бързо, Тимоти! Бързай!

– Какво ѝ е? – проплака Тимоти, без да може да помръдне от мястото си.

– Тимоти, прави това, което ти казвам – строго го изгледа Железния облак. – И побързай!

Със страх, сковал сърцето му, Тимоти се обърна на пета и побягна към конете, които се виждаха през една пролука между дърветата само на няколко крачки в далечината. С треперещи пръсти той откачи манерката и бързешком се върна при сестра си.

Падна на колене и подаде манерката на Железния облак. С широко отворени очи и силно разгуптяно сърце наблюдаваше как Железния облак изсипа малко вода в шепата си и внимателно започна да потупва лицето на Дамита с влажната си длан.

– Бяла върба! – повтаряше Железния облак, мъчейки се да прикрие обзелото го отчаяние. – Кажете ми. Какво стана? Кажете ми, Бяла върба, любов моя. Говори!

Дамита се разбуди в ръцете му и чуваше гласа му който сякаш ѝ говореше от дълбините на бездънен кладенец.

След това започна да го чува, като че ли се приближаваше, и когато отвори очи, видя, че я държи на ръце и пръска лицето ѝ леко със студена вода.

– Какво се случи? – попита младата жена, като примигваше и учудено гледаше ту брат си, ту Железния облак и виждаше невероятния страх, вледенил лицата им.

– Ти припадна – каза Железния облак, като ѝ помагаше да седне, а след това здраво я подпря.

– Припаднала ли съм? – отвърна Дамита, след това една лека болка в корема ѝ подсказа причината за това. Болките, които бе изпитала преди, бяха непосилни за нея. В момента болката в корема отново я сграбчи, младата жена почувства, че отново изпада в унес и всичко ѝ

причернява.

– Бяла върба! – рече Железния облак, гласните му струни се опънаха до крайност, докато гледаше сгърченото лице на любимата си. – Какво ти е? Не ме напускай отново. Запази съзнание. Кажете ми какво ти е, за да ти помогна.

Неочакван поток от гореща влага, бликнала между бедрата ѝ, накара Дамита да дойде в съзнание. Бе помагала достатъчно в кабинета на баща си, за да разбере какво става с нея самата. Това бе началото на месечния ѝ цикъл, който бе закъснял с четири седмици. Количеството кръв, както и съсиреците, които Дамита чувстваше, че изтичат от нея, означаваша, че прави спонтанен аборт.

– Не! – извика тя и се хвана за корема, след като почувства, че болката ѝ намалява и кръвта също. Тя се опря на Железния облак и се разрида на воля.

– Железен облак, най-добре ме върни обратно в селото. Аз... аз може би имам кръвоизлив и се нуждаю от помощта на жените.

Когато видя кръвта, Тимоти изпадна в истерия.

– Няма причини да се безпокоиш – каза му Дамита, едва сдържайки плача си. – Да няма защо да се безпокоиш – повтори тя и се опита да спре насила сълзите си.

Да, но как можеше да обясни всичко на Тимоти, без да го шокира? Може би той напълно ще загуби чувството си на уважение към нея. Бе забременяла, преди сватбената церемония да я е свързала с мъжа, когото обичаше!

Но тя никога досега не бе го лъгала, дори и за да запази авторитета си, нямаше да го стори и сега!

– Това, което става сега, не е нещо необичайно за жените. Аз... аз абортирах, като дори не бях сигурна, че съм заченала и нося дете в себе си. Бях... прекалено заета с ежедневието ни, за да помисля за възможността да съм забременяла – тя погали с ръка първо лицето на Железния облак, а след това на Тимоти. – Ще имаме още много деца. Ще видите. А сега, моля ви, върнете ме в селото.

– Дете? – ахна Тимоти и пребледня. Погледна към Железния облак, раздиран от съмнения, но все пак не бе толкова наивен, че да не може да се сети, че сестра му питае към индианеца чувства, каквито не бе изпитвала към когото и да било в Бостън.

Младежът се опитваше да разбере, доколкото му стигаха познанията, но всичко в новия им живот бе толкова далеч от нормалното. Той няма да негодува против сестра си за това, че се е влюбила в най-

решителния за тях момент. Независимо че сестра му се бе поддала на една забранена любов, Тимоти реши в себе си, че той никога няма да е причината, тя да се чувства виновна. Железния облак бе необикновен човек.

– Да, Тимоти, дете – каза Дамита, като наблюдаваше как се променя изражението на лицето му от шок в мълчаливо разбиране, и това я накара облекчено да въздъхне. Когато той нежно погали с ръка по бузата, младата жена се усмихна, а от очите ѝ потекоха сълзи на благодарност.

– Съжалявам, сестричке – тихо каза момчето, а в очите му пробляснаха сълзи. – Наистина сестричке, искрено съжалявам.

– Благодаря ти – каза тя, преглъщайки с усилие. Беше радостна, че той се държи като истински мъж сега, когато това ѝ бе особено необходимо. Но отвътре чувстваше как умира – разбираше, че един спонтанен аборт води до друг и още един, и още един. Можеше да не е в състояние да дари с дете своя любим.

А за един вожд това бе целувката на смъртта, тъй като те разчитаха на наследниците си, които да продължат водачеството след смъртта им!

Погледна към Тимоти. Може би той щеше да бъде синът, който Железния облак никога нямаше да има.

Но тя тъжно се запита ще го задоволи ли това?

Железния облак внимателно я вдигна на ръце и я понесе към конете.

– Тимоти, вържи коня на сестра си за своя каза той, като я гледаше нежно. – Тя ще язди мен.

Много внимателно Железния облак я качи на коня. След това седна зад нея, повдигна я и я сложи в скута си тъй, че да може да го прегърне с ръце и да прислони тялото си до неговото.

– Съжалявам – каза Железния облак и повдигна брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ. – Ще ти се отблагодаря. Ще видиш.

– Вината не е твоя – тихо прошепна Дамита, два сдържайки напирашите неукротими потоци сълзи. – Това е начинът, по който бяхме предупредени, че не е настъпило още времето да имаме дете. След време, любими мой, ще бъдем ощастливени с рожба. Обещавам ти.

Той я изгледа замаяно, след това сръга с петите си своята апалуза и се понесе в бавен, спокоен тръс през гората. Държеше високо изправена главата си, но вътрешно изпитваше силна сърдечна болка. Беше виждал жени от племето му да помятат. Но обикновено те никога повече не раждаха деца на съпрузите си.

А утре Бялата върба щеше да стане негова съпруга!

Независимо от всичко, мислеше той упорито тя ще му стане жена. Той ще се моли дълго на Уакода да им помогне и те ще преодолеят тази криза. Тази нощ той ще вземе лулата си и сам ще отиде на хълма; там мълчаливо ще пусне дима и ще призове от безкрая Уакода Хо!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Докато зората хвърляше меката си светлина през пролуката над огнището, Дамита се обърна в съня си. Тя бавно се пробуждаше и си припомняше всичко, което се случи предишната вечер – и тъжното и красивото.

Нощта бе дълга, но сладко-горчива за Дамита. Тя бе прилегнала, плътно притисната до Железния облак, в прегръдката на силните му ръце. Усещаше топлия му дъх до лицето си – той и в съня си се мъчеше да я успокои.

Бе ѝ помогнал да превъзмогне всичките си съмнения и страхове относно спонтанния аборт, като ѝ нашепваше, че най-важното за него е това тя да е жива, неговата Бяла върба да диша и живее редом с него.

Бе я убедил, че много още техни деца ще бъдат заченати в нея, за да дойдат при тях и да станат част от живота им.

Неговият Уакода ще стори това за тях!

Когато се събуди през нощта, тя също безмълвно се молеше на своя бог думите на Железния облак да се събднат. Младата жена съзнаваше колко важно бе за вожда на омахите да има деца, още повече да има син!

Дамита отвори изведнъж очи, когато разбра неочаквано, че не чувства нито дъха на Железния облак до себе си, нито силните му ръце, които я прегръщаха тъй нежно. Тя рязко се извърна и тихичко въздъхна, като разбра, че е станал. Присви очи в полумрака, търсейки го във вигвама, и страх сви сърцето ѝ при мисълта, че си е отишъл.

Това не бе типично за него! Означава ли това, че именно в този момент се е проявило неговото разочарование? Сега, когато бе имал на разположение цяла нощ, за да размисли, и възможно е да е сънувал кошмари за това, че никога не ще има син от нея, може би най-накрая това го е накарало да промени решението си и да се откаже да я направи своя съпруга.

Дали бе отишъл в гората на разговор с Великия дух, за да го пита как да съобщи решението си на Дамита, без напълно да я съкруши?

Сълзи потекоха по бузите на младата жена. Сгуши се в леглото, загледала в догарящата жарава на огъня. Тя ридаше, потокът от сълзи по бузите ѝ не спираше. Дамита се чудеше дали ще има някога късмет в тоя живот. Бе загубила любимите си родители толкова трагично. А сега

бе на път да загуби и мъжа, когото обожаваше с цялото си същество.

– Не мога! – простена тя на глас. – О, Господи, моля те, не позволявай това! Моля те!

– Сестричке?

Гласът на Тимоти накара Дамита да спре.

Тя моментално изтри сълзите от очите си и се обърна към него, когато момчето се свря в постелата до нея.

– Защо си се събудил толкова рано, скъпи! – попита тя, отмахвайки кичур непокорна коса челото му.

– Сестричке, тревожа се за тебе – каза Тимоти и луничавото му лице издаваше безпокойство – Как си? Аз... аз никога няма да забравя тази кръв.

Дамита едва преглътна. Разбираше, че е дошло време да му обясни някои истини за живота. Но едва ли щеше да ѝ е лесно да го стори в състоянието, в което се намираше мозъкът ѝ сега, когато самата тя не бе сигурна в своето бъдеще.

Но брат ѝ бе на първо място, преди всички останали нейни желания и мечти. Трябваше да помни това. Сега тя изцяло бе отговорна за него.

– Чувствам се добре тази сутрин – помъчи се тя да му вдъхне увереност. – Много съм уморена, но съм добре.

Помълча известно време, като гладеше с ръка бузата му.

– А за тази кръв, скъпи, тя не беше толкова много. Тялото ми скоро ще си я възвърне – отново настъпи пауза. Дамита леко се закашля, след това продължи тихо да му говори, обяснявани му за бебетата, за любовта, която ги сътворява в утробата на жената, както и за взаимната любов между нея и Железния облак.

Тя твърде боязливо се опита да обясни как се бе случило така, че бе забременяла, преди да са дали сватбения обет. Не искаше брат ѝ да загуби необходимото чувство на уважение към нея.

– Нещата в пустошта са напълно различни от тези в града – промърмори тя. – В града сватбите се уговарят предварително и има много шум и подготовки, които съпровождат церемонията. В нецивилизования свят дори едва ще се намери пастор, отдалечен на мили отгук, за да извърши церемонията и да събере по този начин двамата влюбени. Освен това, Тимоти, като имаме предвид обстоятелствата, при които Железния облак и аз се срещнахме, нямаше никаква възможност, както няма да има и занапред, да се оженим със свещеник по обичайния за нашата църква начин, тук няма такива неща. Няма и следа от пастор. А ние нямаме намерение да ходим в града, за да търсим свещеник.

Тя си пое дълбоко дъх – усилието да говори бе я уморило.

След това продължи, радостна, че Тимоти е от децата, които внимателно слушат и се поддават на обучение.

– Също така, Тимоти, положението, в което аз се намирам, е напълно различно, отколкото, ако бях се влюбила в бял мъж – каза Дамита. – Знаеш, че повечето от хората считат брака между бяла жена и индианец за немислим. Церемонията на бракосъчетанието ни, определена за днес, щеше да е индианска. Зная, че бих приела това. Както и ти трябва да го приемеш.

Тя изтри сълзите, появили се в очите ѝ, и силно притегли Тимоти до себе си.

– Твърде много обстоятелства попречиха на по-ранната ни женитба с Железния облак – тихо каза младата жена. – Но, Тимоти, в очите на Бог ние вече бяхме венчани. Бог знаеше всички пречки. Той не разделя хората по цвета на кожата им както и той самият не принадлежи на определена раса. Той вижда любовта ми към Железния облак – така искрена и красива. Точно такава той я е благословил, аз... чувствам това със сърцето си, Тимоти. Аз се чувствам съпруга на Железния облак във всяко едно отношение. Липсва ми само къс хартия, с който да докажа това.

Тимоти обгърна с ръце врата на сестра си:

– Разбирам всичко – каза момчето и нежно се притисна до нея. – Не се притеснявай, сестричке. Разбрах те.

Той се отскубна от обятията ѝ и я погледна в очите.

– Сестричке, съжалявам за бебето – меко каза той. После очите му се проясниха от нова мисъл и той се усмихна: – Когато имаш дете, аз ще се чувствам повече негов брат, отколкото негов чичо. Сестричке, ти става моя майка, знаеш ли? И аз толкова много те обичам!

Той отново се хвърли в обятията ѝ и силно се притисна до младата жена.

– Както и аз те обичам – прошепна Дамита, галейки нежно голия му гръб. – И ти благодаря за комплимента – ние имахме чудесна, необикновена майка. Горда съм, че ме сравняваш с нея.

Тя погледна през рамото на момчето към входа на вигвама, отново обзета от страхове за Железния облак.

Къде бе той?

Какво толкова е натежало на сърцето му, че я е напуснал толкова рано тази сутрин, без да провери как се чувства тя?

Ако наистина я обичаше, не би отишъл никъде, докато не се увери с очите си, че вече се е оправила.

Тя не бе в състояние да потиска чувството на обида, което я обземаше, давайки си сметка, че той никога не е държал на нея толкова, колкото тя бе предполагала! Не бе в състояние да потисне яростта, надигаща се вътре в нея – яростта към този, за когото тя с радост би дала живота си!

Сега вече не знаеше какво да мисли за него!

Процепът на вигвама се разтвори и Железния облак влезе неочаквано, с блеснали очи, с усмивка на устните си, загледан в Дамита, после премести поглед върху брат й.

– Тимоти, дошъл съм за сестра ти – каза той. – Днес ние ще излезем заедно.

Железния облак коленичи до постелята на брата и сестрата.

– Тимоти, по време на моето отсъствие ще поемеш ли задълженията ми на вожд? – подразни той малкия със смях, като видя широката усмивка и ококорените му очи върху луничавото момчешко лице.

Сърцето на младата жена затупка силно и вълна на облекчение се разли по цялото й тяло. Само минути преди това тя бе се усъмнила в Железния облак, бе стигнала почти до пълно отрицание, докато междувременно той бе имал някакви специални планове за нея.

Дамита бе обзета от чувство на срам и се надяваше, че любимият й никога няма да узнае за съмненията й.

– Да бъда вожд през деня? – гордо попита Тимоти, скачайки на крака. – Какви са задълженията ми, Железен облак? Кажи ми. Стриктно ще ги спазвам.

– Твоите задължения? – отвърна Железния облак, замислено потривайки брадата си и все още дразнейки момчето. – Нека видим сега. Какво би могъл да правиш като вожд? – той вдигна Тимоти и отново игриво го постави на земята. – Играй с другите момчета, Тимоти. Нищо не учи. Просто, наслаждавай се на деня, както и ние с Дамита ще сторим.

Радвайки се на минутата веселие с Железния облак, Тимоти сърдечно се разсмя и стана на крака. Отметна назад косата си и погледна към сестра си, после отново към Железния облак.

– Къде отивате? – тихо попита той. – Дамита не е достатъчно силна, за да пътува. Дори мисля, че не трябва да напуска вигвама.

Очите на сестра му плувнаха в сълзи, толкова силно се трогна тя от проявеното от брат й внимание. Все повече и повече той доказваше любовта си към нея. Това увеличаваше нейната любов към младежа, възхищението й от него – едно момче, което пред очите й ставаше мъж.

– Не е необходимо да се грижиш за здравето на сестра си – каза

Железния облак и се наведе над Дамита. Той нежно докосна бузата ѝ, като я гледаше с обожание: – Всичко, което правя, е само в неин интерес. Днешният ден не е изключение. Зная, че е отпаднала и не ще има сили да ме придружи. Приготвил съм специално местенце за двама ни. Там в усмотение ще дадем сватбените си клетви.

Трепетно вълнение завладя младата жена и тя почувства как я обзема неопишимо щастие. Когато Железния облак я взе на ръце и я покри с одеялото, тя обгърна с ръка врата му. Вгледани един в друг, те се чувстваха като единствените двама души на земното кълбо. Тя престана да мисли за Тимоти, забрави да се сбогува дори с него, докато Железния облак я отнасяше навън от вигвама в ранната утринна мъгла. Бе на зазоряване. Студеното, бледо утро бе изпълнено с жабешко крякане и песни на щурци, идващи откъм високите тръстици.

Дамита бе прислонила главата си до силната разголена гърд на любимия си, а той я носеше през селото, далеч от него, в най-притуленото горско кътче. Тя притвори очи – никога не бе изпитвала такова вътрешно спокойствие и доволство, както в този момент. Любимият ѝ също я обичаше. Независимо от това, че в известна степен го бе разочаровала, любовта му бе достатъчно силна, за да не ѝ обърне гръб заради онова, което бъдещето може би нямаше да им донесе. Децата!

Тя стисна здраво очи, мъчейки се да прогони думата, която може би щеше да я тормози до края на дните ѝ.

Деца!

Сега не бе време да се раздира от съмнения. Сега трябваше да е нежна и щастлива. Скоро щеше да стане съпруга на Железния облак. Докато е жива, свободно можеше да го обича и боготвори. Щеше да бъде неин! Изцяло неин!

Железния облак нежно я носеше на ръце. Той вървеше уверено напред и я отнасяше надалеч от селището на омахите. Скоро се заизкачва нагоре, докато стигна върха на скалата.

Дамита погледна с широко отворени очи и въздъхна от изненада, когато погледът ѝ различи меката светлина на огъня, запален на края на отвесната скала, а малко по-встрани видя палатка с натрупани от двете страни на входа ѝ полски цветя.

– Колко е красиво! – тихо каза младата жена, а лицето ѝ бе озарено от усмивка и погледът ѝ не се откъсваше от Железния облак. – Скъпи мой, това е така чудесно, такава изненада за мен! Достойна ли съм за това?

– Моята съпруга заслужава повече от онова, което Железния облак

може да ѝ даде! – каза той, целувайки нежно устните ѝ. – Обичам те, Бяла върба. Сърцето ми би било празно без теб. Каж ми отново, че искаш да си моя до края на жизнения ни път.

Дамита нежно прегърна красивото му лице.

– Искам да бъда твоя навеки! – прошепна тя, като доближи устни до неговите и го целуна нежно и страстно.

Той откъсна устните си от нейните и тържествено я погледна.

– Церемонията, която двамата с теб ще споделим днес, не е типична за омахите – каза той. Гласът му издаваше чувствата му. – Но поради твоего състояние, не мисля, че е необходимо да те натоварваме с цяло тържество. Не би могла да се включиш в танците и в многото други обреди, задължителни за една сватбена церемония. Днес аз, като вожд, и с благословията на Уакода, ще се постарая да се закълнем във вечна вяроност и любов пред утринното небе и под бледнеещите на небосклона звезди. Дали това ще ти е достатъчно?

– Да, това ще ме направи щастлива – отвърна Дамита, сподавяйки сълзите на радост. – Обичам те! О, колко те обичам, скъпи мой!

После сведе очи с думите:

– Но, любими мой, ние няма да можем да споделим най-важното за сватбените ни дни, тъй като аз... аз не се чувствам добре. И едва ли ще се оправя през следващите няколко седмици.

– И ти мислиш, че това има някакво значение за мен? – попита я нежно Железния облак. – Моя Бяла върба, та ние имаме безкрайността, за да наваксаме тази единствена брачна нощ.

Те отново се целунаха, докато вятърът меко галеше лицата им, донасяйки със себе си свежия дъх на елите.

Все още държейки Дамита в обятията си, Железния облак кимна към гледката, която се разкриваше пред очите им.

– Нима това не е прекрасно място за венчавка, моя любов? – попита той, загледан в мъгляво-сините очертания на възвишенията в далечината. – От тази отвесна скала се виждат гори, които са по-диви, по-обширни и с повече дъх на свобода от всичко, което съм виждал някога. Това е приятният мирис на несечени дървета, огромни и покрити с мъх. Това е вековният дъх на необезпокоявания девствен лес, който никога не е опожаряван, никога не е залесяван или докосван по какъвто и да било начин от човешка ръка. Това е краят на девствената земя, началото на нашето бъдеще – индианецът я погледна с обожание: – Нашето бъдеще, Дамита. Всички наши бъдещи дни.

– Да, скъпи мой, цялото ни бъдеще – повтори младата жена, а след

това устните им се съединиха в нежна целувка.

Железния облак се отдръпна от годеницата си, но здраво поддържайки я, леко я въведе в палатката. Дъхът ѝ замря, като видя какво е приготвил той за нея в минутите, когато тя лежеше във вигвама с мисълта, че я е изоставил!

Големи, плътни кожи бяха наредени около горящия огън. Навсякъде имаше разпръснати цветя, които изпълваха помещението с прекрасен, сладък мирис. Плодове бяха подредени в подноси. Чана с „табехи“ – чай от листа на билки и алкохол – бе поставена до огъня заедно с чашки от кратунки до нея.

Младата жена обърна овлажнелия си поглед към Железния облак.

– Всичко е толкова прекрасно – тихо каза тя, развълнувана от желанието му да направи всичко за нея в момента, в който тя бе загубила толкова много. Младата жена обсипа устните му с безброй леки целувки: – Благодаря ти, любими мой! Благодаря ти.

Железния облак я накара да седне до него върху меката кожена постелка и зави скута ѝ с една от кожите.

– Сега ще се венчаем по един прекрасен начин – каза младият мъж, застана на колене пред годеницата си и взе ръцете ѝ в своите. – Това ще е сватбена церемония без роднини и гости. Боговете ще ни бракосъчетаят.

Той помълча за миг.

– Моят Бог и твоят, моя любов – допълни той усмихнато. – Ще ти попея, а след това ще изречем думите, които ще запечатат желанието ни да се съберем в семейство като мъж и жена.

Дамита избърса сълзите, които не бе в състояние да сдържи, докато слушаше песента на Железния облак. Гласът му бе дълбок и преизпълнен с чувства:

– Нека видим истина ли е това.

Нека видим истина ли е това.

Животът, който аз живея?

Жената, която вземам?

Вие Богове, които сте навсякъде,

нека видим дали е истина това.

Това ли е животът, който живея?

Това ли е жената, която вземам за съпруга?

Когато песента свърши, Дамита се усмихна през сълзи.

– Беше толкова красиво – каза тя.

Той пусна ръката ѝ и нежно погали лицето ѝ, като изтриваше сълзите от него.

– Жено моя, ти, която изпълваш сърцето ми с радост, вземаш ли този мъж за съпруг? – произнесе Железния облак, безпомощен пред напращите в очите му сълзи.

– Да, вземам този мъж за съпруг – отвърна Дамита с преливащо от щастие сърце.

Младата жена замълча за миг, след това тихо промълви:

– Любими мой, ти, чието сърце се сля с моето и който изпълни живота ми с такова съдържание, с такава блажена радост, вземаш ли тази жена за съпруга?

– Да, вземам тази жена за своя съпруга – каза Железния облак с лице, озарено от безмерно щастие...

Железния облак сложи ръцете си на кръста ѝ и нежно я сложи на коленете си. Целуна тръпнещите устни, а радостните им сълзи се сляха.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

След шест месеца. Нова година.

Подобно на голям оранжев диск слънцето бавно изплува иззад студените утринни мъгли и се възцари над хоризонта. Снегът, скърцащ под краката, беше покрил с нежна бяла дантела дърветата. Селото бе притихнало. Само от време на време излайваше някое куче, а димът от огнищата се виеше нагоре и пълнеше въздуха с приятния аромат на изгоряло дърво.

Железния облак със задоволство наблюдаваше как Дамита разбърква вкусната заешка яхния, вряща над огъня в жилището им. Коремът ѝ бе приятно закръглен в очакване на рожбата.

Тимоти бе погълнат от изрязването на инициалите си върху копие-то, което Железния облак му подари за Коледа. Този празник бе непознат за индианеца и хората му, но Дамита и Тимоти ги научиха как да го отбелязват. Отсякоха огромна елха и я поставиха в средата на селището; украсиха я с най-различни пъстроцветни, ръчно изработени играчки.

Железния облак се усмихна, като си спомни с каква радост помагаше на жена си и Тимоти да боядисват множеството шишарки в различни ярки цветове и след това да ги закачат на елхата. Никога нямаше да забрави крясъците на изумените малки дечица, когато Дамита запали свещичките по клоните.

А след това всички си размениха подаръци.

Беше прекрасен ден – един празник, който ще се повтаря отсега нататък всеки път на 25 декември, както бе им обяснила Дамита.

Щастлив, че е останал жив, тихичко изброявайки своите блаженства, Железния облак отново погледна Дамита – осъзнаваше колко очарователна е в бременността си. Този път тя не пометна в първите месеци. Ако двамата им богове бяха отредили така, след четири месеца щеше да се роди рожбата им.

Той често ѝ повтаряше, че няма значение дали ще е момче, или момиче. Той си имаше Тимоти. Това бе техният син и, както Железния облак бе вече решил, следващият вожд след него!

Истинското му желание беше да има дъщеричка с образа на жена му. Това беше най-съкровената му мечта.

Да, дъщеря.

Той щеше да се постарее неговата Бяла върба да роди момиченце и

това сигурно щеше да стане!

– Пак си се втреничил в мен – каза Дамита и се усмихна. Чувстваше, че се изчервява под настойчивия му поглед, насочен към корема ѝ.

– С всеки изминал ден ставаш все по-хубава – отвърна Железния облак, стана и тръгна към Дамита. Надвеси се над нея, отмахна косата от врата ѝ и я целуна по шията. – Дори по-хубаво миришеш. Добре, че Засмяното момиче те научи да слагаш розови листенца в сапуна си. Любав моя, днес миришеш на дива роза. Толкова е хубаво.

Той клекна и допря устни до ухото ѝ, за да не чуе Тимоти как флиртува с жена си.

– Така ме изкушаваш – прошепна той. – Да изпратим ли Тимоти навън с някаква задача? Кожите няма ли да сгреят приятно гърба ти, ако легна до теб и стопля корема ти с тялото си? Няма ли да ти е приятно да целуна гърдите ти и да се наслажда на зърната им? Толкова са наедрили и така ме изкушават, скъпа. Желая ги сега, защото скоро те ще принадлежат единствено на нашата рожба!

– Твърде студено е, за да изпращаме Тимоти навън – отвърна шепнешком Дамита, но една сладострастна тръпка полази по гърба ѝ. – Може би, ако снегът започне да се топи, по-късно, следобед.

– Снегът не пречи кой знае колко – каза Железния облак, докато се наместваше до жена си. – А този следобед трябва да изведе бойците от селото на лов за повече дивеч. Конете са тренирани да служат на войните добре по всяко време на годината, а и те самите са обучени да оцеляват при ниски температури.

Той се усмихна на Тимоти, който въпросително го изгледа, дочул думата „боец“ в разговора им. Може би се виждаше вече като бъдещ вожд – и съвсем сигурно като индиански войн!

– Снегът никога не може да ме спре – похвали се момчето, потупвайки гордо гърдите си. Днес той бе облякъл яке и панталони от еленова кожа, гъсто извезани с мъниста, завързани с връзки до коляното му. – Искам да дойда с теб, Железен облак, и да участвам в лова с новото си копие. Ще ми разрешиш ли?

– Ще си помисля – отвърна Железния облак, а очите му сияеха от възторг пред предизвикателната природа на младежа. – Продължавай да майсториш копието си и да го правиш по-особено, отколкото е. Твоето копие ще е по-красиво от всички останали, ако продължаваш да работи над него ден след ден.

– Копието на Стройния лос е хубаво – каза Тимоти, разглеждайки шарките по копието си. Той сви рамене, като отново погледна с усмивка

към Железния облак. – Но моето е по-хубаво.

Той отново се захвана да изрязва шарки върху копието си под възхитения поглед на Железния облак. Копието, което вождът бе подарил на момчето, бе бързо и смъртоносно. Железния облак специално се бе постарал да го направи такова, особено кремъчното острие. Оръжието, което направи за Тимоти, бе не само красиво, но и полезно.

Железния облак остави момчето със заниманието му и стана да сложи дърва в огъня. Дамита пусна още едно парче див морков в гърнето.

Силни викове и оръжейна пукотевица близо до селото нарушиха спокойната утринна тишина. Дамита изпищя, Тимоти, блед като призрак, скочи на крака. Железния облак грабна пушката си. Преди да напусне вигвама, той хвърли угрижен поглед към жена си.

– Независимо от това, какво става, не излизай навън! – заповяда й той, след това погледна втрещено Тимоти: – Стой при сестра си. Не позволявай да й се случи нещо. Време е да доказваш много неща, малки воини! Разбра ли ме?

Тимоти мъчително преглътна, като го гледаше с широко отворени очи.

– Да, вожде! – промълви той. – Както кажеш, вожде!

Дамита се изправи трепереща и залитна. Железния облак бързо я подхвана, прегърна я и излезе от вигвама, поразен от това, което видя навън.

Цялото село бе чуло първите изстрели, разменени между няколкото подрали ловци от племето омаха и ранобудните нашественици. Сега всички индианци бяха навън, готови да защитават тази земя, която в момента бе техен дом.

Момчета, твърде млади да ходят на лов, с крехки тела, още не свикнали на дълги военни походи, със сърца, още неукрепнали за първия глад, грабнаха оръжията, които до този момент бяха използвали само срещу зайци и диви катерички, за да защитят племето си от войниците, които искаха да нахлуят в лагера им с гърмящи пушки.

Дори жените грабнаха каквото им беше под ръка – брадви, мотики и дървени чукове – и се пуснаха в битката.

Слънцето хвърляше ярки отблясъци върху лъсканите пики и искрящите лица. Бойците на Железния облак бяха въоръжени с лъкове и когато се прицелваха, стрелите им като облак се посипваха върху нашествениците.

Войниците от своя страна стреляха много, но неточно. Конете им, изплашени от крясъците на индианците и страшния им вид, отстъпваха

назад или хвърляха ездачите си, като им пречеа да се целят добре. Няколко янки слязоха от конете, за да могат по-точно да се прицелват, но веднага група индианци ги обкръжиха и ги принудиха отстъпят.

Чуваха се гласовете на жените, които пееха, за да вдъхновят мъжете си, а в края на песента си надаваха вика на ястреба, за да разбудят свръхестествената сила на птицата, олицетворяваща бога на войната.

Точно в този миг Железния облак разпозна Джонатан между войниците, които бяха слезли от конете. Сега те се опитваха да отстъпят и мъчеха да хванат юздите на конете си. Железният облак се приближи до Джонатан, дръпна го и го събори. Стъпи отгоре му с крак и с мокасина си го притисна към земята.

– Стреших, като те оставих да се върнеш във форта – изръмжа Железният облак и натисна с пета слабините му. – Този път няма да съм така небрежен. Ти ще умреш като приятеля си – Черния койот – от отровата на гърмяща змия!

Пъхтейки, с очи, пълни с дива ярост, Джонатан се обърна и сграбчи Железния облак за глезена, силно го дръпна и го повали на земята.

Падайки, индианецът неволно натисна спусъка, пушката му гръмна и всички, които бяха наблизко, се разбягаха където им видят очите. Джонатан се възползва от суматохата, скочи върху Железния облак и го възседна. Той удари вожда на омахите в брадата, но не успя да го зашемети. Железния облак отблъсна Джонатан и скочи като котка, но Джонатан блъсна крака му с коляно и той политна.

Правителственият наместник отново яхна Железния облак и посегна към ножа си, който държеше в кания над китката си. Измъкна го и го вдигна, за да го забие в гърдите на индианеца. Но Железният облак удари с коляно Джонатан и го отхвърли настрани.

Те се претърколиха, но Джонатан все още държеше ножа си на опасно близко разстояние от гърлото на индианския вожд.

Той отново замахна. Железния облак сграбчи китката му и се опита да избие ножа, но колкото и да се мъчеше, острието все повече се приближаваше.

Изведнъж Джонатан изпъшка тежко, тялото му потрепера и ножът отхвъркна настрана, защото едно копие и няколко стрели се забиха в гърба му и излязоха отпред през гърдите му.

С разширени от ужас очи и стичаща се от ъгълчетата на устата му кръв, той сграбчи копието, но в следващия миг се строполи на земята.

Изумен, вождът на омахите бавно се надигна и се изправи на крака. Бе втренчил поглед в Джонатан и копието, което пронизваше тялото му.

Бързо разпозна оръжието и погледна към вигвама си – видя Тимоти, засанал на вратата, и Дамита до него.

– Тимоти? – ахна Железния облак. – Ти си използвал новото си копие, за да ме защитиш?

Тимоти се откъсна от сестра си и отчаяно се вкопчи в Железния облак.

– Той едва не те уби! – извика момчето. – Братовчед ми едва не те уби. Не видях другите да насочват стрелите си към него. Почувствах, че нямам друг избор, освен аз самият да убия Джонатан. Ужасно е, Железен облак. Толкова отвратително е това, че именно аз трябваше да го убия!

Тимоти се отдръпна от Железния облак.

– Но аз те обичам много повече от него – мрачно каза той. – Направих това, което бях длъжен да сторя. И... и не съжалявам. Честно, не съжалявам.

С наметнато на раменете й одеяло, Дамита внимателно се придвижваше по снега и когато стигна до Железния облак, отпусна се в прегръдките му.

– Скъпи! – промълви тя. – О, скъпи мой! Ще свършат ли някога тези трагедии? Мислех, че вече сме намерили покой. А сега това нещастие. О, Джонатан! Бедни Джонатан! Беше една погубена душа.

– Не бих желал да си свидетелка на това, нито пък Тимоти да е принуден да убива заради мен – тъжно отвърна Железния облак. Той пусна Дамита от прегръдката си и бавно се огледа, погледът му спря върху загиналите войници и върху тези, които сега бяха пленници на омахите. Вождът с гордост отбеляза, че неговите хора се бяха представили добре – никой от тях не бе засегнат. От всички индианци той единствен беше на ръба на смъртта днес. Ако не бяха хората му и Тимоти, Железния облак нямаше да е жив сега, да диша и да очаква още много утрини с хората от племето си и с любимите си същества.

– Вземете пленниците и ги завържете заедно с конете на оградата за добитъка! – извика Железния облак на войните си. – Оставете ги да прекарат цялата нощ далеч от огъня, а на сутринта ги освободете, нека намерят пътя си към форт Калхуун пеша. Онези, които стигнат живи, ще разкажат на останалите, че е по-добре да не идват в Илинойс и да торозят омахите! Ако отново войници пристъпят границите ни, те ще загинат, и то бързо!

В гората, недалеч от селото, гръмна изстрел. Железния облак се затича по посока на звука и онемя от изненада, когато видя Брайън

Дейвис, увиснал от седлото на коня си с кървяща рана на рамото.

– Брайън? – извика Железния облак, затича се към него и му помогна да слезе от седлото. Остави стария си приятел да се облегне на рамото му и го поведе към селото.

– Защо си тук? И ти ли имаше намерение да участваш в нападение-то? Знаеш ли, че точно това си е помислил моят боец, когато те е видял да приближаваш селището скоро след набега на белите над племето ми. Затова те е прострелял.

– Сигурно ме познаваш по-добре от мен самия – промърмори Брайън и притисна раната си с ръка, но между пръстите му се процеждаше кръв. – Не помниш ли колко често си повтаряхме, че лицемерният приятел остава белязан като човек без чест? Железен облак, аз идвах да те предупредя за нападението. Виждам, че съм позакъснял. Джонатан ме е изпреварил – кучият му син! Какви вреди ви нанесе? Успя ли да спаси кожата си?

– Джонатан загина, а моите хора са невредими – каза Железния облак, като отправи тържествуващ поглед към Брайън. – Добре е, че все още твърдо държиш на приятелството си и дойде с едничката цел да ме предупредиш. Той беше хитър, но не достатъчно, както изглежда, този път.

– Мъртъв ли е? – попита с недоверие Брайън. – Мислех си, че хора като него са безсмъртни.

– Духът им е безсмъртен – отвърна Железния облак. – Това е неспокойният дух на злото, който винаги търси нещо, но никога не го открива.

Показаха се Дамита и Тимоти, които нетърпеливо очакваха завръщането на Железния облак в лагера. Когато ги видя, Брайън зяпна от изненада. Обърна въпросителен поглед към Железния облак, а след това отново погледна Дамита и Тимоти:

– Мили боже, но ти наистина си ги похитил... – едва промълви Брайън. Думите му секнаха при вида на тромаво тичащата към тях Дамита и заобления ѝ тежък корем. Тя се хвърли в обятията на Железния облак и го прегърна силно.

Брайън леко отстъпи от вожда на омахите. Вече бе в състояние да се държи на крака и с почуда загледа младата жена. Като видя, че е в напреднала бременност, той не се усъмни кой е бащата на детето.

Железния облак говореше нежно на бялата жена и я целуваше по устните, лицето и ръцете.

През целия си живот Брайън не бе виждал друга по-влюбена

двойка.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Усетила, че някой втренчено я гледа, Дамита се отскубна от обятията на Железния облак, извърна се и видя едно лице, което ѝ се стори познато. После погледът ѝ се плъзна по стичащата се от рамото на Брайън кръв. Докторът в нея взе връх и тя незабавно се наведе, за да прегледа раната. После рече намръщено:

– Трябва веднага да се превърже. Ела с мен.

Брайън неловко се усмихна, след това отправи поглед към Железния облак, като все още бе под впечатление на неочакваното си откритие.

Индианският вожд видя, че приятелят му е смутен, и отиде при него. Сложи окуражаващо ръка на кръста му и го поведе към селото.

– Имаш много въпроси, нали така? За жена ми, която очаква дете от мен, и за моя син Тимоти? – рече индианецът и с гордост погледна момчето, което подкрепяше Дамита.

– Твоята жена? – учудено промълви Брайън вдигна очи към Дамита, която стъпваше несигурно в дълбокия сняг и се облягаше на рамото на брат си. – Твоят син?

Той погледна индианеца.

– Железен облак, тази жена и момчето са причината Джонатан и войниците му да те търсят – каза той и лицето му се изкриви от болка. – Джонатан се върна във форта и разказа на всички как роднините му са станали твои пленници. Ето защо войниците тръгнаха насам, готови за бой.

Брайън млъкна, след това добави:

– Ти я наричаш Бяла върба, а името ѝ е Дамита. Какво си сторил, Железен облак – покръстил си и двамата, нея и момчето, във вярата на омахите ли?

– Те и двамата са омаха в очите на моите хора и в моето сърце – с гордост заяви Железния облак и изправи рамене. После сурово изгледа Брайън: – Дамита е Бяла върба за мен и хората ми, а за белите хора тя е Дамита. Аз наистина я отвлякох, но Тимоти дойде с нас по собствено желание.

Брайън пребледня.

– Щом тя е била отвлечена, това означава, че си я изнасилил – каза той. – Тя е бременна – явно от теб, Железен облак – той сви вежди. –

Приятелю, аз яздих редом с теб цяла година по време на Гражданската война и никога, нито веднъж, не забелязах да имаш влечение към жените. Никога не си спомням да си бил с жена, още по-малко да си се натрапвал на някоя, за да удовлетвориш глада си с тялото ѝ. А сега си насиллил тази жена? Това не ти е присъщо, Железен облак. Трудно ми е да повярвам.

Железния облак спря изведнъж и сложи ръка на здравето рамо на Брайън:

– Не видя ли любовта на жена ми към мен? – попита той. – Не видя ли предаността на брат ѝ към мен? Това става ли с насилие? Как мислиш, приятелю? Как можа, след като бе свидетел на нежността помежду ни, да кажеш, че съм посегнал насила на тази жена?

– Но ти сам каза, че си я отвлякъл, Железен облак – измънка Брайън. – Какво друго ми оставаше да мисля?

– Да, отвлякох я, но скоро след това тя сама пожела да тръгне с мен – каза Железния облак и думите му се отронваха натъртено и тежко. – Тя ме помоли да се върна за брат ѝ. Направих това, което тя поиска. Сега сме семейство. Тимоти е като мой син. Ако не ни се родят други момчета, той ще ме наследи като вожд на племето. Записано е вече в Закона, че така трябва да бъде! Все още ли се съмняваш в стария си приятел, а Брайън?

По лицето на Брайън заигра усмивка:

– Ти наистина не си се променил – радостно че лейтенантът. – Винаги си имал таланта да накараш всичко да заработи в твоя полза. Изглежда, така е и с жените. Казваш, че Тимоти е твой син? Това показва, че носиш в себе си огромно сърце, а Джонатан е един безсрамен лъжец. На всички във Форта той разправяше, че момчето е роб тук, а Дамита я прехвърлят от мъж на мъж. Разбираш ли сега защо войниците тръгнаха да мъстят? Някак си изведнъж забравиха всичките ти добрини и повярваха, че един индианец е способен единствено да бъде проклет дивак.

С преливащо от гняв сърце Железния облак се отдръпна от Брайън:

– Добре стана, че Тимоти го уби – промълви той. – Вече е сложен край на тези долни лъжи по адрес на сина ми Тимоти и сестра му, която е обичана съпруга, а и по адрес на племето ми. Благодарение на копието на моя син!

Брайън пребледня:

– Копие? – ахна той. – Тимоти е убил Джонатан с копието си?

– Стана бързо – отвърна Железния облак като сви рамене. – Светът се отърва от един злодей с безчувствено сърце – индианецът прихвана

отново Брайън през кръста и го поведе към селището.

Дамита ги очакваше в края на лагера. Смъкна одеялото от раменете си и го предложи на Брайън.

– Премръзнал си достатъчно – каза тя и грижливо уви раменете му. – Ела сега. Влез в нашия дом. Ще прегледаме раната. Като си отдихнеш и се стоплиш, ще можеш да опиташ задушения заек, който съм сготвила. Трябва вече да е готов.

– Благодаря ти – усмихнато се обърна Брайън към Дамита. През ума му пробягна спомена от първата им среща на последната станция на железопътната линия в Небраска. Никога не бе виждал толкова прекрасна млада жена, истинска лейди. И макар да не бе красавица, както някои изписани кукли, тя хващаше окото с дългата си руса коса и необичайно високия си ръст.

Макар да бе висока, походката ѝ беше изпълнена с грация и самоувереност. А от засмените ѝ очи лъхаше толкова доброжелателност! Бяха така пленителни!

Да, можеше да разбере защо Железния облак се е влюбил в нея от пръв поглед, когато я е видял на излизане от кабинета на Джонатан...

Понечи да ги последва в техния вигвам, но спря, поразен от гледката, разкрила се пред очите му: няколко войници лежах мъртви на поляната, а между тях и Джонатан – в локва кръв, пронизан от копие и множество стрели.

Погледът му се насочи в далечината към оцелелите войници, ранени и здрави. Всички заедно, вкарани като стадо в ограждението за добитък, те бяха третирани не по-добре от конете си.

– Проследих погледа ти. И на мен гледката не ми харесва, повярвай ми – продума Железния облак. – Но трябва да се научат да не влизат в селото на Железния облак с войнствени намерения. Не понасям подобно отношение, дори от тези, с които яздех редом по време на войната.

Брайън се обърна към Железния облак и сложи ръка на рамото му:

– Приятелю, не е така – каза той. – Тези мъже, които сте вързали редом с конете си, са невинни. Джонатан разпространяваше лъжи, които до такава степен ги вбесиха, че те решиха да те нападнат. Нямах ли да тръгнеш и ти с тях, ако бяха наговорили подобни небивалици за едно невинно дете и една млада девойка? Пусни ги. Те ще отнесат новината във форт Калхуун. Хората ще разберат, че всичко е било лъжа и ти си невинен. Съветвам те приятелски, Железен облак, това ще е от полза за бъдещите ти отношения с правителството. Освободи ги, нека си вървят.

Брайън отново погледна мъртвите войни, проснати в снега:

– Върни и тези на роднините им, за да бъдат прилично погребани – каза той, а гласът му се задави от вълнение. – Те бяха добри, честни мъже, но изпълняваха чужди заповеди. Нямаха друг избор, освен да се подчинят на заповедта и да вършат това, което началникът иска от тях.

Железния облак потърка брадата си, загледан в мъртвите мъже, и разпозна двама от тях. Бяха играли заедно покер по време на примирията през войната. Споменът за отминалите времена и за единия от мъртвите особено болезнено прободя сърцето му.

– Да, мъртвите могат да бъдат върнати – промълви след пауза той. – Както и ранените – добави бързо. Махна с ръка към един боец. – Освободете ги, но проверете внимателно дали оръжието им е иззето – той отново се вгледа в убитите. – Нека оцелелите вземат мъртвите със себе си.

– Благодаря ти, стари друже – каза Брайън и тежко въздъхна. Той тръгна редом с вожда на омахите. Рамото му бе натезало от болка, но той знаеше, че раната е проходна и е засегнала само мускула. Беше щастлив, че куршумът не е заседнал в тялото му. Тук, далеч от цивилизацията, гангрената може да се появи, преди да се е върнал във форта, където ще се погрижат за раната му както трябва.

Дамита побърза да влезе във вигвама и да се стопли за малко край огъня. Сега тя мислеше преди всичко за сигурността на бебето.

Като се посгрят, тя разстла върху дебела камара кожи край огъня чисти одеяла за Брайън и се отмести настрана, докато Железния облак му помагаше да се настани удобно на така приготвеното легло.

Младата жена се надвеси над индианеца и прошепна:

– Скъпи, не е нужно шаманът Бизон да идва. Аз мога да се погрижа за раната. Виждала съм много подобни в кабинета на баща ми. Мъжете често се прострелваха по време на лов в гората – усмихна му се мило. – Те не бяха опитни ловци като теб и Тимоти.

Железния облак кимна, развеселен от сравнението ѝ, после с гордост се отстрани, като наблюдаваше как тя коленичи до Брайън, разкъса ризата му и откри раната. Внимателно я почисти и наложи с треви, както я беше научило Засмяното момиче, а накрая я покри изцяло с бяло лепливо вещество.

Брайън потреперваше от болка, докато пръстите ѝ нанасяха лекарството върху раната. Но беше непонятно как това странно, гумено вещество започна бързо да отнема болката му.

Дамита се изправи, застана до Железния облак и двамата наблюдаваха Брайън, който се отпусна и започна да диша значително по-леко.

– Жена ми е доста опитна лечителка – каза Железния облак, като се

наведе и я целуна по устните.

Брайън ги изгледа и по лицето му се появи усмивка:

– Благодаря – тихо прошепна той. – Но желая да ви създавам грижи.

– Искам да останеш тук, докато заякнеш достатъчно, за да поемеш дългия път обратно към форт Калхуун – предложи Дамита, а Железния облак кимна в знак на съгласие. – Ще си преместим постелките при Тимоти, зад завесата, за да не те безпокоим.

– Това е твърде голяма жертва от ваша страна – запротестира Брайън. – Мога да отпътувам с войниците обратно към форта. Не съм толкова слаб.

– Аз настоявам – рязко отвърна Железния облак. – Утре, ако почувстваш, че можеш да пътуваш, ще преценим доколко можеш да се справяш. Тази вечер ще споделиш нашия дом – все едно че си член на нашето семейство.

Изведнъж навън се чу изстрел и за миг настъпи пълна тишина. Сърцето на Дамита заседна в гърлото ѝ, когато с ужасени очи огледа жилището и откри, че Тимоти го няма.

Младата жена грабна едно одеяло, наметна се и първа изскочи от вигвама, но бързо се успокои, като видя Тимоти сред тълпата, която се събираше в центъра на селото около мъртвите войници.

– Тимоти! – извика Дамита и се спусна към брат си. Прегърна го и тихо се разрида. – Господи, като чух изстрела и видях, че те няма във вигвама, изплаших се да не си убит.

Тимоти се вкопчи в сестра си и се разрида, без да възпира сълзите си:

– Аз не съм убит – извика момчето. – но Стройния лос...

Дамита пребледня и почувства как коленете ѝ се огъват. Погледна тълпата с неவிждащи очи.

– Как? – ахна тя и здраво стисна ръката на Тимоти. – Кой го е убил? Оръжието на войниците беше иззето. Пуснаха ги на свобода!

– Не беше от онези, които ги освободиха от заграждението – изхлипа Тимоти. – Стреля един от тези, които считахме за мъртви. Той дойде на себе си само за да пусне един последен куршум от револвера си. И... уцели Стройния лос!

Скоро високо в небето се издигна сърцераздирателен плач и Дамита разбра, че Засмяното момиче нямаше повече причини да се смее. Тя бе намерила ранения си син.

– Трябва да отида при него! – извика Тимоти и закричи несигурно

по снега с премрежени от сълзи очи.

Дамита се опита да го спре и го придърпа към себе си. Тогава Железния облак разбута тълпата и съзря лежащия в снега Строен лос. Той бе притихнал, а човекът, който го бе прострелял, сега наистина бе вече умъртвен – право в сърцето му бе забит нож.

Железния облак коленичи до Стройния лос, ръцете му зашариха в гъстата коса на младежа, опипваха раната. Мъка сгърчи лицето му – знаеше, че раните по главата се лекуват най-трудно. Той отправи поглед, изпълнен със състрадание към Засмяното момиче. Коленичила до сина си тя неудържимо ридаеше.

Железния облак прегърна Засмяното момиче и за миг риданията й стихнаха. После се извърна и изгледа всички насъбрали се наоколо.

– Отстранете се! Сторете път на шамана Бизон!

Когато мнозинството се отдръпна, Дамита за първи път видя Стройния лос и раната му. Сподавен плач стегна гърлото й и тя се вкопчи Тимоти. Младежът изглеждаше толкова малък и безпомощен, проснат върху снега, а кръвта шуртеше от раната на тила му.

Скоро на пътеката сред тълпата тя видя висок човек, облечен в огромна бизонска кожа, който коленичи до момчето. Тя бе слушала толкова много за шамана на омахите, но никога не бе виждала как той лекува. На главата му бе надяната бизонска глава, като свободни бяха само отворите за очите и устата, а козината висеше свободно от двете страни – на гърба и на гърдите му. На кръста си имаше колан, върху който бяха закрепени бизонски опашки, носеше кошница върбови клонки с листа по тях.

Шаманът Бизон се наведе над Стройния лос, опипа пулса му, прислуша сърцето.

– Той е жив – обяви заклинателят и от устата му в мразовития въздух излизаше пара. – Бойци, елате. Вдигнете го на въжета и го занесете в дома на майка му. Отворете вигвама, за да влезе чист въздух и хората да могат да наблюдават операцията, която ще направя.

Макар и премръзнала и изнемощяла от преживяванията през този безкраен ден, Дамита отиде при Засмяното момиче, прегърна я нежно и я вдигна от земята, докато индианските войни отнасяха Стройния лос във вигвама й.

– Да ти помогна – каза Дамита, надвесена над прекрасното медночервено лице на Засмяното момиче, което сега бе подпухнало от сълзите. – Ела, ще те заведа при сина ти. Ще бъда с теб, ако желаеш.

Засмяното момиче страдалчески изгледа Дамита.

– Сама ще отида – през сълзи каза тя. – Ти трябва да се погрижиш за себе си и за неродената си рожба. Нищо не бива да му се случва на това дете, Бяла върба. Нищо!

– Ще те изпратя поне до вигвама – настоя Дамита.

Засмяното момиче кимна и двете жени тръгнаха нататък. Дамита я остави пред входа на жилището им и заобиколи отзад, където платнището беше повдигнато и отвътре излизаше пара. Железния облак се приближи до нея и я прегърна през кръста. Тимоти се притисна до индианския вожд, вперил поглед в Стройния лос – най-добрия си приятел; искаше му се да бъде на негово място сега, за да понесе страданието.

Шаманът Бизон приседна до леглото на Стройния лос с гръб към огъня, старите му очи бяха скрити в бръчките на лицето му. Той започна с тих глас да обяснява на Стройния лос как му се е явил духът на Бизона и му разкрил тайната на лечението, научил го и на песента, която трябва да пее по време на операцията.

Като запя, той извади от дрехата си кесийка и започна да смесва корени от див анасон с други треви, които бе събирал, преди да падне снегът. Един боец влезе във вигвама и застана до шамана, измъкна костена свирка и започна да свири, имитирайки писък на орел.

Когато воинът засвири, заклинателят постави парченцата корени и треви в устата си и започна да ги дъвче, като поемаше глътки вода от една кратунка, окачена над Стройния лос. Едновременно с това лечителят мучеше и риеше земята с крак като разгневен бизон, заел стойка за среща с преследвачите си. После бавно се надигна. Пое дълбоко дъх и с носово свистене изплю водата от устата си върху раната.

Стройния лос разпери ръце и трепна, като да бе ударен. Дамита се сепна. Тя отчаяно се вкопчи в Железния облак, като едва се съдържаше да не се наведе над момчето и да му окаже първа помощ. Но тя знаеше, че това е забранено, след като Главният лечител е започнал вече ритуала.

Шаманът Бизон нададе серия от къси възклицания:

– Хей! Хей! Хей!

Засмяното момиче разтвори ръце към лечителя в знак на признателност.

Ритуалът се повтори и потрети, а сетне заклинателят изпя песен, в която се описваше прерията, а сред нея ранен бизон, лекуван от другарите си.

Дамита бе чувала за вярата на племето омаха, че Великия бизон лекува всички рани със слюнката си, затова той приготвяше билките в

устата си и ги изплюваше върху раните.

Железния облак побутна Дамита, за да привлече вниманието ѝ.

– Тази церемония ще продължи толкова дни, колкото са необходими на Стройния лос, за да оздравее – тихо прошепна той. – Най – добре е да оставим лечението на шамана Бизон – той се обърна към хората си и с крогък жест на ръката им даде знак да се разпръснат.

Железния облак въведе Дамита във вигвама им, заповяда на Тимоти да стои при нея и Брайн, после излезе навън и се разпореи поляната да бъде разчистена от мъртвите, а останалите живи да си вървят у дома.

Тъжен и унил, Тимоти стоеше край огъня срещу Брайън, докато Дамита сипваше заешката яхния в панички. Когато индианецът влезе във вигвама, стиснал в ръка копието на Тимоти, момчето скочи на крака, за да си го вземе, но бързо спря, защото си спомни как го бе използвал преди малко. Извърна поглед и с мъка преглътна, когато Железния облак тикна копието в ръката му.

– То е твое – каза вождът на омахите. – Ти спечели честта да го задържиш завинаги. Доказа, че си смел мъж. Благодаря ти, сине, че спаси живота ми!

Трогнат дълбоко от непрестанното напомняне на Железния облак, че е негов син, и от одобрението на постъпката му, Тимоти с радост сграбчи копието.

– Благодаря ти, Железен облак – каза той и с гордост погледна черните, мистични очи на индианския вожд. – Ще го пазя. Горд съм, че ми принадлежи.

Тимоти се загледа в копието и не можа да възпре тръпката, полазила го при спомена за звука, който то издаде, когато прониза тялото на Джонатан, но остана доволен, че индианецът бе почистил всички кървави следи по него, преди да му го донесе. Очите му се замъглиха от сълзи, той стискаше копието пред себе си с чувството, че точно днес повече от всякога се бе превърнал от момче в мъж.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

След три дни. Късно вечер.

Шамаът Бизон стоеше в центъра на кръг от омахи и ги гледаше с тържествен, втрещен една точка поглед. Дамита бе застанала между Тимоти и Железния облак, нетърпелива да чуе думите на лечителя. Брайън стоеше настрана от тях, стиснал одеяло, за да се предпази от студа. Той все още не бе оздравял напълно, за да се върне във форт Калхуун, както очакваше.

През по-голямата част от деня той се препичаше на слънце, но вече се бе здрачило и слънцето хвърляше последните си отблясъци по върховете на дърветата, сякаш отгоре им се спускаха огнени езици.

Той погледна нагоре – по клоните на дърветата вече не тежеше снежната пелена. Времето сега бе приятно, а ветровете бяха сменили посоката си и поривите им носеха топлия дъх от юг. Снегът се топеше, което значеше, че конят му ще стъпва по-сигурно по обратния път към форт Калхуун.

Смяташе да потегли сутринта, след като сподели закуската с новото си семейство. През изминалите три дни Дамита, Железния облак и Тимоти заеха мястото на семейството, което Брайън никога не бе имал. Останал от дете сирак, той бе отраснал по пансионите за самотни деца, където избяга едва навършил четиринадесет години.

Армията беше целият му живот и неговото семейство.

Армията бе станала дори и негова съпруга, мислеше си той. Досега в живота му не се бе появявала никаква по-особена жена.

Досега...

Замечаният му поглед се спря върху Засмяното момиче. Тя бе застанала пред вигвама си в очакване на съобщението на шамана, като грижите и безпокойството явно се бяха смъкнали от красивите ѝ рамене. Когато жената бавно вдигна поглед към Брайън, той леко се поклонил и мълчаливо отвърна на поздрава ѝ. Усмихна ѝ се с чувството, че последните слънчеви лъчи нахлуха във вените му, когато тя отвърна на усмивката му и свенливо сведе очи.

През тези няколко дни, когато се разхождаше навън, Брайън я наблюдаваше как шета около вигвама си. Двамата почувстваха влечение един към друг и намираха начин и повод да бъдат по едно и също време на едно и също място и да разговарят.

Брайън бързо бе покорен от индианката. Тя бе не само мистично красива, но и мила и, ако синът ѝ не лежеше болен, той с удоволствие би споделил смеха ѝ. Тъй като името ѝ беше Засмяното момиче, той предполагаше, че смехът ѝ трябва да е особен – галещ ухото. Затова Брайън не напусна селото на омахите по-рано, а не защото състоянието му не позволяваше.

Когато Засмяното момиче насочи цялото си внимание към шамана Бизон, Брайън проследи погледа ѝ в очакване Лечителят да произнесе новината, която щеше да ошастливи всички и най-вече майката на пострадалия младеж, което пък щеше да сгрее сърцето на Брайън!

Бизонът вдигна ръцете си нагоре, обърнат с лице към насъбралите се. После зарея поглед в далечината, без да гледа никого и нищо, и сваля ръцете си, като говореше монотонно.

– Народе мой, Стройния лос е във от опасност – каза той, а множеството въздъхна с облекчение. – Сутринта той ще бъде на крака, за да срещне изгряващото слънце, и така ще поздрави връщането си към живота.

Засмяното момиче нададе силен, радостен вик, после изчезна във вигвама, където лежеше синът ѝ. В далечината барабаните подехнат ритъм. Това беше началото на тържеството. Хората запяха и се запрягряха, като танцуваха около големия огън.

Железния облак се обърна към Дамита и леко я побутна към техния вигвам.

– Но, Железен облак, аз също искам да празнувам с останалите – тихо запротестира младата жена.

– Ти ще празнуваш спокойно с твоя съпруг – отвърна индианецът и сваля одеялото от раменете. – Седни край огъня. Сгрей се.

Дамита огледа вигвама. Огънят хвърляше меки отблясъци по стени и тавана, но вътре нямаше никой. Тя тревожно погледна съпруга си:

– Къде е Тимоти? Къде е Брайън?

– Мога да си помисля само за едно място – каза Железния облак и приседна до нея. Наля чаша чай и ѝ я подаде. – Тимоти и Брайън са във вигвама на Засмяното момиче – той хитро се подсмихна. – Мисля си, че сърцето на белия мъж принадлежи на едно хубаво момиче от племето омаха.

Лицето на Дамита грейна в усмивка.

– Искаш да кажеш, че докато Брайън се възстановяваше, е мислил и за друго, освен за по-скорошното си оздравяване? – попита тя, като се смееше.

– Точно така – каза Железния облак и удобно се изтегна. – Ти знаеш, че раната му не е опасна. Още преди два дни той можеше да си тръгне към форт Калхуун. Но преди да напусне селото получи друга рана – стрела прониза сърцето му!

– Боже мили! – усмихна се Дамита. – Та това е прекрасно. Наистина прекрасно!

– Изпий чая си. Искам да си легнеш рано тази вечер – каза Железния облак, като се надигна, за да поеме чашата от ръката ѝ. – Утре всеки ще иска да стане рано, за да види как Стройния лос се изправя от постелята си. Жено моя, искам ти и детето ми да си починете добре, преди да станете при изгрев слънце.

– Да, прав си, както винаги – въздъхна Дамита. Изпразни чашата си и я подаде на Железния облак. – Но няма да си легна, ако и ти не легнеш до мен – изчака го да остави чашата и се притисна до него, като галеше силните му гърди. – Пропуснахме толкова нощи. Може би твърде рано престанахме? Не прибързах ли с предложението да спрем да се любим още преди петия месец от страх за детето, скъпи? Искаш ли да съм твоя тази вечер?

– От дете съм приучен на въздържание, така че сега нямам нужда от плътски удоволствия – продума Железния облак и зарови пръсти в златистите ѝ коси. – Ако имаш нужда от нещо, ще те разтрия и ще те накарам да се почувстваш добре. Това ще те задоволи ли, жено моя?

– Много – измърка Дамита доволно. Надигна се заедно с него и двамата се пхнаха под одеялото, което като завеса отделяше спалнята им. Без да се съблича, от страх, че Тимоти или Брайън могат всеки миг да се върнат, Дамита легна върху кожата и високо вдигна полата си. Железния облак се наведе над нея, целуваше нежно високата закръгленост на корема ѝ, после помилва пъпа ѝ с език, а тя, притворила очи, потъна в неземно блаженство.

На следващото утро Дамита се събуди от звуците на песен. Облегна се на лакът и видя, че Тимоти и Железния облак бяха излезли. Отметна завесата, но и Брайън го нямаше.

В гърдите ѝ се надигна гняв: ядоса се на мъжете за това, че са се измъкнали тайно от нея. В следващия миг усети как бебето прорита в утробата ѝ и си даде сметка за това, че Железния облак е забранил на другите да я будят.

Тяхното дете. Всичко се правеше в името на тяхното дете.

Почивката беше толкова важна за нея, колкото и храната. Всички внимаваха да не пометне този път, всички я глезеха. Изглеждаше, че

този път ще го износи докрай!

Облечена, както беше заспала в прегръдките на Железния облак, Дамита трябваше само да приглади косите си, за да може да се покаже пред хората. Тя бързо дръпна завесата и забърза навън.

Беше много рано. Гъста мъгла се стелеше над земята, но голяма група омахи вече се бе събрала пред вигвама на Засмяното момиче. Дамита потърси с поглед Железния облак, Тимоти и Брайън. Забеляза ги и тръгна към тях. Проправи си път сред тълпата и застана до мъжа си.

Когато обърна тъмните си като нощ очи към нея, тя го погледна смръщено, задето я бе оставил да спи, после сладко се усмихна и му даде да разбере, че вече не му се сърди и е разбрала защо го е сторил. Ръката му се плъзна под наметката и я обгърна през кръста. Всичко отново стана красиво; младата жена се притисна плътно до него и зачака появянето на шамана.

С идването на зората мъглата бавно чезнеше, сякаш воали се спускаха пред огромното червено кълбо, показало се току-що над хоризонта. Слънчевият диск бавно започна да наедрява и когато хвърли великолепния си отблясък върху вигвама на Засмяното момиче, лечителят Бизон се показа пред входа. Той направи крачка встрани и от много гърла се изтръгна въздишка на облекчение, когато след него се появи Стройния лос, подкрепян от двама бойци.

Настъпи пълна тишина; заклинателят отиде при Стройния лос и му каза да направи четири крачки на изток, а той самият запя загадъчна песен, съответстваща на този етап на лечението.

Двамата мъже, които подкрепяха Стройния лос, го пуснаха и започнаха да броят несигурните крачки на младия храбрец, който се опитваше да върви сам:

– Едно, две, три...

Стъпките ставаха все по-бавни, изглеждаше, като че ли не може да пристъпи повече, но той повлече крака си и направи последна крачка.

– Четири! – в един глас извикаха мъжете. – Направи ги!

Лечителят подхвана песента на победата, викове и радостни възгласи литнаха към небето, а в краката на шамана се изсипаха множество дарове. Имаше дрехи, огърлици от мечешки нокти, орлови пера, бродирани мокасини и други ценни предмети.

Стройния лос се отпусна в прегръдката на майка си, която го пое с разплакани, но преливащи от гордост очи.

– Още не съм добре, майко – тихо прошепна той, изпълнен с благодарност. – Но скоро ще се върна при приятелите си и ще изуча уменията

на по-възрастните.

Засмяното момиче го прегърна силно, целуна го и го придърпа навътре във вигвама, като го положи внимателно на леглото му до огъня.

Тимоти се втурна вътре; носеше свирка, която сам бе измайсторил, за да я подари на Стройния лос.

– Тази свирка няма да те остави да скучаеш, като се възстановяваш – припряно каза момчето и тикна подаръка в ръката му. – Сам я направих, Строен лос, харесва ли ти?

Стройния лос притисна свирката до гърдите си:

– Приятелю, ще запазя този дар завинаги – усмихна се той на Тимоти. – Благодаря ти! – очите му се навлажниха. – Докато бях болен, ти успя ли да намериш Бейби?

Тимоти сведе очи и с мъка преглътна, бе му неприятно да разочарова най-добрия си приятел.

– Не – промърмори той. – Бейби си е отишла завинаги.

Дамита и Железния облак влязоха във вигвама, а Брайън и Засмяното момиче пристъпиха след тях. Дамита коленичи пред постелята на Стройния лос.

– Толкова се радвам, че вече си добре – каза младата жена и нежно докосна гарвановочерната му коса. – Скоро пак ще играете и ще ходите лов с Тимоти. И ще можеш по цяла нощ да оставаш при него когато пожелаеш. Ще си говорите до късно през нощта, както само най-добрите приятели правят. Звучи хубаво, нали, Строен лос?

– Нямам търпение по-скоро да се вдигна – тихо се засмя раненото момче. – Не ми е приятно да съм далеч от събитията – свъси вежди и хвърли намръщен поглед към Брайън.

– Този не беше ли един от войниците? Защо е тук? И какво кара майка ми да се държи толкова дружески с него?

Дамита и Железния облак размениха тревожни погледи, после вождът приклекна до Стройния лос и сложи ръка на рамото му.

– Да, той е войник, от белите хора – каза вождът, – но не беше сред онези, които нападناха селото ни. Той няма вина за раняването ти. И... – индианецът погледна към Брайън и Засмяното момиче, като забеляза, че разговорът им е взел твърде сериозна насока – те бяха впили влюбени погледи един в друг. Обърна се отново към Стройния лос: – Казва се Брайън – поясни той. – Сприятелили са се с майка ти. И знай, Строен лос, чувствата ми към него са същите, каквито са твоите към Тимоти. Брайън е най-добрият ми приятел на света. Бих направил всичко за него. Дори бих дал живота си, ако се налага.

Устните на Стройния лос се разтвориха от изненада, когато майка му се приближи до леглото и застана на колене, а Брайън я последва.

Момчето затаи дъх. Майка му дишаше странно. Никога не бе я виждал така сияеща, очите ѝ бяха озарени от странна светлина.

– Синко – прошепна Засмяното момиче и го прегърна. – Толкова се радвам, че си по-добре. Всяка нощ се молех на Уакода и той благослови и двама ни, като те дари със здраве – за миг тя отпрати стеснителна усмивка към Брайън, после отново се обърна към сина си: – Синко, Уакода повторно ни благослови. Той ни изпрати този мъж. Брайън предлага да ми стане съпруг, а на тебе – баща.

Стройния лос предпазливо погледна към Брайън, после към майка си.

– А ти какво му отговори? – попита той с разтуптяно до спукване сърце.

– Казах на Брайън, че ти ще вземеш решението, синко – промълви Засмяното момиче и целуна сина си по бузата. – Твърде скоро е след оздравяването ти и аз разбирам, че не ти е лесно да вземеш решение.

Стройния лос се замисли за момент, после каза:

– Скоро е, да, много е скоро – след това извърна очи от майка си.

Дамита сложи ръка на устните си, за да скрие изненадата си. Тя съчувствено наблюдаваше Засмяното момиче, която се изправи на крака и застана до Брайън с овлажнели очи.

– Съжалявам Брайън – прошепна Засмяното момиче, като с мъка съдръжаше сълзите си. – Синът ми каза думата си.

Брайън кимна, целуна я бързо по бузата и напусна вигвама.

Засмяното момиче погледна тъжно към Дамита и Железния облак, после приседна отново до сина си и взе ръката му в своята. Той вдигна очи към нея и ѝ се усмихна едва. Тя му отвърна с целувка и придърпа одеялото до брадичката му.

– Синко, денят беше много тежък за теб – прошепна тя. – Спи сега, а аз ще продължа бродерията.

Железния облак скочи на крака и помогна на Дамита да се изправи. Кимна на Тимоти да си тръгват и всички напуснаха вигвама.

Завариха Брайън да приготвя екипировката от еленова кожа, която Железния облак му бе дал за пътуването.

– Време ми е вече да поема задълженията си във форт Калхуун – дрезгаво каза той, като старателно отбягваше погледа на Железния облак. – Както се вижда, отсъствах твърде дълго.

Дамита се приближи до Брайън и го целуна по бузата. Железния

облак силно го прегърна. Тимоти стисна десницата му. Всички излязоха и тъжно махаха, докато лейтенантът се метна на коня и изчезна в гората.

Дамита хвърли поглед към вигвама на Засмяното момиче и забеляза тънката ѝ фигура на входа. Тя бе отправила замъглен от сълзите взор към изчезващия в далечината Брайън.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Селото кънтеше от веселието. Барабанът думкаше. Хората подсилваха ритъма на музиката с краката си, танцуваха и пееха около големия огън. Някои от бойците бяха украсили краката си с лисичи опашки, като ги бяха вързали под коленете си. Звънчетата, прикрепени около кръста на някои от танцуващите, весело звъняха и засилваха ритъма на танца. В жилищата се приготвяше храна за честването на живота – спасения живот на Стройния лос.

– В момента, когато Засмяното момиче трябва да е толкова щастлива и благодарна, сигурна съм, че сърцето ѝ е натежало от болка по загубата на Брайън – каза Дамита и приседна до Железния облак край огъня в техния вигвам. Тя наниза още едно мънисто на иглата си. – Не мога да разбера чувствата на Стройния лос – младата жена повдигна бавно очи към съпруга си. – Баща му е загинал в престрелка с бял мъж по време ловна експедиция, нали?

Железния облак свъсено гледаше огъня допрял колене до гърдите си.

– По мене също стреляха в този ден – глухо промълви той. – Все си мисля, че беше работа на Джонатан. Но никога не може да се докаже. Тези, които стреляха, се скриха в гъсталака. Мой дълг беше да докарам Мъдрия лос в селото, за да получи помощ, а не да хукна след тези, които простреляха. Той замълча за момент, свел поглед, сетне вдигна очи към Дамита: – Не можа да доживее да се сбогува със сина и съпругата си!

– Каква трагедия – въздъхна Дамита. Нададе ухо към веселбата отвън: барабаните изпълваха въздуха с бесен ритъм и сякаш ускоряваха пулса. – Сигурна съм, че не ѝ е било леко на Засмяното момиче да се влюби в бял мъж, след...

– Брайън е бял, но, както и при теб, сърцето и душата му са индиански – каза Железния облак, застанал на колене пред Дамита. Сложи ръка под брадичката ѝ и я повдигна. Нежно я целуна по устните, след това скочи пъргаво на крака и надникна навън. – След време, когато Стройния лос види, че майка му страда за Брайън, той ще отвори сърцето си за белия мъж, защото е предан син. И би искал да вижда майка си щастлива, а не скръбна.

Дамита остави настрана бродерията си. Сложи ръка на врата си и

тромаво размърда крака. Не разбираше как изведнъж е станала толкова огромна. Имаше чувството, че носи не едно, а цяла армия деца в корема си. Очите ѝ се разшириха и тя зяпна от изненада при мисълта, че може да са близнаци. Затова ли беше непрекъснато гладна, след като поглъщаше двойно повече храна от обикновено? Затова ли усещаше такъв натиск ниско в корема си и ходеше в гората повече от два пъти всяка нощ, за да се облекчи? Железния облак я погледна през рамо.

– Бяла върба, каза ли нещо? – попита той и смръщи вежди, като не получи отговор веднага. Никога не бе я виждал толкова дяволита. Той знаеше, че по този начин младата жена се закача с него както само тя умееше.

Дамита улови погледа му и разбра, че той погрешно изтълкува усмивката ѝ, но реши да не му доверява осенилата я догадка, че е на път да му роди две деца наведнъж. Можеше да види отсега реакцията му. Щеше да бъде най-щастливият и доволен мъж в света! Щеше да грабне по едно дете във всяка ръка и да тръгне да ги показва на хората си! В техните очи щеше да е двойно по-мъжествен. Сега повече от когато и да било трябваше да внимава да не се случи нещо с нейната бременност. А мисълта да кърми две деца едновременно я очарова.

– Не – отвърна Дамита, стигнала най-сетне до него. Пъхна ръката си в неговата и надникна навън. – Пъшках, докато се надигах от пода. Господи, коремът така ми тежи!

Железния облак я погали там, където коремът ѝ бе най-изпъкнал под роклята от еленова кожа.

– Може би не съм прав, като нарекох това дете момиче – каза той и се засмя. – Може би са две момчета!

Дамита зяпна и го погледна с широко отворени очи.

– Две момчета...? – после също се засмя, като се чудеше как и двамата едновременно си помислиха едно и също нещо. Само миг преди това тя се бе вълнувала от мисълта за близнаци!

– Или две момичета – каза Железния облак, наведе се и я целуна по носа. – Скъпа Бяла върба, за мен е без значение какво ще бъде детето или децата. Трябва да си здрава, любов моя! Ти единствена имаш значение за мен.

– Нима има някой по-здрав от мен тук? – засмяно му отвърна Дамита, като леко го побутна с корема си. Индианецът я прегърна през кръста и я притисна до себе си. Тя погледна встрани, очите ѝ зашариха в тълпата.

– Виждаш ли някъде Тимоти?

– Той вероятно е при Стройния лос – каза Железния облак, като потропваше с крак в ритъма на барабаните. – Брат ти е предан приятел. Не би си позволил да излезе да пее и танцува, докато приятелят му не е в състояние да върши същото – няма значение, че празненството е в негова чест.

– Гордея се с това момче – каза Дамита. Мили боже, Железен облак, ако не му бях разрешила да излезе навън, за да види какво става, в деня, когато Джонатан нападнa селото ни, ти щеше да си мъртъв.

– Трябва по-често да си спомняш това, а не факта, че братовчед ти е убит от копие – каза Железния облак. – Но истина е, че, през този ден героят беше Тимоти и моите хора никога не ще забравят това. Днес се чества и моето оцеляване, любов моя, както и животът на Стройния лос. И героизмът на Тимоти също!

– Къде отиваш? – попита младата жена. Острият вятър я прониза през дрехата.

– Скоро ще се върна! – извика Железния облак и хитро й се усмихна през рамо. – Загърни се добре, ако искаш да излизаш. Трябва нещо да свърша!

Недоумяваща, Дамита го изгледа продължително, сетне влезе вътре и се заметна с топло одеяло. След това излезе и бавно приближи до празнуващите омахи, като търсеше с очи Железния облак сред ликуващата тълпа. Никъде не го видя. После изведнъж го забеляза. Излизаше от жилището на Засмяното момиче с Тимоти на раменете си.

Дамита се хвана за главата:

– Какво, по дяволите, прави?

В следващия момент разбра. Омахите му сториха път. Като крепеше Тимоти на раменете си и го придържаше за краката, Железния облак се озова в средата на тълпата, до горящия огън.

– Днес празнуваме много неща! – провикна се вождът на омехите. – Не забравяйте нашия млад боец Тимоти! Той ви доказа много. Неговият подвиг не бива да бъде пропуснат! Сега виждаш ли, народе мой, че този млад човек, когото съм приел като свой собствен син, е достоен за учението на вожда? Че заслужава да върви в сянката ми и един ден да вземе моята титла? Искам да чуя вашето одобрение, хора мои! Да чуе и Тимоти!

Трогната от любовта на Железния облак към брат й, Дамита сподави сълзите си. Тя се огледа наоколо, преизпълнена с гордост и благодарност, като видя омехите да вдигат ръцете си към небето и да възхваляват Тимоти.

Някои от бойците поеха момчето от раменете на Железния облак и започнаха да го предават от човек на човек, като го носеха на рамене през селото. Дамита не се съдръжаше вече и остави сълзите си да текат на воля.

Внезапно тържеството спря. Настъпи тишина. Дамита погледна в посоката, в която всички се взираха, и видя Брайън Дейвис да се връща към селото на коня си и с голям вързоп в скута.

Младата жена изтича до Железния облак и се притисна до него, докато Брайън бавно си проправяше път през тълпата, а очите му излъчваха странна тъга. Дамита притаи дъх, когато белият мъж спря коня си на няколко крачки от тях и скочи на земята. Вързопът в ръцете му изглеждаше много по-голям, отколкото в скута му.

– Какво носиш? – попита го Железния облак. – Защо го носиш при нас?

– Не бях стигнал много далеч, когато налетях на два риса, вкопчили се в смъртна схватка – каза Брайън, коленичи и остави вързopa на земята. – Не бях сигурен дали трябва да се намесвам, но реших да помогна на по-малкия. Но преди да скоча от коня и да насоча пушката, малкият бе станал вече победител, беше разпрал гърлото на другия. – Брайън разви вързopa. – Не ме разбирайте погрешно. Той е истински победител, но има няколко опасни рани. Въобще не се противи, докато го увивах в одеялото. Сякаш познаваше човешката миризма и доброта.

– Рис? – попита Дамита, а коленете ѝ омекнаха. Надяваше се, че смелият рис е съвсем малък.

Тимоти приклезна до Брайън:

– Нека да го отвия – замоли се той. – Моля те!

– Давай – каза Брайън. Той погледна към Железния облак, който кимна в знак на съгласие, погледна към Дамита и видя разплаканите ѝ очи. Реакцията им на това, че бе донесъл животното в лагера, още повече го обърка. Той обичаше всякакви животни и се надяваше, че те ще помогнат на риса и ще превържат раните му. Не бе очаквал да срещне толкова вълнение за едно животно. Внезапно го осени мисъл. Да! Животното се беше изгубило! Може би то е било домашен любимец, заблудил се някъде.

С треперещи пръсти Тимоти развиваше одеялото. Накрая наистина видя любимата си котка – тя спеше.

Чувствата на Тимоти бяха странна смесица от щастие и ужас, защото сега можеше да разгледа раните ѝ. Да, това беше неговата Бейби! Едната ѝ лапа я нямаше, беше останало кърваво парче месо. Липсваха

парчета от красивата ѝ козина по корема и по хълбока.

Тимоти извърна очи. Чувстваше, че ще припадне, но Железния облак го хвана за раменете и възвърна силите му.

Момчето пхна ръце под кървящото тяло на Бейби, притисна я в обятията си и стана на крака. Тъжно погледна към сестра си и Железния облак и с прималяло сърце се отправи към вигвама им.

– Благодаря ти, че ни върна Бейби – каза Железния облак и стисна рамото на Брайън. Нямах представа какво значи тя за Тимоти. Толкова дълго оплаква любимия си рис. Това, че си го получи обратно, е благоволение от Уакода. Благодаря ти, че откликна на тихата заповед на Уакода и ни го върна обратно.

– Нямах никаква представа – каза Брайън се загледа в отдалечаващия се Тимоти. – Но когато така безстрашно се е борил за живота си, заслужава да бъде лекуван – замислено добави той. – Като че котката е защитавала своите териториални права.

– Така изглежда – каза Железния облак и погледна към вигвама си. – Връщала се е при Тимоти. Когато е била толкова близо и другият рис я е нападнал, тя е разбрала, че няма друг избор освен да защитава онези, които обича.

– Тя е ранена, но мисля, че е още жива и ще оцелее – каза Брайън, наведе се и започна да сгъва одеялото си.

– Сигурно ще оцелее – каза Железния облак. – Прекарала е много месеци сама в търсене на пътя към дома. Сега, когато е тук, ще се бори по-упорито за оцеляването си!

– Най-добре е да поемам пътя си – каза Брайън, като за миг спря погледа си върху вигвама на Засмяното момиче. – Спечелих живота си, за да се върна навреме – той се обърна към Железния облак: – Имам някои идеи за бъдещето, които се отнасят и за теб, приятелю. Само времето ще реши дали ще се измъти нещо добро за нас – хвърли отново поглед към вигвама на своята любима с думите: – Както само времето може да реши какво ще стане с това прекрасно омахско момиче, което не ми излиза от ума.

Железния облак прегърна Брайън през раменете и го поведе към коня му:

– Приятелю, Илинойс сега е мой и на хората ми дом – каза той. – Ако желаеш да дойдеш при нас, ти си добре дошъл – в този момент видя Засмяното момиче да излиза от вигвама си и очите ѝ се натъжиха, когато срещна погледа на Брайън. – След време, приятелю – рече Железния облак на Брайън, който поставяше крак в стремето на коня си, –

Засмяното момиче ще те посрещне с „Добре дошъл!“.

– Ще я ухажвам до смърт, докато се съгласи – отвърна му Брайън с усмивка и отдаде чест с ръка до козирката: – До скоро, стари друже.

Железния облак се замисли какво ли си е наумил Брайън, но се сети за Бейби и побърза към своя вигвам. Като влезе вътре, видя жена си и брат ѝ, заети с лечението на Бейби. Кръвта бе вече измита от лапите и козината ѝ.

Тимоти пръв забеляза Железния облак.

– Дори някои от зъбите ѝ липсват, Железен облак – каза той, готов да се разплаче. – Бедната Бейби, борила се е на живот и смърт.

Железния облак приклепна до него.

– Не толкова за своя, колкото за твоя живот – глухо каза той. – Тя е приближавала дома и когато е видяла другия рис толкова близо до твоя дом, разбрала е, че няма друг избор, освен да се бие, за да му попречи да влезе в селото и да ти причини зло. И така, млади боецо, героизмът на твоя рис отговаря на твоето геройство!

Дамита уви лапата на Бейби със стерилно парче плат, като едва сдържаше сълзите си. Гледката на раненото животно я изпълваше с мъка.

– Железен облак, дали ще се оправи?

Сърцето ѝ силно заби, като усети топъл език да лизва ръката ѝ. Погледна надолу и видя, че Бейби е отворила очи и бавно ближе ръката ѝ Бейби слабо замърка, като гледаше доверчиво Дамита. Младата жена не издържа и избухна в силен смях през сълзи.

Тимоти коленичи до Бейби, нежно положи главата ѝ в скута си и започна да я милва:

– Бейби, моя сладка Бейби. Ти ще оживееш. Няма да умреш!

Дамита се надигна бавно и посрещна утешителната ръка на съпруга си. Притисна се до него, щастлива от разнежаващата обич на Тимоти към любимия му рис.

– Никога повече няма да бягаш, нали? – попита Тимоти и се взря в очите на Бейби. – Ти намери пътя обратно и никога вече няма да ме напускаш!

Като познаваха неспокойната природа на това животно, Железния облак и Дамита размениха съучастнически погледи, но и двамата си даваха сметка, че състоянието на Бейби е такова, че тя никога повече нямаше да ги напусне, защото нямаше да може вече сама да се защитава. Без една лапа и с липсващи зъби животното трябваше да разчита повече на помощта на хората, отколкото на собствените си сили.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След два месеца.

Кануто леко се плъзгаше; греблата издаваха слаб звук, когато се забиваха в гладката повърхност на водата, и с това нарушаваха тишината на ранните утринни часове. Внезапно дива гъска изкряска и подплашена хвъркна, когато лодката се удари в брега и Тимоти изскочи от нея.

Той извади торбата си от еленова кожа от кануто и я прехвърли през рамо, после подаде ръка на Стройния лос.

– Нали каза, че знаеш как се търсят костенурки? – попита нетърпеливо той. – Искам да намеря най-едрата, та всички да се зачудят.

Стройния лос отказа помощта му и сам излезе от лодката. Силите му вече се бяха възстановили достатъчно след нещастния случай.

– Трябва да ти напомня, че не е важна самата костенурка, която ще представиш довечера на бойците като окончателно доказателство за честта да се наричаш боец омаха – каза той, изравнявайки крачките си с Тимоти.

– Знам – отвърна Тимоти, като се мъчеше да скрие отвращението си от мисълта да убие костенурка и да й извади сърцето. Непрекъснато си повтаряше наум, че това изискване на старите към младия боец е от сорта „бабини деветини“, макар че Железния облак няколко пъти му бе обяснявал смисъла на ритуала.

Беше сериозно нещо.

Всяко момче омаха, което искаше да бъде считано за истински боец, трябваше да участва в този ритуал.

Необходим бе доста кураж, мислеше си той, за да убие една беззащитна костенурка, да я разреже на парчета и да й извади сърцето. Дори много голям кураж, защото той много обичаше животните.

Нарочно беше оставил Бейби у дома, не само заради собствената й сигурност, но и за да прави компания на Дамита. Двете бяха станали много близки, откакто сестра му я лекуваше. Дамита сега беше толкова наедряла, че едва се движеше. Бейби я пазеше, докато Железния облак и Тимоти отсъстваха.

Мисълта на момчето бързо се върна към действителността. То забележа с каква мъка пристъпва Стройния лос по мокрия бряг.

– Сигурен ли си, че можеш да вървиш сам? – попита Тимоти и сложи ръка на кръста му. – Макар че минаха почти два месеца от

злополуката, майка ти каза, че все още е рано за такова уморително пътуване. Хубавото е, че отново сме заедно, сами навън – искрено каза Тимоти. – Вярно е, че сега имам много други приятели в селото, но никой не е като тебе. Ти не само си най-добрият ми приятел, но и мой изповедник. Нямам никакви тайни от теб.

– Ние сме верни приятели – кимна Стройния лос. – Преди да умре, баща ми ме научи, че да си лицемерен приятел, било в любов или война, значи да си човек без чест и всички трябва да те низвергнат – той хитро се усмихна. – Приятелите действат и като посредници, когато любовта се пробуди в сърцето на някой от тях. Приятелят осигурява срещата на своя най-добър приятел с избраницата му.

Тимоти преплете крака и, зяпнал от учудване, загледа Стройния лос.

– Искаш да кажеш, че имаш чувства към определено момиче? – попита той разсеяно. – Кое? По време на игри или празненства не съм забелязал да отличаваш някое от тях.

– Има една, която кара сърцето ми да трепери като лък след излитането на стрелата – сподели Стройния лос. – Ти си я виждал, Тимоти. Много пъти, докато боледувах, тя ми носеше подаръци – момчето се загледа в огърлицата си от мечи нокти, в които се отразяваха лъчите на изгряващото слънце. – Този е най-ценният ми подарък.

– Мислех, че сам си я направил, за да не скучаеш през тези два месеца – каза Тимоти и критично огледа огърлицата. После вдигна въпросително очи към Стройния лос. – Приятелите споделят помежду си. Ти не си ми доверявал, че има момиче, което стопля сърцето ти!

Лицето на Стройния лос почервеня.

– Не ми беше удобно – смотолели той. – Тя ми е първото момиче, Тимоти. Досега никое друго момиче не ме е вълнувало!

– И затова трябва да изневериш на приятеля си! – скастри го Тимоти, но видя, че не беше прав и се усмихна малко насила. – Прощавам ти. А довечера ще ми дадеш ли да ѝ отнеса някаква вест от теб? Това ще ме направи съучастник. Може ли? Мога ли да ѝ кажа, че имаш по-специални чувства към нея?

Стройния лос дълбоко се замисли, после енергично закима с глава.

– Да, можеш да ѝ кажеш това – каза той и лицето му се озари от сияйна усмивка. – Може да ѝ кажеш да седне при нас.

– С удоволствие ще го направя заради теб – каза Тимоти. После очите му станаха сериозни. – Коя е тя, Строен лос? Каж ми как се казва?

– Казва се Звездна светлина – замечтано отвърна Стройния лос. – Нали името ѝ е много красиво? Също като нея самата, Тимоти. Един ден, и то много скоро, се надявам да я целуна!

Тимоти зяпна изненадан.

– Би целунал момиче? – каза той, възмутен от мисълта за подобно действие. – По-скоро бих целунал змия!

Стройния лос се засмя от сърце. Те продължиха пътя си, загледани в земята, за да намерят костенурка.

Тимоти внезапно наруши тишината.

– Късно нощем, когато се предполага, че отдавна съм заспал, чувам сестра ми и Железния облак да си говорят колко много майка ти обичала Брайън Дейвис – каза той и предпазливо изглежда приятеля си. – Говорят си, че майка ти не можела да го обича заради чувствата ти към този човек. Това истина ли е, Строен лос? Вярно ли е, че си забранил на майка си да се омъжи за него?

Стройния лос смръщи вежди:

– Нищо не съм забранявал на майка си – измърмори недоволно той. – Казах ѝ, че е твърде рано друг мъж да заеме мястото на баща ми – той помълча, после тихо просъска: – А и този избраник на нейното сърце е бял мъж!

Тимоти пребледня и недоверчиво изглежда Стройния лос:

– Трябва да ти напомня, че и моята кожа е бяла.

Стройния лос стреснато погледна Тимоти:

– Не исках да кажа...

Но Тимоти го прекъсна:

– Знам. Но трябва да си помислиш, нали? Не бива да сравняваш всички бели мъже с онзи, който е убил твоя баща.

– Да, сигурно е така – съгласи се Стройния лос.

– Няма ли да е по-добре да имаш втори баща, отколкото да нямаш баща изобщо? – попита момчето и си спомни за врътното си приятелство с Железния облак. Беше му приятно да гледа на него като на свой основител. На земята едва ли има други двама мъже, толкова близки помежду си!

– Никой не може да заеме мястото на баща ми – тъжно каза Стройния лос. – Вече знам всичко, за да стана велик боец. Вече съм добър ловец. Баща ми ме е научил, че по време на лов ловецът се ръководи от навиците на животните, които преследва. Научил ме е, че елените се навъртат покрай блатата или в ниското, между високите планини и извори, или покрай езерото. Научил ме е как едрият дивеч непрекъснато се

движи в кръг, с изключение на кошутите пролетно време. Тогава много лесно можеш да ги настигнеш с малките им.

– И аз вече знам тези неща, а съм съвсем отскоро между омахите – важно каза Тимоти. – А нямаше да ги знам, ако не беше Железния облак, когото с радост приемам за свой осиновител, тъй като истинският ми баща е... мъртъв.

– Това е различно – възрази му Стройния лос. – Всеки би приел Железния облак за баща.

Тимоти зяпна, усещайки завист в думите на приятеля си. За пръв път той срещна завистта така близо и открито. Може би момчето се е надявало майка му да се залюби с Железния облак – нещо, което нямаше да стане вече.

Вниманието им внезапно бе привлечено от главата на костенурка, която се подаваше от водата. Спряха се и я загледаха. Явно бягаше от някаква преследваща я опасност и търсеше убежище в ниската трева на брега.

– Много е голяма – каза Тимоти; сърцето му силно заби. Той въпросително погледна Стройния лос: – Мислиш ли, че е достатъчно голяма, Строен лос? Става ли? Дали ще я одобрят?

Стройния лос коленичи и прегради пътя ѝ с пръчка. Костенурката моментално скри глава в черупката си, а след малко прибра и краката си в своята подвижна къщичка.

– Бих казал, че тази костенурка е добра за церемонията – каза Стройния лос, като леко потупа корубата ѝ, за да я накара да подаде отново глава. – Ще я вземем! Отвори торбата си. Аз ще я пусна вътре.

– Аз ли трябва да извадя сърцето ѝ? – запелтечи Тимоти. Не искаше да изглежда в очите на приятеля си като плахо момиче. Искаше да си даде вид, че каквото и да стане в този велик момент на вечерния ритуал, той няма да чувства неудобство или страх.

– Изваждането на сърцето трябва да стане пред всички – доверчиво каза Стройния лос и бързо скочи, като забеляза, че костенурката подаде глава и тръгна в друга посока. – Хвани я! Не я изпускай! – извика той. – Скрие ли се веднъж във високата трева, трудно ще я намерим.

Сърцето на Тимоти биеше лудо в гърдите, сякаш удряха множество барабани. Като си мислеше за ужасния ритуал, той тръгна към костенурката. Страбчи я за корубата и я напъха в торбата си, стегна и завърза вървите.

– Е – въздъхна той и отри една едра капка пот от веждата си. – Свърши се! Да се връщаме у дома. Искам да я покажа на Железния

облак – погледна тревожно Строиния лос. – Не знам дали да я покажа на Дамита. Тя няма да одобри. Съмнявам се дали изобщо ще присъства до-вечера на ритуала. Сестра ми обича всички животни и няма да ѝ е приятно да гледа как брат ѝ убива костенурка, а после изяжда сърцето ѝ.

– Тя ще присъства, защото и двамата вече сте част от омахите и вярвате в нашите обичаи гордо заяви Строиния лос. – Да, сестра ти ще присъства!

Тимоти усети тежестта в торбата си и се загледа в движенията на костенурката, която се опитваше да избяга от своя затвор. Като преглъщаше развълнувано, момчето си мислеше как ще се представи на ритуала тази вечер. Изведнъж цялата му смелост го напусна и му се прииска тази история със сърцето на костенурката да се окаже „бабини деветини“, един мит, за който се говори, но в действителност никога не се извършва.

Луната бе хвърлила сребърната си пътека над реката. Огромен лагерен огън бе напален и хвърляше искри в тъмнината. Те падаха над танцуващите около огъня хора. Веселието тъкмо се приближаваше към своя връх. Месото приятно цвърчеше на огъня и изпълваше въздуха с невероятния си аромат.

Дамита бе седнала до Железния облак, плътно загърната в шала си. Косата ѝ бе сресана на две плитки, а краищата им бяха събрани на гърба ѝ. Според традициите на жените омаха пътят по средата на главата ѝ бе боядисан в червено. Със същата боя бяха нарисувани бузите и ушите ѝ, а на врата си носеше огърлица от цветя.

Усмивката, тя отправи поглед към Железния облак, който тази вечер бе особено красив в дреха от еленова кожа с разкошна бродерия. На краката си носеше високи мокасини, украсени с пера и кожи около глезените – такива носеха само вождовете. Косата свободно падаше по изправения му гръб, прибрана на челото с препаска от видрова кожа.

Усмивката ѝ угасна, като го видя как кима с глава в такт с барабаните и не може да съдржи възбудата си. Дамита не бе в състояние да сподели чувствата му тази вечер. Тя видя костенурката, която Тимоти беше хванал на реката. Не можеше да не се досети какво щеше да извърши брат ѝ пред очите на всички омахи тази вечер, за да докаже, че е достоен да стане воин. Младата жена мислеше, че той вече многократно е дал своите доказателства. Защо трябва още да искат от него? Помъчи се да прогони тъжните мисли, като се взираше в пошурелите от възбуда омахи – мъже, жени и деца; всички заедно пееха и танцуваха около огъня. Потърси с поглед Тимоти. Беше приклеknал до Строиния лос, а той

пък беше вперил очи в едно красиво момиче, което танцуваше точно пред тях и като че ли се мъчеше да ги омагьоса и двамата.

Дамита познаваше тази опасност. Ревността лесно превръщаше приятелите във врагове.

Дамита побутна Железния облак, който седеше до нея.

– Кое е това момиче? – тя кимна с глава към младата изкусителка.

– Това е Звездна светлина – отговори вождът на омахите, като преливаше от възторг. – Тя е на осемнайсет зими. Бих казал, че вече приятно е узряла; би могла да се омъжи, ако някой боец я пожелае – той се усмихна, докато оглеждаше редицата бойци, които не танцуваха, защото бяха вперили поглед в танцуващата девойка. – Скоро ще има сватба. Сигурен съм.

Дамита дълбоко си пое дъх.

– Надявам се – прошепна тя, като тайно се молеше върху сърцето на брат й да не падне сянката на някое момиче. Особено пък по-голямо от него!

Тя въздъхна с явно облекчение, като видя как един от бойците отиде до Звездна светлина, хвана я за ръката и я отведе далеч от огъня.

Дамита погледна Тимоти и Стройния лос, забеляза изписаното по лицата им разочарование и си даде сметка, че те току-що научиха първия си урок за жените, а именно колко коварни биха могли да бъдат те!

Усмихна се, като се сети, че този първи урок им идва толкова рано в живота. Те бяха на възраст, когато желанията лесно се отклоняват от една посока в друга.

И още един урок – как момент на веселие при омахите може да се превърне бързо в нещо много сериозно. Всички насядаха в кръг около пламтящия огън.

Бойците си предаваха от ръка на ръка лула с дълъг мундшук, а издигация се нагоре пушек предаваше молбата на всеки един от тях, който на глас изричаше молитвата си към невидимия Уакода. С този ритуал се откриваха всички церемонии, а и тази сега, посветена на Тимоти, започна така. Един от бойците отиде при младежа, хвана го за ръка и го накара да седне самичък, по-близо до огъня. Друг донесе костенурката в торба. Трети боец подаде на Тимоти голям камък, върху който да сложи торбата си. Четвърти остави нож в скута му.

Тимоти стоеше тихо и скромно, когато племето запя песен, която се пееше по време на пост. Тези, които бяха по-нетърпеливи, хвърляха дрехите си на земята и пристъпваха с танцова стъпка напред. Представяха някаква пантомима, в която показваха преживяванията на боеца по

време на война и как е спечелил общественото си признание. Един от танцьорите изпълняваше ролята на кандидата за титлата боец.

Той танцуваше много леко и красиво. Използваше няколко танцови стъпки. В такт с барабана и с гласовете на певците той потупваше с крак по земята. Издигаше крака си високо под остър ъгъл; навеждаше се и изправяше тялото си с резки, внезапни движения, които имитираха зареждането на лъка със стрела.

В цялата тази драматизация всяко движение на крак, ръка или глава беше напълно подчинено на представяното действие. Барабанът биеше в такт с пулса на зрителите, а ушите на всеки от тях следяха мелодията на тази странна драма.

После всичко утихна и цялото племе насочи вниманието си към Тимоти.

Железния облак отхвърли наметалото си и приклегна срещу него. Той окуражаващо потупа голото рамо на момчето и му се усмихна.

– Време е да предприемеш тази последна стъпка, за да спечелиш не само титлата „боец“, но и да вземеш име на омаха – каза той. – Синко, аз съм ти избрал име. Извади сърцето на костенурката и го изяж, за да стане и твоето сърце по-силно! С този акт ти ще се покажеш достоен за новото си име и за титлата „боец“!

Очите на Тимоти светнаха.

– Ще имам мое собствено индианско име, както всички останали? – попита той, а гласът му се извисяваше с всяка произнесена дума и ставаше все по-гънък. Толкова му се искаше да се хвърли на врата на Железния облак и да го прегърне, но вече бе започнал да се учи на изкуството да се въздържа и потисна този изблик на чувства в себе си. – Това е чудесно, Железен облак. Чудесно!

– Името, което съм ти избрал, е Петнист орел – каза Железния облак и повиши глас така, че да могат и другите да го чуят, а не само Тимоти. Всички бяха вперили очи и наострили уши към техния вожд и осиновения му син. – Това име е взето от петната на твоя рис и от орела заради неговата мощ над цялото човечество! Петнист орел, време е да убиеш костенурката и да глътнеш сърцето ѝ!

– Името показва сила и смелост – тържествено произнесе Тимоти, вперил предано очи в Железния облак. Сърцето му лудо биеше. Коленете му трепереха от вълнение. Вече не изпитваше страх да убие костенурката. Той знаеше, че днес всеки един боец от племето очаква това от него. Не биваше да гледа на тази постъпка с уплаха и срам. Трябваше да подходи с чест и достойнство! С благоговение!

– Благодаря ти за името, Железен облак! Няма никога да ти дам повод да съжаляваш за него.

Железния облак се отдръпна от момчето и свали торбата от камъка, развърза вървите ѝ, за да може костенурката да изпъзми от своя затвор. Тя не направи опит да избяга и Железния облак леко изтърси торбата. Костенурката тупна тежко по гръб на земята.

Щастлив, че тя не си подаде главата и не го изгледа с дръпнатите си очи, Тимоти грабна ножа и започна ужасяващия ритуал.

Дамита отвърна погледа си настрана, като видя как Тимоти заби ножа си в тялото на костенурката. Тя не вдигна очи и когато възбудената тълпа наоколо зашумя, което показваше, че брат ѝ е към края на ритуала.

Когато обърна главата си, сърцето ѝ замря. Тя видя, че костенурката не се предаваше; макар и с отрязана глава, продължаваше да мърда.

Беше чула Железния облак да предупреждава Тимоти, че понякога дори отрязаната глава на животното може да хапе.

Накрая костенурката престана да мърда, а Тимоти държеше сърцето ѝ в ръка. Беше плоско, дълго около един инч.

Момчето го съзерцаваше с мисълта, че да го глътне е по-неприятно, отколкото да яде сурови миди, което често беше правил в Бостън. Стисна го между пръстите си, издигна го високо и го пусна в устата си. Без да разбере какъв е вкусът му, той го остави да се хлъзне надолу по гърлото му. Сега, вече извършил това геройство, почувства сърцето си по-силно!

Мощните удари на барабана и силни възклицания разцепиха нощното небе. Железния облак качи Тимоти на раменете си и тръгна да обикаля плътния кръг на племето, усмихвайки се на всеки един поотделно.

– Петнист орел! – в един глас скандираха младите бойци. – Петнист орел!

Зачервен, с разгуптяно сърце, Тимоти се заоглежда наоколо, очите му срещнаха погледа на Дамита. Можа да прочете по движението на устните ѝ, че казва:

– Петнист орел, гордея се с теб!

Момчето ѝ кимна.

После потърси с очи Стройния лос, изненадан от неприкритата завист в очите на приятеля си. Спомни си, че Стройния лос вчера показва същите чувства. Опита се да го разбере, но не можа. Тимоти нямаше вина за това, че Стройния лос все още не бе приет за боец в очите на омаките! Момчето не бе виновно и за това, че Железния облак имаше по-

специално отношение към него. Нещо повече – Тимоти нямаше никаква заслуга за това, че се намира в това село!

Но все пак е тук, помисли си Тимоти, а Железния облак му е баща и няма да позволи дребнавата завист на Стройния лос да помрачи празника му.

Когато Бейби доуцука до кръга на омахите, Тимоти отхвърли мислите за Стройния лос и помоли Железния облак да го свали на земята. Затича се и прегърна Бейби, понечи да я вдигне, но после бързо я остави на земята. Теглото на риса беше такава, че дори вождът на индианците не можеше дълго да го държи на ръце.

Приклезна до котката.

– Повече няма да чуеш да ме наричат Тимоти – пошепна в ухото ѝ. – Името ми вече е Петнист орел. – Напрегнато изгледа любимката си. – Мисля, че е време да сменим и твоето име, нали? – каза високо той. – Да го сменим с нещо по-зряло, като... като...

Един приятен глас се обади зад него и го прекъсна:

– Защо не я наречеш Трите лапи? – каза Звездна светлина, като приклезна до Бейби и погали настръхналата ѝ козина. – Не е красиво име, но много ѝ подхожда. Затова и на хората, и на нещата дават имена, които да отговарят на характера им.

Лицето на Тимоти пламна, изчерви се и той неочаквано се обърка от присъствието на това момиче, което приличаше повече на жена с острите си гърди, щръкнали под роклята от еленова кожа. От аромата, който тя излъчваше, момчето разбра, че през деня е събирала семена от кандилки, счукала ги е с вода и се е напръскала цялата, защото нищо не ухаеше така приятно, както тялото на Звездна светлина.

Само тя го накара да забрави в момента, че е силен боец, защото сърцето му заби лудо от нейното присъствие. Беше сигурен, че ако някой в момента му подаде лък и стрела, не би могъл да стреля с тях.

Щеше да стане за смях на всички заради една жена!

Отвърна очите си от нея.

– Върви си! – промърмори момчето. – Няма нужда момичета да ми казват какво да правя! Върви си!

Звездна светлина погали с ръка бузата му.

– Ще те целуна, ако кръстиш котето си, както ти предложих – пошепна тя, като хитро се заозърта да разбере дали някой не я е чул.

После доближи лицето си до лицето на Тимоти и задъхано промълви:

– Ела на среща в гората след малко – и усмихнато добави: – Ще ти

покажа какво значи да те докосне и целуне момиче – тя още по-плътно се доближи до момчето. – Можеш да ме докоснеш, ако искаш и ти.

Шокиран от думите ѝ, но още по-притеснен от ефекта им върху тялото си, Тимоти тронаво се надигна, изправи се на крака, обърна ѝ гръб и бързо се отдалечи.

Когато почувства върху себе си нечии други очи, а не тези на изкусителката си, той направо изстина, още повече, че прочете мрачния гняв в настойчивия поглед на Стройния лос.

Тимоти неловко се усмихна на приятеля си, напълно пренебрегвайки Звездна светлина. С гръб към нея, побутна риза да си вървят. Той се изненада, като чу собствения си глас да нарича животното „Три лапи“, а веднага след това долови лукавия смях на момичето. Разбра, че се е набъркал в нещо, което може да свърши с катастрофа.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Утрото настъпи мразовито и посивяло от скреж. Жаравата на огъня блещукаше на утринната светлина. Студът събуди Дамита. Тя потрепери и се сгуши по-близо до Железния облак. Засмя се тихичко, като не можа да се възползва от топлината на неговото тяло – големият корем ѝ пречеше.

Железния облак се обърна и я изгледа, отмахна една къдрица от лицето ѝ и положи ръка върху издатината на корема ѝ.

– Как са жената и децата ми тази сутрин? – попита той, целувайки я по носа. – Надявам се, че снощният ритуал не те е изморил.

Индианецът се загледа в преградната завеса:

– Петнистия орел се прибра много късно. Не го разпитвах къде е бил. Тази вечер бе негова и аз му разреших да прави каквото пожелае.

– Видях го да влиза на пръсти, почти безшумно – каза Дамита и се намръщи, като си спомни, че Звездна светлина цялата вечер се навърташе около брат ѝ. Никак не ѝ се щеше да вярва, че Тимоти може да е закъснял снощи с нея.

Той бе едва петнадесетгодишен – за Дамита почти дете!

Младата жена нежно погали Железния облак по бузата и потърси погледа му:

– Съспи, кога за първи път изпита полово влечение? – тихо пошепна тя, страхувайки се да не би Тимоти вече да се е разбудил. – На каква възраст започна да заглеждаш жените и пожела да ги опознаеш поотблизо?

Железния облак разтегли устни в лека усмивка:

– Какво значение има това? – каза той и обхвана наедриялата ѝ гръд през ризата. – Ти си моя жена. Защо да поглеждам назад при такава съпруга като теб, която ми топли леглото?

– Железен облак, нямам предвид тебе лично – отвърна Дамита с тежка въздишка. – Питам заради Тимоти! Дали е достигнал възрастта да проявява интерес към жените? Или към момичетата, които се държат като жени? Достатъчно ли е голям, за да ги пожелае?

– Тимоти? – леко прошепна Железния облак. – Той не е вече Тимоти. Той е Петнист орел. Наричай го така.

– Както и да е – отвърна Дамита и седна в постелята. – Дали е Тимоти или Петнист орел, той е едно и също лице.

Тя решително изгледа Железния облак, когато мъжът се надигна и седна до нея.

– Трябва да знам тези неща, Железен облак. Ти видя как Звездна светлина цяла вечер се опитваше да флиртува с... Петнистия орел. Беше направо възмутително!

Железния облак сподави усмивката си. Неговата Дамита! Стана му забавно, но се наведе над огъня.

– Държанието на Звездна светлина е нормално за възрастта ѝ – тихо каза той. – Както ти казах снощи, тя е на възраст за женене, флиртува, за да привлече вниманието на всички бойци, не само на Петнистия орел. Тя си търси съпруг. Може би е малко по-неспокойна за възрастта си – обърна се и отправи чаровна усмивка към Дамита. – Тя също е и по-красива от останалите.

Пристъп на ревност обхвана сърцето на Дамита. Погледна се и видя колко неестествено е наедряла. Без огледало можеше да види колко е подпухнало лицето ѝ, очите ѝ изглеждаха почти затворени. Всичко беше заради водата, която организъмът ѝ задържаше сега.

– Грозна съм в твоите очи, нали? – изплю набързо камъчето Дамита и сложи ръце на кръста си. – Толкова грозна, че осемнадесетгодишните момиченца ти се виждат красавици? Тя си търси съпруг? Защо не се хвърлиш в краката ѝ като другите бойци и не си вземеш втора жена?

Очите на Железния облак се разшириха от почуда и той зяпна изненадано. Никога не бе очаквал подобна тирада от иначе тихата си и любезна жена. Мъжът хвърли дърва в огъня и се обърна към Дамита. Хвана я за раменете и я накара да легне, изтегна се до нея и нежно започна да я целува:

– Моята красива, бременна жена е ревнива? – мърмореше той и покриваше с целувки врата ѝ.

Когато младата жена издаде стон на задоволство, той бързо погледна към завесата с надеждата, че Петнистия орел не се е събудил. На младия боец явно много неща му се струпаха предната вечер. Вождът на омахите бе видял Петнистия орел и Звездна светлина да се измъкват заедно в гората. Там бяха останали до късно през нощта.

Но индианецът не сподели това с Бялата върба. Не искаше излишно да я тревожи. Беше време Петнистия орел да изучи всички пътеки на мъжеството! Дори и чудото да бъдеш с жена!

Железния облак също си мислеше, че момчето не бива да научава тези неща във вигвама на сестра си и мъжът, който го бе осиновил.

– Толкова ми липсва близостта ти – прошепна Дамита,

поглаждайки с ръка голата гръд на Железния облак. – Мина цяла вечност, Железен облак. А има толкова време, преди да се роди детето. Не знам дали бих могла да чакам толкова дълго. Имам нужда от теб сега.

– Както и аз, красива моя женичке – прошепна в ухото ѝ Железния облак. – Времето бързо ще мине. Ще видиш. Искаш ли да те покрия с одеяло и да те разтрия. Това би ли те удовлетворило?

Дамита погледна одеялото, после Железния облак и рече:

– Може би по-късно.

После погали с ръка голото му тяло. Чу го да стене от удоволствие, но усети раздвижване зад завесата и бързо отдръпна ръката си, а Железния облак набързо нахлузи панталона си. Лицето му беше почервеноло от неудовлетворени желаниа.

– Имам много неща да върша – каза той глухо, – но първо ще събудя Петнистия орел. Заради него ще се бяхтя тази сутрин.

Дамита се облегна на лакът.

– Какво има? – промърмори тя. – Какво си си наумил да правиш?

– Скоро ще дойде детето – рече съпругът ѝ. – Време е Тимоти да заживее сам, в свое жилище – той коленичи до Дамита и хвана брадичката ѝ. – А би било добре и за нас да си бъдем сами, нали?

Дамита се засмя, изчервявайки се, после кимна с глава.

– Това би било чудесно – доволно отвърна тя. Но скоро усмивката ѝ угасна и тя странно се вторачи в Железния облак. – Но това би означавало брат ми да остане сам, а той точно сега няма нужда от самота. Съвсем сигурно е, че за жени му е твърде рано още. Момчето не бива да прави това, нали Железен облак?

Индианецът не отговори, само я изгледа по-продължително, сетне повдигна завесата и побутна Тимоти по рамото:

– Ставай, млади боецо, днес ще ти построим вигвам.

Тимоти се сепна изведнъж; рисът се запротяга до него.

В този миг думите на вожда достигнаха до съзнанието му и той седна изненадан в постелята:

– Вигвам? – продума той, сякаш не вярваше на ушите си. – Само за мен, и аз ще живея сам в него?

– Скоро бебето ще заеме мястото, където ти сега спиш – кротко му обясни Железния облак.

Лицето на Тимоти почервения. Той грабна панталона си и бързо го надяна. Прекара пръсти през косата си, която сега се спускаше чак до раменете му, и постави препаската на челото си.

Като нахлузи мокасините си, той се зарея в спомени от отминалата

нощ. Чувстваше се виновен, че остана насаме със Звездна светлина, защото знаеше за чувствата на Стройния лос към нея. Звездна светлина свали роклята си и му позволи да я погали навсякъде. От този момент връщане назад нямаше. Той ѝ позволи да свали панталона му, а пъргавите ѝ пръсти зашариха по тялото му.

Дори и сега, като си спомнеш за удоволствието, което беше предизвикала у него, коленете му отмаляваха. Никога не бе жадувал за някого повече, отколкото за нея в този момент. Едва щеше да дочака отново да се видят.

Момчето въпросително погледна Железния облак.

– Мога ли да покана някого в колибата си? – попита той, а възбуда му достигна връх при мисълта, че може цяла нощ да спи със Звездна светлина, което практически означаваше, че въобще няма да спи. Щеше да прекара нощта, галейки я, както и тя него.

– Няма да има ограничения – каза Железния облак. – Ти вече си самостоятелен мъж. Трябва да правиш това, което сърцето ти повелява, но никога да не забравяш приятелите и семейството си, когато вземаш решения.

Тимоти едва преглътна, като почувства отново вината си пред Стройния лос. Спомни си какво означаваша за него техните клетви за вярност до вчера вечерта.

Той не каза нищо на Железния облак, уплашен, че каквото и да каже, някой ден то ще се обърне в лъжа, а твърде много беше получил от Железния облак, за да му даде повод за разочарование. Ще трябва да каже на Звездна светлина да дойде, след като се стъмни и всички заспят. Ще си имат свое собствено земно кътче от рая.

Железния облак замечтано погледна Тимоти, после се обърна към Дамита, за да я целуне за довиждане, но се спря и нададе ухо навън, откъдето долитаха далечни звуци от множество конски копита, приближаващи към селището.

Размениха тревожни погледи с младата жена, после той се подаде навън и видя Брайън начело на процесия от бойци омахи, но не от тяхното село, макар че измежду конниците имаше много познати лица.

Наметната с меча кожа, Дамита също излезе навън и загърна с една дреха широките рамене на мъжа си. Брайън и индианците наскочаха от конете и тръгнаха към селището.

Железния облак се отдалечи от Дамита и посрещна групата на сред път.

Брайън и Железния облак се прегърнаха сърдечно, после

лейтенантът направи жест към индианците, които стояха мирно до него.

– Помислих си, че няма да имаш нищо против да доведе Изгряващото слънце и неговите бойци в селото ти – каза белият мъж. – Вождът на тези бойци има да ти каже нещо – той хвърли поглед към Изгряващото Слънце, после погледна и Железния облак: – Ще го оставя сам да ти съобщи важната новина.

Брайън го подкани с ръка и индианецът пристъпи напред; изправи се съвсем близо до Железния облак.

– Синия вятър сега е с дедите ни – тържествено съобщи Изгряващото слънце. – Но преди да умре, той ми каза всичко за Свещения стълб, откраднат от Черния койот, и че ти си го върнал на истинското му място в Палатката на войната. Синия вятър издаде заповед, преди да умре, тъй като ти си му бил верен, ти да назовеш новия Пазач. Той също така каза, че си достоен вожд и имаш право да държиш Свещения стълб в селището си – след това Изгряващото слънце се обърна и махна с ръка към един от конете, на който беше прикрепено нещо дълго като дръжка на знаме. – Желанието на Синия вятър е изпълнено. Стълбът ти е предаден. Ти имаш грижата да го пазиш. Пада ти се честта да издигнеш Палатка на войната и да посочиш новия Пазач.

Железния облак бе онемял от изненада. Никога преди това не му се беше случвало да си загуби речта. Но това! Това беше толкова невероятно, че вождът на омахите се почувства недостоен за тази чест.

Наблюдаваше, докато отвързваха товара от коня и го сложиха настрана. Понечи да благодари на Изгряващото слънце, но сериозният боец вече беше на коня си и всички се насочиха натам, откъдето бяха дошли.

Скоро Брайън и Железния облак останаха сами, но Дамита същото стоеше до Железния облак и гледаше новата придобивка.

– Какво е това? – попита младата жена. – Какво искаха? Защо си тръгнаха?

– Току-що моят народ ми засвидетелства най-голямата чест – глухо каза Железния облак и протегна ръка към Свещения стълб. – А аз не знам какво да кажа, още по-малко какво да направя.

Ще го пазиш в твоето село, разбира се – каза Брайън и обгърна с ръка раменете на Железния облак. – Ще назначиш Пазач. И аз скоро, надам се, ще разбера какво е значението на Свещения стълб за твоите хора.

– Точно това ме безпокои – каза Железния облак и отмести поглед от свещения предмет. – Не е хубаво Стълбът да е далеч от толкова много омахи. Той трябва да е в Небраска, а не в Илинойс.

– Тогава, приятелю, върни го в Небраска – спокойно отсече лейтенантът. – Аз изчистих името ти. Никой не ти държи сметка за каквото и да било. – Той отстъпи крачка назад от вожда на омахите, издаде напред гърдите си и гордо разкрачи крака, сложил ръце на кръста: – И, стари ми приятелю, лично аз ще се погрижа твоите хора редовно да получават честния дял от годишната си рента.

Железния облак повдигна вежди.

– И как ще сториш това? – попита той, като забеляза самодоволната усмивка на приятеля си.

– Защото, друже, отскоро съм назначен на длъжността Наместник на федералното правителство във форт Калхуун – отвърна той с усмивка. – Отидох в Сент Луис и помолих за тази длъжност и тъй като съм дал доказателства за това, че може да ми се гласува доверие, бил съм лоялен войник през всичките тези дълги години, те не се поколебаха да ми гласуват доверие.

Ченето на Железния облак увисна, после индианецът нададе силен вик и сграбчи Брайън в обятията си.

– Но това е много хубаво! – крещеше той неистово. – Това е прекрасно!

Брайън се усмихна, когато най-сетне приятелят му го освободи от прегръдката си.

– Тогава ще се върнеш ли с мен в Небраска? – попита развълнувано той. – Знаеш, че това ще направи твоите хора щастливи. Изтръгването им от корена трябва да е било неприятно преживяване за тях.

– Всеки трябва да има възможността да положи даровете си пред Свещения стълб – замислено каза Железния облак. – Би било твърде егоистично от моя страна да го задържа в Илинойс и само моите хора да бъдат облагодетелствани от него.

– Така е – съгласи се Брайън Дейвис. Дамита пристъпи напред и сложи ръката си на рамото на обичния си мъж.

– Това би било добре за всички ни – тихо промълви тя. – Дори за теб, скъпи. Макар че Илинойс е красив и ни е дал подслон, той не е твоята родна земя – мястото, където са погребани дедите ти. Да се върнем, Железен облак! Да вървим с Брайън!

Железния облак почувства нужда да вземе лулата си, да се изкачи на върха и да помоли Уакода за напътствие и благословия, въпреки че благословията вече му бе въздадена! Той знаеше много добре, че не може да избяга от цялото човечество – от „прогреса“, както белият човек го наричаше. Белият човек го беше обградил от всички страни. За

хората му щеше да е най-добре да се върне в Небраска. Може би с решението си да ги доведе в Илинойс бе действал твърде прибързано и самонадеяно.

Той се усмихна. Можеше поне да се похвали, че придвижването му до Илинойс е причинило смъртта на Наместника на злото – очистило е земята от него!

– Да, ще отидем! – мощно извика той и насочи юмрук към небето. – Още сега да се разнесе новината! За последен път ще спим в Илинойс, утре поемаме пътя към дома!

Железния облак погледна към Дамита с очи, овлажнели от възлнение.

– У дома! – глухо каза той. – Връщаме се у дома, скъпа!

Сълзи проблеснаха в очите на Дамита:

– Да, у дома – тихо промълви младата жена и погали бузата му. – Детето ни ще се роди в земята на твоите прадеди.

Железния облак кимна с глава и се обърна към Свещения стълб. Беше сигурен, че тайните на цялото му щастие лежах там, увити в кожата.

Огнят догаряше и последното куче се бе оттеглило и бе вече заспало. Брайън отиде до вигвама на Засмяното момиче и пошепна тихо името ѝ на входа. Тя бързо откликна. Излезе от вигвама с одеяло, претметнато през раменете ѝ. Впиха жадно погледи един в друг, после бързо изчезнаха в тъмнината.

Открили местенце на брега на реката, където върховете на дърветата сребрееха на лунната светлина, те се прегърнаха и се отдадоха на целувката, която дълго бяха кътали за този миг. Във въздуха витаеше странна топлина. Брайън постла одеялото и я накара да седне. Накладе бързо огън и двамата, прегърнати, се сгушиха край него.

– Ще се омъжиш ли за мен? – попита Брайън с треперещ глас.

– Да, вече мина достатъчно време – отвърна Засмяното момиче и го погледна с обожание, а пръстите му събудиха в нея желания, каквито отдавна бе забравила, още от ненавременната смърт на съпруга си. Младата жена плътно се притисна до любимия си.

– Желая те и имам нужда от теб – дрезгаво прошепна Брайън, като леко я положи на земята.

– И аз те желая – отвърна Засмяното момиче, заравяйки пръсти в русата му коса.

– Обичам те – каза Брайън, смъквайки бързешком брича си.

– Ще обичам само теб и никой друг – отвърна му шепнешком

младата индианка, отронвайки стон на сладостна агония в мига, в който той проникна дълбоко в нея. Засмяното момиче се притисна силно до него, докато почувства, че двамата се сливат в едно.

Невероятна сладост се разливаше по цялото тяло на Дамита, излегнала се под одеялото край огъня. Пръстите на Железния облак нежно танцуваха нагоре-надолу. Дъхът ѝ се учести, когато посрещна устните му и се унесе в дълга нежна целувка.

Но изведнъж младата жена отхвърли чудното чувство на наслада, защото се разтревожи от възможността всеки момент Тимоти да налети във вигвама и да види зачервеното ѝ от удоволствие лице.

Тя предпазливо отблъсна Железния обла от себе си.

– Къде е Тимоти? – попита и си пое дъх. – Трябваше вече да се е прибрал. Той знае, че утре го чакат големи грижи и отговорности. Трябва да помогне да съберем и натоварим всичко за дългото пътуване до Небраска.

– Петнистия орел беше много развълнуван – опита се да я успокои Железния облак и постави ръка на бедрото ѝ. – Може би кроят планове с приятелите си какво да видят и да свършат, докато сме в поход.

Дамита смръщи вежди – помисли си, че това може и да е вярно, но възможно бе и да е с онази изкусителка!

– Не се измъчвай за неща, които са вън от твоя контрол – каза Железния облак и отново потърси устните ѝ. – Нека се наслаждаваме на нашата последна нощ във вигвама. Няма да видим такъв комфорт, докато не стигнем Небраска.

– Но какво става с Петнистия орел? – попита младата жена настойчиво. Дъхът ѝ замря; Железния облак заби глава под завивката и зацелува с наслаждение първо едната ѝ гърд, после другата. – Трябваше да си бъде вече в къщи.

– Ние сме под завивката – небрежно отвърна Железния облак. – Ако ни погледне, само със силата на въображението си може да разбере какво правим.

Дамита забрави грижите си и се отдаде на удоволствието, което устните му ѝ доставяха, търсейки най-съкровени места на тялото ѝ.

С тихите стъпки на пантера през тъмна гора Стройния лос следваше мъждукащата светлина на огъня в далечината. До ушите му достигна смях, а когато се доближи достатъчно, за да различи лицата, които

издаваха тези звуци, целият се смрази.

Майка му с белия мъж!

Те се любеха!

Отвърна глава. Не бе в състояние да понесе гледката. Чувстваше се предаден. Предаден!

Побягна, облян в сълзи. Потърси друга пътека, не тази, по която бе дошъл. Не искаше да се връща у дома. Тича известно време, после долови други гласове пред себе си. Сърцето му отново замря, след като ги разпозна.

Почувства как мощна вълна на гняв го облива; запристъпва тихо като лисица, за да ги види по-отблизо. Това, което се разкри пред очите му, го накара да се почувства абсолютен глупак, на когото са изменили два пъти в една и съща нощ.

– Петнистия орел и Звездна светлина! – изсъска през зъби. Не можеше да откъсне поглед от сцената пред себе си, в която толкова пъти бе мечтал да изпълнява ролята на любовника на Звездна светлина. Вътрешностите му се обърнаха, сви юмуци, като гледаше как Звездна светлина милва с ръка тялото на Петнистия орел. Той се вкамени, докато слушаше възклицанията на безмерно удоволствие, които издаваше приятелят му.

Но направо примря, като видя как Звездна светлина пое с устните си възбудения му член. Хвана се за гърлото, наведе се към земята и изпразни стомаха си.

После се надигна бавно и се закле един ден да си отмъсти за всичко.

Един ден.

Ще накара приятеля си да му плати – сега той бе станал най-върлия му враг.

Със сърце, премаляло от любов към Звездна светлина, и тяло, все още примиращо от любовните й милувки, Тимоти тихо се промъкна в своя вигвам. На меката лунна светлина той забеляза, че някакъв предмет лежи на земята пред входа. Наведе се и го вдигна. Сърцето му щеше да изскочи от вълнение, когато го разпозна.

– Свирката, която подарих на Стройния лос и с нея запечатахме нашето приятелство! – тихо прошепна той и се втренчи в счупената на две свирка. Това можеше да означава само едно – Стройния лос прекъсваше дружбата им завинаги! Сега той бе негов враг!

Но момчето бързо реши, че няма да позволи на чувството му за вина да разруши щастието, което намери в любовта със Звездна светлина.

Стройния лос му завиждаше още много преди да забележи красивото момиче омаха! Това правеше завистта му още по-черна.

Натъжи го загубата на приятеля.

Сведе глава и се замисли още малко, преди да влезе във вигвама. Изглежда винаги в сърцето си трябваше да прави компромиси. Винаги губеше по някой, който бе особено скъп на сърцето му.

Но винаги, както и този път, оцеляваше след загубата!

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След девет месеца. Небраска.

Дамита току-що бе приключила с бабуването на момченце, родено от Засмяното момиче. Майката и сина си почиваха, а Брайън гордо седеше до тях. Дамита реши да прескочи до дома си, за да си отдъхне малко.

Железния облак и Тимоти бяха отишли на лов с много от бойците – но не и със Стройния лос. След завръщането им в Небраска той събра група момчета, недостигнали все още нивото на бойци по една или друга причина, оттегли се с тях в планината и сега те действаша като негодници. Нарушаваха не само законите на белите хора, но обираха и хора от своето племе.

Дамита се надвеси над люлката, загледана в своето малко земно божество. Когато Бог ѝ даде да износи докрай бременността си, той забодеше една прекрасна лилия в сърцето ѝ – тя роди най-красивото момиче на света, което имаше нейните златисти къдри и медната кожа на баща си. Дъщеря им наистина беше прекрасна.

Младата жена извади Сузана от люлката и я притисна в обятията си. Усмихна се, като се сети, че навремето мислеше, че ще роди близнаци. Това не стана.

Беше момиченце, тежко девет фунта⁷. Самото раждане мина бързо и лесно. Не останаха дори белези от него.

Спомни си как Железния облак ѝ разказа за възможността да се предскаже какво ще роди – момче или момиче – като отнесе лък и торба с предмети при индианка с малко дете, което още не е проговорило.

Ако детето посегне към лъка, очакваното бебе ще е момче, ако вземе торбата – значи ще е момиче.

От суеверие Дамита не отнесе нито лък, нито торба. Не искаше някой кутсузлия да повлияе на бременността ѝ, която толкова добре се развиваше този път.

Сега се радваше, че не стори тази глупост. Бог я дари с дъщеря, светлина не само за нейния живот, но и за Железния облак.

– Как си тази сутрин, съкровище мое? – нежно изчурулика Дамита и загърна Сузана в одеялце от кожа на кошута, което сама бе избродирала с котенца, кученца и един самотен рис.

Загледа се продължително, влюбено в лицето на своята рожба,

7. 4,5 кг – Б.пр.

която се роди преди няколко месеца с пукването на зората. Всички жени от селото се бяха насъбрали около Дамита, горди с любимия си вожд, неговата жена и първородната им рожба. Нищо, че тя не беше момче. Всички приемаха Тимоти като син на своя вожд, като вожд наследник.

Дамита целуна Сузана по бузката.

– Имаш си ново другарче за игри – прошепна й весело. – Засмяното момиче току-що роди момче. Името му е Ланс. Както и твоето, неговото име също не е съвсем индианско, но след време той ще приеме такова име, което най-много би му прилягало. Но ти, сладка моя, ще си останеш завинаги Сузана.

Дамита залюля бебето в ръце и му запя приспивна песен, която бе научила от жените омаха:

Кой си ти?
 Кой си ти?
 Който хвърляш светлина от очите си
 върху покрива на моята къщичка.
 Това съм аз, малкият бухал.
 Ида, ида.
 Това съм аз, малкият бухал.
 Ида, ида!
 Долу! Долу!

Дамита запя друга песен, гласът ѝ беше изпълнен с топлина и нежност:

Най-ранната зимна луна
 не е толкова кръгла и ярка,
 както ореолът на славата
 над главата на безпомощното бебче.

Младата жена целуна Сузана още веднъж и я прикрепил към малката дървена люлчица, която надяна на гърба си. После излезе от сянката на вигвама в ярката слънчева утрин.

Напусна селото и тръгна покрай реката, където слънцето бе оставило пътека от жарава във водата. Но тук имаше и тъмни, влажни места, където лъчите му никога не можеха да проникнат.

От жегата земята, покрита с влажна трева, изпускате пара. Всичко наоколо плуваше в сивкава светлина, върху която тъмните стебла на лавровите дървета образуваха странни фигури. Мухи мъзеливо

кръжаха във влажния въздух под дърветата, а пролетните скакалци ре-
жеха меката тъкан на слънчевата топлина.

Дамита повървя още, докато стигна горичка от млади дръвчета.
Пред нея се откри малка полянка, оброчена от високи дървета. Оттук
като някаква синя магия се спускаше равнината – открита, широка земя
с море от разлюляна трева и тръстики.

Дамита спря до малко поточе, пред което се бе образувало езерце.
Окачи люлчицата на един кленов клон и пи от кристално чистата вода.
Вдигна поглед към бухлатите облаци и видя тежката мъгла, която се
стелеше, и ярката слънчева светлина, която се процеждаше през тях.

Лек полъх на вятъра залюля лекото ѝ вързопче, а птичките весело
чуруликаха над главата ѝ.

Изведнъж гласовете им секнаха. Гърбът на Дамита се вдърви, кожа-
та по врата и гърба ѝ настръхна. Тя се спусна към люлката, като се пита-
ше дали Сузи не хленчи от топлото.

Или беше нещо друго?

Докато стигна люлката, Дамита отново чу проплакването, но съв-
сем очевидно бе, че то не идва откъм Сузана. Носеше се от далечината
на гората, където дърветата бяха най-гъсти!

Хленченето се превърна в болезнен стон, после до ушите ѝ достиг-
наха странни звуци, напомнящи грухтене.

Уплашена, младата жена се чудеше какво да предприеме. Беше постъ-
пила съвсем лекомислено, като не взе със себе си пушка.

Погледна към люлката, а после в посоката, откъдето идваха звуци-
те. Те се усиливаха и младата жена реши, че независимо от опасността, в
която поставяше детето и себе си, трябва да види кой плаче.

Може би някой е ранен. Можеше да му окаже помощ. Тя си спомни
много от уроците на баща си. Нима не се бе справила чудесно, като по-
могна на Засмяното момиче при раждането?

Откачи люлката от клона, привърза я към гърдите си вместо на гър-
ба и запълзя по посока на усиливащите се звуци. Като наближи един ма-
лък просвет в гората, видя дребна жена, просната на земята, с фуста, за-
дигната високо, и с разтворени крака. Жената здраво се бе вкопчила в
коренищата на ниските храсти и се мъчеше да роди. Дамита преbledня,
защото разпозна младата индианка.

Беше Звездна светлина! Тя е била бременна и сега сама раждаше в
гората!

Едва сега Дамита си даде сметка защо момичето бе изчезнало от се-
лището преди няколко седмици. Когато бременността ѝ е проличала, тя

е избягала далеч, за да не разберат за състоянието ѝ.

Дамита почувства как ѝ се завива свят, тъй като още преди месеци бе разбрала за любовта между Тимоти и Звездна светлина. Повдигна ѝ се при мисълта, че детето може да е от брат ѝ!

Не можа да се въздържи да не почувства как ѝ прилошава от тази догадка. Брат ѝ бе едва шестнадесетгодишен – повече дете, отколкото мъж. Разбира се, Звездна светлина знаеше това и си даваше сметка, че той не може да се ожени за нея. Изглежда, единственият изход беше да избяга и да роди тайно...

– А после? – тихо прошепна Дамита, поразена от откритието си.

Дали Звездна светлина ще остави детето да умре самичко в гората?

– Не, няма да позволя това! – каза си младата жена, като си даде сметка, че нейната намеса в този момент ще предизвика много усложнения за семейството ѝ и особено за брат ѝ.

Стисна зъби – обвиняваше колкото брат си, толкова и тази малка, хитра лисица. Той не е бил насилен да има връзка с нея. Отишъл е доброволно в гората с момичето. Ако детето бе негово, той трябваше да поеме отговорността за него!

Дамита отправи поглед към небето:

– О, Боже! – помоли се горещо тя. – Помогни ми да сторя каквото трябва.

Помоли се детето да носи чертите на индианец. Тогава можеше да се докаже, че не е от Тимоти. Всички знаеха, че Звездна светлина е прелъстителка. Естествено, спала е и с други, освен с невръстния ѝ брат.

Твърдо решена на всичко, Дамита се затича към Звездна светлина и като се надвеси над нея, видя ужаса в очите ѝ.

– Ти? – ахна Звездна светлина. – Махай се! Не ми трябваш тук!

– Ако мислиш, че искам да бъда тук, много се лъжеш – изсумтя Дамита и окачи люлката с бебето си на най-близкия клон. – Не съм дошла тук, за те търся. Открих те случайно.

Звездна светлина се помъчи да се отмести от Дамита, но дървото, на което се бе опряла, ѝ попречи.

– Никой, освен родителите ми, не знае за детето – изплака момичето. – Живеех сама и се пазах никой да не разбере. Мога и сама да го родя. Върви си. Това не те засяга!

– Страхувам се, че ме засяга – каза Дамита и прилекна до Звездна светлина. – Бих желала да не ме засяга, но не мога да те оставя да лежиш тук сама и да раждаш. Изглежда, има усложнения. Откога започнаха болките?

– Отдавна – съкрушено отвърна Звездна светлина. Лицето ѝ бе покрито с едри капки пот, а косата ѝ на мокри букли висеше около прекрасното ѝ лице. То се изкриви в ужасяваща гримаса в мига, в който започнаха новите напъни.

Дамита сложи ръце на корема ѝ и леко я опипа – не намери нищо необичайно в положението на бебето. Седна на колене между краката на родилката и пхна ръка в родовия канал, докато напипа главата на детето.

– Напъни се отново, Звездна светлина – окуражи я тя. – Аз ще ти помогна.

Детето изскочи след цяла вечност, както се стори на Дамита, и всичко, за което се бе молила преди това, изчезна яко дим. Детето беше точно копие на Тимоти – от цвета на гъстата му коса и очите до тена на кожата му. Вътрешностите ѝ се обърнаха, яд захапа сърцето ѝ, но от този момент тя трябваше да се научи да приема онова, което съдбата ѝ поднасяше – добро или лошо.

– Детенцето ми! – изхълца Звездна светлина. – Не искам да го видя това мое дете. Сложи го в храстите. Остави го да умре!

Дамита пребледня пред коравосърдечие то на младата жена, без да вярва в искреността ѝ. Спомни си как жадуваше да прегърне рожбата си.

Дамита набързо отрязва пъпната връв, по-чисти детето от родовите остатъци и го тикна в ръцете на майката с надеждата, че мислите за изоставяне тутакси ще се изпарят.

Когато сложи крехкото телце в ръцете на майка му, Дамита забеляза връзката между майка и дете и очите ѝ се премрежиха от сълзи. Тя вече не мразеше никого и за нищо. Детето беше красиво. Любовта на майката към него беше красива. Начинът, по който Звездна светлина разтвори пазвата си и подаде гърдата си към устенцата му, беше прекрасен!

Дамита извърна глава настрани, сълзи окъпаха лицето ѝ. Това дете беше неин племенник и тя нямаше да позволи да му се случи нещо лошо.

Младата жена изчака да премине времето на следродовите мъки и се зае да почисти майката и детето. Изненада се, като видя, че Звездна светлина бе събрала сили да върви и да носи детето си, когато се запътиха към селището.

– Не го исках – тържествено произнесе Звездна светлина. – Обичам Петнистия орел. Затова не исках той да знае за детето. Знаем колко млад

е още и какво бреме ще бъде това дете за него! Наистина го обичам!

Звездна светлина засрамена отвърна погледа си.

– Родителите ми ме прогониха, за да не разбере никой, че не съм сама – проплака тя. – Те не ме считат повече за своя дъщеря.

Дамита бе поразена от сериозността на Звездна светлина. Звучеше много убедително, когато говореше за чувствата си към Тимоти, и Дамита я съжали за това, че семейството ѝ я е отритнало. Никой нищо не можеше да направи, за да промени решението им.

Що се отнасяше до Тимоти, Дамита бе убедена в искреността на чувствата му. Откакто Звездна светлина изчезна, той се скиташе, апатичен към всичко наоколо. Едва напоследък, след отпразнуването на шестнадесетия му рожден ден, Железния облак успя да го извади от бърлогата му и да го ангажира с някаква работа.

– Нещата ще се уредят – успокои я Дамита, протегна ръка и я прихвана. – Ще видиш, че всичко ще се нареди добре.

Когато приближиха селото, Звездна светлина бе изнемощяла до падък. Дамита ѝ помогна да се примъкне до вигвама на Тимоти, положи я да легне върху постелята му и сложи бебето в ръцете ѝ. Свали Сузана от люлката и я остави върху няколко натрупани кожи, далеч от огъня.

– Оставила съм гювеч да ври у дома – каза тя и отмести косата, паднала върху лицето на Звездна светлина. – Ще отида да го донеса. Имаш нужда от силна храна, ако искаш да кърмиш сина си.

Звездна светлина ѝ се усмихна с благодарност, после грабна ръката ѝ и я покри с целувки.

– Ще пазя детето ти, докато се върнеш – прошепна тя. – Благодаря ти за всичко! – сълзи се стичаха по страните ѝ. – Но какво ще каже Петнистия орел? Какво ще си помисли? Какво ще направи?

Внезапна светлина проблесна в отвора на вигвама и Дамита разбра, че някой отмества тежката мечка кожа от вратата. Една сянка, изпълнила входа, накара Звездна светлина да пребледнее. Дамита се извърна и видя брат си да стои като ударен от гръм.

– Не знаех, че си се върнал от лов – каза Дамита и се спусна към него. Хвана ръката му и го въведе вътре. – Имам изненада за теб.

Тимоти срещна погледа на Звездна светлина. Размениха си безмълвни думи, после Тимоти премести погледа си върху детето.

– Наше е – каза Звездна светлина и тихо заплака. Тимоти приклекна и погали малкото личице. – Това е нашият син. Харесва ли ти?

– Наш... син? – изхлипа Тимоти. – Затова ли изчезна? Защото беше бременна?

– Да, не исках да ти създавам ядове с това – отвърна Звездна светлина.

– Намерих я в гората да ражда – намеси се Дамита. – Помогнах ѝ колкото можах, после я доведох тук, където ѝ е мястото – тя сложи ръка върху рамото на Тимоти. – Сега вие сте едно семейство.

Тимоти поседя безмълвен, после се наведе и прегърна Звездна светлина, обсипвайки лицето и с множество горещи целувки.

Дамита взе Сузана и тихичко излезе от вигвама. Спря се отвън и дълбоко пое дъх. Отправи поглед към небето и горещо благодари на Бога за изпратената милост. Денят бе дълъг, изпълнен с емоции. Тя въздъхна и отправи още една молитва към небето.

Пое бавно по пътя към своя вигвам. Нощта бе топла като дъх на живо същество. Дамита видя Железния облак да идва от ограждението за животни с няколко заека, праметнати през рамото му. Затича към него. Тя изравни крачките си с неговите и двамата заедно влязоха в жилището си.

– Виждам, че си имал успешен ден, скъпи – подкачи го шеговито младата жена. – Аз също.

– Нима? – въпросително я погледна индианецът.

– Моите докторски способности ми свършиха добра работа днес – похвали се тя. – В един ден бабувах на две родилки.

Тя подробно разказа всичко на Железния облак. Неговата реакция бе същата като нейната – поколеба се отначало да приеме новото положение на Тимоти, после се зарадва, че това може да увеличи храбростта на младежа и да го направи още по-безстрашен боец.

– Искам да видя детето – каза Железния облак и тръгна да върви, но Дамита го възпря.

– Аз не бих отишла точно сега, скъпи. – тихо каза младата жена. – Петнистия орел току-що е разбрал, че има син и че Звездна светлина се е завърнала, дълбоко влюбена в него. Трябва им време да си поговорят и да останат насаме с рожбата си.

– Добре тогава, ще отида по-късно – каза Железния облак и свали дивеча от рамото си. Изми внимателно ръцете си в легена, който винаги го очакваше, когато се връщаше от лов, и който Дамита слагаше пред вигвама.

Погледна я жадно.

– Цял ден съм си мислил само за теб – прошепна ѝ той.

Изтри ръцете си с кърпа, после ги протегна към любимата си съпруга.

– Моя красива Бяла върба. Колко съм щастлив, че те срещнах. Ти удовлетвори всяко мое желание и нужда в тоя живот.

Целуна я нежно по устните.

– Желая те сега – прошепна той задъхано. – Ловът ме превъзбуди. Нека не изпускате чувствата, които изпълват душата ми. Да ги използваме, докато се любим!

Кожата ѝ настръхна при мисълта, която събуди у нея неговото предложение. Беше чудесно да споделят тези моменти сега, когато вече бе родила детето. Гордееше се да му покаже стройното си тяло.

– Това звучи чудесно – засмя се младата жена.

Той взе Сузана от ръцете ѝ и я целуна по вратлето.

– Липсвах ли на моята сладка Сузана? – изтананика той, внесе я във вигвама и внимателно я постави в люлката ѝ.

Тя му се усмихна и весело загука.

– Липсваше и на двете си жени днес – каза Дамита.

Железния облак се изненада от това, колко бързо жена му свали дрехата си. Тя бе застанала пред него с блестящата си кожа, русата ѝ коса беше разпиляна по раменете и по красивия ѝ гръб.

Погледът му изгори кожата ѝ. С преливащо от радост сърце той съзерцаваше стройното ѝ тяло, белите ѝ дълги бедра и добре заоблените ѝ гърди.

Дамита му се усмихна изкусително и посегна към панталона му.

– Обичам те – прошепна тя и погали с ръка възбудената му плът. – Миришеш толкова хубаво. На бор и на вятър – тя разтвори устни и прокара езика си по гърлото му.

– И ти ухаеш прекрасно, скъпа – отвърна ѝ той.

Без да може да удържи страстната енергия, която се надигаше в него, Железния облак прегърна Дамита и я положи върху постелята им. Тялото ѝ тръпнеше в обятията му. Стройното му тяло ритмично се движеше, жената следваше неговото движение, а еуфорията разцъфваше в нея. Пулсът ѝ лудо биеше; той пое гърдата ѝ в ръце и нежно притисна устни до нея. Младата жена извика от удоволствие. Железния облак не можеше повече да задържи огъня на страстта си. С един последен тласък проникна дълбоко в нея и достигна кулминацията си. Дамита плътно допря бедра в него и го последва във върховния миг на удоволствие.

После дълго лежах, преплели ръцете си.

– Физически усещам колко си щастлива – каза Железния облак и я целуна по носа. – Аз съм също безмерно щастлив, Бяла върба.

– Любовта ни е силна и ще устои на всички трудности – каза

Дамита, галейки с пръсти лицето му. – Радваш ли се, че се върна в Небраска? Доволен ли си, че живееш в резерват?

– Нито един вожд не би желал да види племето си да живее в резерват – глухо пророни Железния облак. – И ако не беше Брайън и фактът, че дължа всичко на народа на омаха и че Свещеният стълб е вече при него, и досега бих си стоял в Илинойс – той погали тялото ѝ, сякаш я докосваше за първи път. – Където си ти, моя Бяла върба, там е и моето щастие. Щом си в Небраска, аз съм щастлив. Когато беше в Илинойс – с мен бе и щастieto. Скъпа, ти си моето пълно щастие!

– Всичко изглежда чудесно, но има толкова много неща, които ме натъжават – каза Дамита, плътно сгушила се в него. – Какво стана със Стройния лос? Избяга в планините. Засмяното момиче нито го е виждала, нито е чувала нещо за него. А какво ще стане с Петнистия орел? Той и Стройния лос бяха най-добрите приятели. А сега жената, която стана причина за това да се разделят, се върна с дете – детето на Петнистия орел. Стройния лос вече никога няма да бъде приятел на Петнистия орел. Той завинаги ще остане враг на моя брат!

– Тези проблеми не са твои – тихо произнесе Железния облак и повдигна брадичката на Дамита, заставяйки я да го погледне в очите. – Остави тези двама млади сами да се оправят помежду си. Може би в бъдеще те ще се срещнат и ще уредят отношенията си. Колкото до жената, тя сега има по-силна връзка с твоя брат, отколкото е могла да има със Стройния лос. Тя има дете от него. Това не бива никога да се забравя, Бяла върба. Това дете сега е много по-важно от приятелството между двама младежи, които са се разделили.

Той още по-упорито се вгледа в очите на жена си.

– Що се отнася до детето, ако е необходима намеса, ще се намесим, защото този млад боец, който се роди на Петнистия орел, е бъдещият вожд на нашите хора – каза той. – След баща си той ще бъде следващият вожд!

Дамита отмести поглед от люлката:

– Нали не ме мразиш за това, че не ти родих син? – продума тя, а после бавно вдигна очи към него. – Ти наистина прие Тимоти като свой син. Това ти е достатъчно, нали?

– Ти го нарече Тимоти, а не Петнист орел – обади се Железния облак.

– Скъпи, за мен той цял живот беше Тимоти, не мога да забравя името, което родителите ни му дадоха – оправда се Дамита и го погали по бузата. – Но ще внимавам и няма да забравям колко важно е пред

другите да го наричам с името, дадено му от омахите.

– Добре – кимна утвърдително Железния облак и обхвана лицето ѝ с ръце. – Да, Тимоти стана мой син изцяло. И как бих могъл да те мразя за нещо? Та ти си всичко хубаво на тази земя за мен!

Чудно спокойствие се разля в душата на Дамита, когато Железния облак нежно я целуна. Той бе обещанието на боговете за всички нейни бъдни дни! В яростните мъгли на времето тяхната любов устоя! И тъй щеше да бъде, докато свят светува!

КРАЙ

© 1992 Каси Едуардс
© 1994 Рада Попова-Иванова, превод от английски

Cassie Edwards
Savage Mists, 1992

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Каси Едуардс. Диви мъгли
ИК „Калпазанов“, 1994
Редактор: Гита Драгиева
Технически редактор: Стефка Димитрова
Коректор: Марияна Авдеева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11586>]